

HARLEQUIN®

Romance™

99
C 10/94

Rosalie Ashová
Společné dědictví

Rosalie Ashová

SPOLEČNÉ DĚDICTVÍ

HARLEQUIN

Toronto • New York • Londýn
Amsterdam • Atény • Budapešť • Hamburk
Madrid • Paříž • Sydney • Tokio • Stockholm
Varšava • Praha

Název originálu:
Hostile Inheritance

První vydání:
Harlequin Books, 1994

Překlad:
Hana Mlíková

Odpovědný redaktor:
Ladislav Dvořák

© 1992 by Rosalie Ash
© Harlequin Publishers, s.r.o., Praha 1994

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci celého díla nebo jeho částí v jakékoliv podobě.

Tato kniha je vydána po dohodě s Harlequin Enterprises, B.V.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je zcela náhodná.

Znak firmy Harlequin i znaky všech edičních řad jsou chráněny ochrannou známkou.

Sazba: Sdružení MAC s.r.o., Praha
Vytiskl: Elsnerdruck, SRN

CENA 39,90 Kč
ISBN 80-7170-129-7

PRVNÍ KAPITOLA

„Á, tady je!“ Matka Cassandře Malloryové krátce, velitelsky zamávala, aniž by na sobě dala znát jakékoli nadšení, že po tak dlouhém odloučení zase vidí svou starší dceru. „Jdeš pozdě, drahoušku. A vypadáš příšerně! To věčné toulání z místa na místo ti vůbec neprospívá...“

Cassandra pohlédla na svou mladší sestru Jennifer, potlačila chuť odvětit něco peprného a jen pokorně nastavila matce tvář k políbení. „Ahoj, mami, jak se máš?“

Upřímně se objala s otcem, pozdravila se s Jennifer a jejím snoubencem Douglasem, a pak se obrátila zpět k matce, aby vyslechla obvyklý monolog.

„Mám se výborně, díky, Cassandro. Ale nechápu, proč jsou právníci tvé tety takoví tajnůstkáři.“ Diana Malloryová si přihladila elegantní rusé vlasy prokvetlé stříbrem a vrhla rozhořčený pohled na svého vysokého, decentně vyhlížejícího manžela, jehož bezvýrazné mlčení bylo výsledkem dlouholeté praxe. Když nezaznamenala žádnou reakci, obrátila se zpátky ke Cassandře, a potom ke zbytku lidí shromážděných ve dřevem obložené knihovně owlsvyoodského statku. Netrpělivě zasykla. „Celá tahle věc je tak směšně melodramatická! Ale co může člověk čekat od někoho takového, jako byla Hermione? Musela udělat divadelní představení i z pouhého čtení své poslední vůle!“

„Je mi líto, že jsi zmeškala pohřeb, drahoušku,“ řekl Cassandře otec se smutným úsměvem. „Ale bylo to dost nečekané. Zjevně už byla nějakou dobu nemocná, ale nechávala si to pro sebe. Neměli jsme ani tušení, že je to tak zlé...“

„A Cassandra byla samozřejmě příliš zaujatá touláním po světě – nevěděla jsem, kde ji mám sehnat, že, Neville?“ stěžovala si Diana Malloryová břitce.

„Nemůžu pořád uvěřit tomu, že je mrtvá,“ zavrtěla Cassandra zoufale hlavou. Zbožňovala Hermione, byly si blízké kvůli svým uměleckým sklonům. Pořád plánovala, že obnoví jejich pravidelné styky a vrátí zpátky ty šťastné dny dospívání. A teď už bylo pozdě...

Svíravý pocit v její hrudi nechtěl zmizet. Jenom to, že zase stála mezi těmi známými špinavě růžovými stěnami s dubovým obložením, v ní probouzelo neuvěřitelné množství už polozapomenutých pocitů. Bylo to už pár let, co byla naposledy v Owlswoodu, i když teta Hermione byla jednou z jejích nejmilejších lidí na světě.

Jak mohla být tak zaslepená svou paličatou pýchou, tak rozhodnutá dokázat svou nezávislost na rodině, že odjela z Anglie a nenavštívila tetu dřív, než neočekávaně, nenávratně zemřela?

Když vystoupila z vypůjčeného žlutého mini, zdálo se jí, že jí velký dům s bílými zdmi za závojem wisterií tiše vyčítá. Z oken s kamennými sloupky jako by vykukovaly tisíce už téměř zapomenutých vzpomínek a připojovaly další výčitky.

Uvnitř to bylo ještě horší, protože ji obklopile všechny ty exotické věci, suvenýry z cest strýce Maxe do Karibské oblasti a památky na Vieux Pitons, jeho nádhernou cukrovou farmu v Karibiku.

Pokřivené dřevěné sochy, proutěné ozdoby a ručně batikované látky visely s obdivuhodným nedostatkem pokory hned vedle Turnerů, Gainsboroughů a Reynoldsů.

Pohled na ně v Cassandře vyvolal vzpomínky na vřelou atmosféru Windwardských ostrovů, na prázdniny strávené s tetou Hermione průzkumem místní kultury; vtáhl ji vír vzpomínek na Karibskou oblast... šťastná doba, nejšťastnější část jejího dětství...

Lehce se zamračila, nespokojená sama se sebou a svým dojetím.

I když bylo teplé květnové počasí, měla studené ruce. Pokradmu si je ohřívala třením o elegantní hedvábný oblek ametystové barvy a snažila se trochu si uspořádat myšlenky. Těch posledních pár let jejího dospívání, hledání nezávislosti a práce v cizině, a pak to velice nedávné získávání sebedůvěry a zkušeností v roli obchodní zástupkyně u velké cestovní kanceláře... neměla by dovolit, aby ji její minulost tak zaplavila, ne?

S téměř viditelným úsilím se vzpamatovala. Tady na owlswodském statku, není nic, co by ona, Cassandra Malloryová, třiaadvacetiletá členka světa dospělých, nedokázala zvládnout...

Bezděčně se rukou dotkla tmavých vlasů, které si pro dnešní nervy drásající příležitost svázala do elegantního uzlu na temeni hlavy. A že to bude nervy drásající... tohle shromáždění tetiných dědiců... to jí bylo jasné.

Za prvé, vzduch byl plný napětí jako vždycky, když se ona a matka octly v těsné blízkosti. A navíc, matčiny nesympatie k Hermione se jistě projeví, o tom nebylo pochyb.

Její matka na Hermione vždycky žárlila. Cassandra velmi záhy odhalila, že to byl hlavní důvod komplikovaných vztahů v jejím dětství. Hodně společného s tím měly také peníze. Cassandřini rodiče nebyli zrovna zámožní – otec byl architekt a matka pracovala jako účetní, než se rozhodla zůstat doma s dcerami. Ale otcova sestra Hermione se vdala za bohatého farmáře a průmyslníka Maxmilianu de Frénes a kombinace její nespoutané, až teatrální osobnosti s bohatstvím závist švagrové vyvolat prostě musely.

A pak tady byl Jake North. Když se Hermione vzpamatovala z nečekané ztráty manžela při lodním neštěstí, šokovala všechny tím, že se vzdala své herecké kariéry ve prospěch něčeho, co bude stát za to. Tím, co stálo za to, byl zanedbaný sirotek, kterého přijala za vlastního. Výsledkem této nezodpovědné šílenosti, jak to okomentovala Diana Malloryová, byl další růst napětí v rodině. Dlouhé, krásné návštěvy v Owlswoodu pro osmiletou Cassandru a její sestru Jennifer náhle skončily. Cassandře netrvalo dlouho pochopit, že zákaz přišel od matky, nikoli od tety. Z rozhovorů mezi rodiči vyrozuměla, že Hermionina adoptivního syna považují za zkaženého spratka, který by mohl ohrozit dobrou pověst děvčat.

Po čtyřech letech Jake odešel z domova, čímž si vysloužil další černý puntík u matky, která nesouhlasila s tím, že odjel, aniž by dokončil své vzdělání. Nicméně prázdninové návštěvy Owlswoodu zase povolila a Cassandra znovu pocítila kouzlo Vieux Pitons – Jenny matka Karibskou oblast zakázala kvůli jejím rusým vlasům a snadno se spalující pleti. Tehdy si Cassandra začala uvědomovat, jak hluboká matčina zaujatost je...

Cassandra si zamyšleně sepnula ruce před sebou a slepě pohlédla z okna, aniž by viděla pokojnou, sluncem osvětlenou scénu venku.

Další důkaz matčiny zášti zažila v osmnácti letech. Když byl Jake North pryč, musela matka zrušit svůj zákaz vztahující se na návštěvy tety Hermione, ale nijak se netajila svým nesouhlasem ohledně tetina vlivu na Cassandru – „plní jí hlavu těmi moderními nesmysly s hereckou kariérou, uměním a kulturou“. S Hermioninou podporou se Cassandra obrnila a pokračovala i přes matčiny protesty v umělecké dráze. Ale potom přišla hádka kvůli Timovi a Cassandra se pod všemi matčinými obviněními zhroutila. Hodila přes palubu stipendium na kurs trojrozměrného designu a odjela jako au pair do Španělska. Po neodpuštělných slovech, která jí matka toho dne vmetla do tváře, se prostě chtěla dostat pryč od všech a od všeho...

Zamrkala a její mysl se bolestně vrátila do přítomnosti. Kolem wistarie za oknem poletoval čmelák. Přes šum hlasů v místnosti slyšela jeho tiché, důstojné bzucení.

„Neměla jsem ani tušení, že Hermione měla něco se srdcem,“ řekla právě tiše Jennifer a objala Cassandru kolem ramen. „Byl to pro nás pro všechny šok, že, Douglasi?“

Jenniferin snoubenec, o deset let starší profesor psychologie na nedaleké univerzitě, přikývl a jeho příjemné modré oči pohlédly s profesionálním soucitem do Cassandřina napjatého bledého obličeje.

„Infarkt ze stresu, podle doktorů,“ řekl a zvedl obočí směrem k Nevillovi, aby mu to potvrdil. „Bez vztahu k její dlouhotrvající nemoci. Neměla srdeční problémy, jako takovou...“

„Na pohřbu bylo v kostele pěkně nacpáno,“ prohlásila matka ostrým, nakyslým tónem.

Cassandra pocítila nelogický vztek a vinu. Ve svém rozhodnutí uniknout minulosti se odřízla i od současnosti. Když Hermione zemřela, byla tisíce mil od ní, pryč z domova, na průzkumné cestě na vzdálené souostroví.

„Ten mizerný sirotek, kterého Hermione adoptovala, tam byl samozřejmě také. A předpokládám, že se objeví i tu. Nechápu, kde na to bere nervy. Hermione ho vždycky ráda povzbuzovala, aby se tu cítil jako doma!“

„Mami, prosím!“

„Co bylo, to bylo, Diano,“ řekl Neville Mallory a tichá rozhodnost v jeho hlase přiměla jeho ženu, aby se k němu šokovaně otočila.

Cassandra zírala slepě před sebe, nechtělo se jí nic říkat. Tohle nebylo místo pro vášnivou hádku. Snažila se vzpomenout si, jestli někdy viděla Jakea. Pokud ano, muselo to být jen párkrát, a hodně dávno. Měla mlhavou představu opáleného blondáka, možná přitažlivého...

Hermione a Jake spolu zůstávali pořád v kontaktu. Cassandra to věděla z poznámek v tetiných dopisech. A bylo ironií, že z toho nepředvídatelného světoběžníka, kterého její rodiče tak strašně nenáviděli, se stal výborně placený ekonom velké obchodní banky.

Pamatovala na něj Hermione v poslední vůli.

I když to nebyl její pokrevní příbuzný?

Pokud ano, předvede matka jednu ze svých legendárních scén? Ukáže své nemístné snobství, stejně jako to udělala v případě Cassandřina románku s prostým vesničanem Timem Sommersem?

Diana Malloryová právě chtěla svému muži pobouřené odpovědět, když se zvenčí ozvalo bouchnutí dveří od auta a všechny hlavy se otočily k oknu.

Ze stříbrného ferrari vystoupil vysoký muž s hustými blond vlasy, ve kterých se třpytilo slunce.

Cassandra cítila, jak se v ní všechno sevřelo, zírala na něj. Sledovala, jak se narovnal, protáhl si široká záda, a potom obrátil ledový, tvrdý pohled k domu.

Na chvíli měla dojem, že zírá přímo na ni. A ona se dívala na něho, neschopná od něj odtrhnout oči.

Tak to je Jake North. Ke svému překvapení cítila, jak jí po zádech slaboučce přeběhl mráz. Muž venku byl naprosto cizí, ale přesto měla podivný pocit, že ho zná. Pár krátkých setkání v minulosti, několik fotografií v tetiných domech – a roky, kdy naslouchala hanění a pomlouvání jeho jména... žádná z těch věcí ji nepřipravila na muže, který stál venku vedle auta. Vypadal... vzdáleně, usoudila a skousla si spodní ret, až jí zrůžověl a naběhl. Připomínal jí jednu z těch kamenných, tragických řeckých soch. Vypadal nedostupně, imunně vůči lidským citům...

Zamkl dálkovým ovládním auto, a potom pomalu zamířil k domu, jeho dlouhé kroky byly přesné a rozhodné, jako asi všechno kolem něj.

„Á, myslím, že právě přijel pan North...“ začal právník, odkašlal si, zašustil papíry, a když se o moment později otevřely dveře, Cassandra si všimla otcovy varující paže na matčině rameni.

Zraky všech se otočily k Jakeovi, který vzal jejich pozornost na vědomí odměřeným přikývnutím, které přímo vyzařovalo jeho sebedůvěru.

„Omlouvám se, že jdu pozdě,“ řekl ledovým tónem, z něhož vyznívalo všechno, jen ne lítost. Přejel pronikavým pohledem celou místnost a jeho zrak spočinul na Cassandře, která se přistihla, že se modlí, aby se stěny vyleštěné stěny knihovny rozevřely a spolkly ji.

„No, myslím, že začneme,“ pokračoval právník a formálně se kolem sebe usmál. „Všichni se, prosím, posaďte. Jak víte, jsme tu, abychom se seznámili s poslední vůlí a závětí zesnulé Hermione Marthy de Frénes, vdovy po zemřelém Maxmilianu Henrym de Frénes. Na zvláštní žádost zesnulé...“

Po krátkých pozdravech, které si Jake s rodinou vyměnili, Cassandra ke svému zděšení zjistila, že sedí spolu s otcem jako tichý nárazník mezi matkou a Jakem. Právník mluvil ke všem, ale ona se nedokázala soustředit ani na jediné jeho slovo. Jakeova blízkost a jeho téměř záměrný útok na její území, dovedený do krajnosti tím, že si klidně položil dlouhou svalnatou paži na opěradlo její židle, naprosto ničil její sebeovládání.

Ke své zlobě zjistila, že si jeho přítomnost uvědomuje každým pórem kůže, každým kousíčkem těla. Cítila slabou, prchavou vůni drahé vody po holení. Stehno spočívající vedle jejího vypadalo neuvěřitelně mužně, až jí běhal mráz po zádech a svíral se jí žaludek. Uvědomuje si, jak na ni působí? Dělá to schválně? Dělá to na každou ženu, která ho zaujme?

„Takže ty jsi Cassandra, Hermionina oblíbená neteř?“ zamumlal Jake tichým, přemítavým tónem a naklonil se k ní, aby jeho slova mohla slyšet jenom ona. „Říká se, že krev je hustší než voda, ale já jsem si všiml, že jsi nepřijela na pohřeb, ale na čtení poslední vůle ano. Máš zvláštní žebříček hodnot.“

Zírala rovně před sebe, na tvářích se jí objevily dvě karmínové skvrny. Měla dojem, že se přeslechla.

„Uvědomuju si, že je to poněkud neobvyklý, dokonce anachronický způsob odhalení poslední vůle,“ říkal právě jasným, lehce teatrálním hlasem právník, „ale má to tak být, přáním mé klientky bylo svolat všechny dědice sem, do Owlswoodu, aby se dozvěděli podmínky.“

„Ať už s tím ten mizera začne!“ vyštěkla Diana Malloryová směrem k manželovi, docela nahlas.

„Tvá matka se nezměnila,“ poznamenal Jake temně a jeho pevná, hezky tvarovaná ústa se prohnula do pobaveného úsměvu.

„Co kdyby sis nechal své pokřivené názory pro sebe?“ navrhla Cassandra a z jejího hlasu zaznívala zloba.

Jake se v odpověď posměšně zašklebil, což Cassandru ještě více napružilo.

„Své hospodyně Mary Charlestonové a svému zahradníkovi Reginaldu Charlestonovi,“ předčítal právník z dokumentu před sebou a brýle s kovovou obroučkou mu téměř sklouzávaly z nosu, „tímto odkazují částku dvaceti tisíc liber...“

Dáma, o níž šlo, hlasitě zalapala po dechu, ale právník pokračoval dál, nevzrušeně se probíral právníckými formulemi a předčítal, jak se peníze a majetek rozdělí mezi příbuzné a přátele.

Cassandra toužila zmizet ze sedadla vedle Jakea. Ale kdyby to udělala, přitáhla by tím na sebe pozornost všech a navíc by tím nepochybně podpořila jeho zjevně zvrácený smysl pro humor. Byla tam načas uvězněná, vedle jeho chladné, mocné přítomnosti. Chtělo se jí křičet.

„Tak kde jsi byla, když se konal tetin pohřeb?“ mumlal Jake. „Slunila ses někde na pláži?“

Nejraději by řekla: „Jak se opovažuješ?“, ale potlačila ta slova právě včas. Nechtěla vypadat jako věrná kopie své matky.

„Až do včerejška jsem vůbec nevěděla, že je mrtvá,“ zašeptala, jak nejkldněji po Jakeově úmyslné provokaci dovedla. „Navíc ti do toho nic není. Máme poslouchat čtení poslední vůle!“

„Paní učitelka říká, že se nemáme bavit?“ Přes Jakeův chladný obličej přelétl náznak úsměvu.

Rozčileně se podívala jinam. Ale sledovat, co říká právník, bylo nad její síly. Místo toho se jí hlavou honily jako střípky kaleidoskopu útržky minulosti smíchané se současností. Jakeova nevítaná přítomnost ji přiváděla do stavu psychického i fyzického zmatku. Uvědomila si, že je úplně popletená, ale také rozzlobená a ponížená. Proč se Jake musí tvářit tak jedovatě a nepřátelsky?

Co mu kdy udělala, že se k ní takhle chová?

Téměř slepě si pohlédla dolů na ruce křečovitě sevřené v klíně, krátké růžově nalakované nehty a štíhlé prsty bez ozdob. Jake měl ruce volně položené na stehnech. Nedokázala od nich odtrhnout oči. Měly v sobě nepopíratelnou mužnou krásu, zaznamenala neochotně, matně bronzová pokožka pod hustým zlatým porostem, dlouhé prsty s pečlivě ostříhanými, neuvěřitelně čistými nehty... Pod bílým rukávem jeho košile probleskovaly drahé hodinky z bílého zlata.

S trhnutím si uvědomila, že Jake o jejím zkoumavém pohledu ví. Na chvíli se setkala s jeho očima a zjistila, že v nich je stále ten chladný výsměch. Přesně ví, jak protichůdně působí, a baví ho to, rozhodla se sklíčeně. Vztek jí zatemňoval mozek a její myšlenky se podobaly tichému chaosu. Zavřela oči a nasadila lhostejný výraz podobný tomu Jakeovu. Sevřela ještě pevněji ruce a začala vnímat polohlasnou konverzaci rodičů.

„Jsi její jediný bratr, Neville!“ dštila právě rozzuřeně matka. „Chceš mi říct, že to je všechno, co ti odkázala?“

„Co se děje?“ zašeptala Cassandra otci, když se k ní otočil s mdlým úsměvem na rtech. „Nějak jsem nedávala pozor.“

„Nic se neděje, Cassie. Tvá matka bohužel není spokojená se sto tisíci liber a vším cenným nábytkem a obrazy tvé tety.“

„Ale tady jde o princip, Neville! Už jenom to, že udělala toho hrozného Jakea Northa vykonavatelem své poslední vůle, bylo dost strašné! Měla nechat dům a pozemky tobě, ne něJakemu dětskému domovu! To je urážka! Tenhle dům má deset pokojů a patnáct akrů – musí představovat malé bohatství! A co to místo v Karibiku?“

„Když přestaneš mluvit a budeš poslouchat, nepochybně to zjistíme!“ ztratil Cassandřin otec svůj obvyklý klid.

„Začíná to vypadat, že poslední vůle mé matky rozdává pěkná žihadla,“ mumlal lakonicky Jake po Cassandřině levé straně. „Je to divné, kvůli čemu se šťastné rodiny rozpadají, nemyslíš?“

Ve chvíli, kdy Cassandra dospěla k závěru, že si tahle poznámka vůbec nezaslouží odpověď, její pozornost náhle zaujala slova, která právník svým monotónním hlasem četl.

„Tímto odkazuji dům na Santa Lucia, známý pod jménem Vieux Pitons, se všemi okolními staveními, stájemí, dílnami a pozemky... svému adoptivnímu synovi Jakeu Northovi a své neteři Cassandře Millicent Malloryové...“

Cassandra měla pocit, že zmrzne na kámen. Slyšela dobře? Hermione opravdu nechala majetek a pozemky v Santa Lucii jí a Jakeovi? Měla dojem, že sní.

Potlačované mumlání ostatních přítomných v knihovně přerostlo ve vzrušený hovor. Všechny hlavy se dívaly jejich směrem. Pohledem na Jakea zjistila, že nemá ve tváři výraz překvapení, ale pobavení.

„Millicent?“ opakoval tiše a hluboký hlas se mu posměšně třásl. „Díky bohu, že mi nikdo nedal prostřední jméno!“

„Slyšels... co říkal právník?“ zeptala se ho, šokovaná, na pochybách, zda nemá halucinace, s pocitem Alenky v říši divů.

„Ano, slyšel.“

„Ale přece nemyslela...“

Diana Malloryová vyskočila, jindy bledý obličej rudý zlostí.

„To už překračuje všechny meze,“ prohlásila a propalovala Jakeovu hrud' takovým pohledem, až se Cassandra divila, že pod ním neshořel na troud. „Tenhle mizerný kluk vždycky působil naší rodině jenom problémy, už od chvíle, kdy ho Hermione objevila. Nemá na rodinné peníze ani majetek žádné právo!“

„Diano, uklidni se...“ začal, Neville zlověstně a také vstal. Skupina v knihovně fascinovaně zmlkla. Právník se zuřivě snažil zasáhnout, ale Jake pomalu vstal a klidným hlasem muže přerušil.

„Protože mi je bez pár měsíců třicet, paní Malloryová,“ protestoval a jeho mírný tón jen málo maskoval smrtící ocel pod ním, „rád bych zpochybnil přesnost termínu...“

„Pokud si myslíte, že budu jen stát a dívat se, jak zdědíte s dcerou Vieux Pitons,“ vyšťekla na něj Diana Malloryová, „mýlíte se! Hermione vás vytáhla z bahna a můj názor je, že tam pořád patříte...“

„Diano - !“ začal, Neville Mallory nesouhlasně, ale Cassandra ho zuřivě přerušila:

„Mami, přestaň s tím! Jak můžeš něco takového říct?“ Konsternované vyskočila na nohy, obličej bílý jako křída, tmavé oči rozšířené zděšením, její zášť vůči tomu muži byla naprosto přehlušená uraženým smyslem pro spravedlnost. Ale její zmučený výkřik nic nevyřešil. Diana byla rozjetá na plný plyn, jako povodeň, která protrhla přehradu, a nedá se zastavit.

„Úplně jednoduše, Cassandro!“ obořila se na ni. „A upřímně řečeno, vůbec se nedivím, že se toho muže proti mně zastáváš! Co se týče mužského pohlaví, už jednou jsi předvedla svůj zájem o podřadná individua! Jen se podívej na tu nechutnou aféru s Timothy Sommersem –“

„Diano!“ otcův zuřivý výbuch přišel současně se zaúpěním publika, rozhořčeným výkřikem Jennifer a Cassandřiným nevěřicným zasténáním.

Cítla, jak jí podlaha knihovny ujíždí pod nohama, a silnou ruku, která ji zachytila za ramena. Momentální slabost musela otupit její smysly, protože si jen vzdáleně uvědomovala, že je to Jake, komu bez jediné námitky dovolila, aby ji podepřel.

„Ne, nenechám se umlčet!“ křičela triumfálně matka. „Pokud Hermione chce odkázat svůj karibský dům a pozemky společně mé dceři a tomuto muži, já to nedovolím! Zpochybním poslední vůli!“

„Zpochybněte si, co chcete,“ řekl Jake ledově a sevření jeho ruky na Cassandřině rameni zesílilo, „ale nejprve si promluvte s dcerou, paní Malloryová. Možná má právo udělat ve svém životě pár rozhodnutí sama, bez vašeho zasahování.“

Cassandra cítila zoufalou touhu zmizet. Všechny zraky byly soustředěné na ni. Cítla se jako pouťová atrakce, přitahující davы fascinovaných diváků.

Vykroutila se zuřivě z Jakeova sevření, otevřela ústa a chystala se něco říct, ale pak si uvědomila, že má krk zacpaný slzami vzteku

a nedokáže ze sebe vypravit jediné srozumitelné slovo. Proklouzla skrz chumel lidí a vyrazila rychlým krokem ze dveří, pevně svírajíc poslední zbytky své sebekontroly jako záchranný kruh.

Stačila dorazit do haly dřív, než jí vytryskly horké slzy, které by završily její veřejné pokoření.

DRUHÁ KAPITOLA

Nebylo to záměrně, ale Cassandra zjistila, směřujíc ke stodole, v níž byla zařízena dílna, že napůl jde, napůl běží po šterkové cestičce mezi masívními rododendrony na sluncem ozářených travnatých valech a rozzlobeně si stírá slzy, které se jí nezadržitelně kutálejí po tvářích.

Když dorazila k velkým vratům a zjistila, že jsou zavřená na závoru, automaticky doklopýtala za roh a sáhla nahoru na zaprášenou římsu, kde nahmatala na obvyklém místě klíč. Pořád tam byl, i po té době. Otřela si hřbetem ruky vlhký obličej, strčila klíč do závory, otevřela vrata a vstoupila do chladné, známé místnosti.

To místo v sobě mělo něco konejšivého, i přes všechny vzpomínky. Cítila, jak se uvolňuje, jak se zbavuje přítomnosti, jako by se všechny ty roky vrátily a jt zase bylo dvanáct a každou chvíli dovnitř mohla vejít teta ve své vybledlé modré pracovní košili a navrhnout další vzrušující věc, kterou by mohly dělat.

Dokonce si pamatovala jedno z jejich prvních setkání, kdy ona, Jenny a Hermione vyráběly miniaturní hrnečky a hliněné korálky, někdy úspěšně, jindy méně. Potom, když s tetou osaměly, ji Hermione pochválila za snahu. „Ruční práce jsou velice uklidňující a léčivé, i když člověk třeba jako Jake nemá žádné zvláštní umělecké nadání,“ řekla jí. „Ale ty vypadáš opravdu slibně, Cassandro. Máš přirozený cit pro krásu...“ Od té chvíle její nadšení pro všechny druhy umění a design začalo vzrůstat. A přesto během posledních pěti let, od chvíle, kdy se vzdala stipendia a odešla do zahraničí, na umění ani nesáhla...

Zvuk od vrat ji vytrhl ze vzpomínek a vrátil zpět do přítomnosti. Srdce jí začalo bít dvakrát rychleji, když spatřila Jakea. Rozpačitě zalovila v kabelce a vyndala kapesník, ignorujíc jeho chladný, přesně vypočítaný pohled, kterým ji sledoval, když se k n blížil.

„Jsi v pořádku?“ zeptal se bezvýrazně.

„Ano, díky,“ odvětila studeně. „Jenom jsem se cítila jako cvičená opice – potřebovala jsem se dostat ze scény.“

„Řekl jsem jim, aby zmizeli,“ oznámil jí ledově „Asi bychom si měli promluvit.“

„Ano...“

Následovalo tíživé ticho. Nakonec se Jake rozhlédl po temné stodole a zahloubané řekl: „Tohle místo ve mně vyvolává vzpomínky. Hermione doufala, že se tu zbavím veškeré své agrese a vzteku. Zatloukal jsem tu hřebíky do dřeva, tvaroval jsem postavičky z hlíny.“

„Fungovalo to?“ zajímala se.

„Myslím, že ano. Jsem teď poměrně civilizovaný.“

„Skutečně? Já bych řekla, že jsi jenom vyměnil fyzické násilí za slovní!“ Cassandra si nemohla pomoci, ta věta z ní prostě vylétla.

„Ty si myslíš, že jsem slovně agresivní?“ zeptal se Jake a v jeho výrazu se zase objevil ten krutý, posměvačný záblesk. „Možná máš pravdu. I když vedle tvé matky jsem naprostý zelenáč, Cassandro.“

„Je mi líto, že byla tak... hrubá,“ řekla prkenně a bezúspěšně se snažila vyhnout jeho pohledu. „Prosím tě, věř mi, že nemluví za celou rodinu, když se takhle chová...“

„Jak uklidňující,“ zašklebil se Jake. „Ale moje ego to přežije i bez tvého foukání na bolístku.“

Cassandra cítila, jak rudne. „No jistě, pokud se cítíš ukřivděn, není možné se ti omluvit, co?“ zeptala se vášnivě.

„Ta křivda se zmenšuje,“ opáčil Jake měkce a sledoval zúženýma očima její obličej. „Vlastně po dnešním rozhovoru s tvou matkou se už necítím ukřivděn vůbec. Chtělaš říct, že jsi z toho dědictví se mnou šťastná?“

„To sotva!“ odfrkla si a začala se jí vracet nálada. Ten chlap je nemožný. Dívala se na něj a hlavou jí divoce vířily emoce. Jakeovy oči měly v zelených duhovkách stříbřité plamínky, zářící kontrast proti jeho bronzové pleti. Zářily pod silnými víčky jako brilianty, když zachytily a už nepustily její vlastní tmavě hnědý pohled. Na pár sekund ztratila dech, cítila se jako hypnotizovaná, nevyřčené myšlenky a city mocně vířily kolem ní jako oblaka prachu prosvícená sluncem. Zloba a vzdor právě včas zmizely a ona znovu našla svou rovnováhu. Jake North může klidně být neuvěřitelně přitažlivý, ale fyzický vzhled je ubohým měřítkem charakteru – to už věděla. A jeho ostrý sarkasmus, kterým ji až doted' častoval,

dokazoval, že rozhodně nejde o muže, s nímž by se kdy chtěla sblížit...

Náhle si uvědomila, že zatímco na něj zírala jako zamilovaná patnáctiletá fanyнка na svou filmovou hvězdu, Jake ji podrobil důkladné, ryze mužské prohlídce. Jak po ní přejížděl pobaveným pohledem, cítila se, jako by před ním stála nahá; nic před ním neutajila. Způsob, jakým sledoval pulzující místo v její krční jamce, potom se přesunul níž do stinné rokliny mezi jejími řadry a ještě dál na plnost pod hedvábím slézové barvy jejího obleku, v ní vzbudil podivnou směs vzteku a zmatku. V krku měla sucho, téměř slyšela, jak jí buší srdce. Do tváře se jí vehnala barva, potom vyprchala a zanechala její obličej bílý a šokovaný vlastní absurdní reakcí na jeho chladný průzkum.

Nakonec se s vypětím sil odvrátila. Cítila, jak se jí podlamují kolena.

„Raději bychom se měli pokusit vymyslet nějaký kompromis,“ navrhl Jake jemně, aniž by prozradil jakékoli emoce podobné těm, s nimiž bojovala ona. „Pojďme zpátky do domu.“

„Ano. Myslím, že bychom měli...“ přitakala ochraptěle a v duchu přemítala, jestli shromáždění v knihovně poslechlo Jakeovu výzvu a 'zmizelo'. Nebyla si jistá, co by pro ni bylo horší – jestli čelit znovu matčiným jedovatostem a zvědavým pohledům zbytku přítomných, a nebo zůstat dál s Jakem o samotě a nechat si nabourávat sebevědomí.

„Pojď.“ Jake pohodil hlavou směrem ke dveřím. „Asi by nám oběma prospěla sklenka brandy.“

„Ne, díky. S tím už jsem skončila,“ řekla mu krátce, ale vzápětí zatoužila vzít ta neuvážená slova zpátky, když spatřila, jak se zhloubal.

„Opravdu?“ Vrhł na ni chladný úsměv. „Hovořím snad s vyléčenou alkoholičkou? A tak mladou?“ Proti své vůli se začervenala.

„Ne, samozřejmě, že ne. Jenom jsem měla... ošklivou zkušenost, před lety, s nějakým ginovým punčem na jednom večírku...“ Proč to proboha vykládá zrovna jemu? Jediný důvod, proč by spolu měli

hovořit, bylo tohle neočekávané společné vlastnictví karibského domu.

„Mělo to něco společného s tím záhadným Timothy Sommersem, o kterém se před chvílí zmínila tvá sladká maminka?“

„Pokud ti to nebude vadit, nemám v úmyslu povídat si s tebou o své minulosti a rodině!“

Její slova vyzněla ostřeji, než je myslela, pobídnutá jeho posměšným průzkumem.

„Chápu.“ Zdálo se, že ho to nijak nevyvedlo z konceptu. „Budu se prostě bavit spekulacemi. Počkej – chtělas vyzkoušet život z druhé strany. Nudil tě blahobyt středních vrstev. Myslelas, že budeš trochu experimentovat, riskovat... a během toho sis zneprátelila matku...?“

„Když myslíš,“ řekla sevřeně a zase se jí vrátila špatná nálada. „A samozřejmě můžeš klidně kombinovat dál, jak je libo. Ale byla bych mnohem raději, kdyby ses staral sám o sebe! Nemám nejmenší chuť bavit se s... naprosto a totálně nepřijatelným cizincem... o čemkoli tak osobním –“

„Ale my si potřebujeme popovídat, Cassandro,“ přerušil ji Jake tiše, jako by neslyšel její urážky. „Zdá se, že Hermione zosnovala situaci, které se nemůžeme vyhnout.“

Tón jeho hlasu byl o zlomek méně ostrý, a téměř lítostivý, když dodal: „Musíme se rozhodnout, co sakra uděláme s Vieux Pitons.“

Cassandra prudce vydechla a přikývla.

„Ano...“

„Tak tedy pojď,“ zavelel Jake rozhodně a natáhl se po její paži. Zachvěla se, když se jí dotkl. Pustil ji a přes tvář mu přelétl úsměv. „Máš po celém obličejí špinavé šmouhy,“ řekl jí vážně. „Zavolám paní Charlestonovou, aby udělala čaj, a ty se mezitím můžeš dojít umýt.“

Najednou ji přešel všechny odpor. Proč se hádat?

Jake působil dojmem muže, který vždycky dostaň všechno, co chce. V takovýchhle nepodstatných věcech nestálo za to se s ním hádat.

Když pohlédla do zrcadla v koupelně, dostala šok. Vypadala jako otrhané odložené dítě z nějaké viktoriánské hry, bílý obličej pokrytý tmavými šmouhami, jak si v prašné stodole utírala slzy.

Když se Cassandra upravila a sešla po točitých dubových schodech do haly, našla tam Jennifer, nejistě se procházející sem a tam. Sestra vypadala napjatě, krátké rusé vlasy rozcuchané, jak si je každou chvíli prohrábla prsty.

„Tady jsi, Cassie! Bože, to byl výbuch! Nikdy jsem neviděla matku tak rozčilenou!“

„Kde jsou všichni?“ Představa, jak matka klidně poslechne Jakeův příkaz, aby zmizela, jí připadal neskutečná.

„Charlestonovi jsou ještě tady. Všichni ostatní odjeli. Otec matku do auta téměř vtáhl. Douglas jel s nimi, předpokládám, že proto, aby matce mohl předepsat nějaké sedativum. Máti chtěla, aby otec šel za tebou a nějak ti zabránil, abys tady zůstala přes noc pod jednou střechou s tím hnusným Jakam Northen, ale táta odmítl. Prý jsi dost stará na to, aby ses o sebe postarala, a po tom nechutném matčině výstupu si zasloužíš trochu klidu, aby ses vzpamatovala! Čestně, Cassie, myslela jsem, že máti vybuchne vzteky!“

Cassandra zjistila, že se i přes svoji napjatost usmívá.

„Jsem tak ráda, že jsi zase tady, Cassie! Zůstaneš tu chvíli, ne?“ dodala Jennifer.

Cassandra zaváhala. „Taky jsem ráda, že tě zas vidím, Jenny,“ odpověděla a vřele sestru objala, „ale zdá se, že vždycky v rodině způsobím nějaké problémy. Možná bych měla zase hned odjet...“

„Asi teď poletíš na Santa Lucie, jen si to představ, obhlédnout si svůj majetek! Mimochodem, nejsi to ty, ale matka, kdo způsobuje problémy,“ protestovala Jennifer. „Nechápu, proč se k tobě vždycky chová tak přehnaně ochránářsky!“

Aby kompenzovala svůj odpor ke mně, odpověděla Cassandra v duchu a smutně se na sestru usmála. Byla to pravda. Vždycky to někde v hloubi srdce cítila, a během posledních let se v tom ujistila. Její matka ji nikdy nemilovala – ne tak, jako milovala Jennifer. Nejdřív netušila, proč, ale teď už to věděla. Matčino běsnění a nelibost ohledně jejího vztahu k Timu Sommersovi Cassandře ukázaly celou hořkost ohledně jejího početí a narození...

Ale i tak ji dnešní veřejná scéna překvapila. Netušila, jak nenávistná její matka může být.

„Tak co máš v úmyslu, Cassie?“ dožadovala se Jennifer a zkoumala soustředěně sestřin obličej.

„Mám pár týdnů volno, ale měla jsem v plánu strávit nějaký čas s přítelkyní a jejím mužem v Plymouthu. Chtěla jsem se tam vydat hned dneska večer. Ale teď...“ Cassandra si položila zmateně dlaň na čelo. „Tohle dědictví bude asi chtít trochu přemýšlení. Budu se na to muset vyspat, abych viděla věci jasněji,“ dokončila nepřesvědčivě, a pak vřele dodala: „A co tvoje učení?“

Jennifer právě dokončila pedagogickou fakultu a od minulého podzimu učila na základní škole.

„Och, jde to dobře... Zapracovávám se. Ale k tomu tvému a Jakeovu dědictví...“ Jennifer se nechtěla nechat tak snadno odbýt. Posadila se na velký mahagonový stůl uprostřed haly. „Víš, protože jste ten karibský dům zdědili dohromady, matka si myslí, že tam pojedete spolu a budete se tam svádět!“ vyhrkla, lhostejná k barvě sestřina obličej i Jakeově tichému příchodu. „Ale ona je střelená – myslí tím, že jste oba dospělí! To, že možná budete chvíli spolu, přece neznamená, že na tebe Jake skočí a Jake je samozřejmě naprosto skvělý, ale Douglas říká –“

„Skákat na Cassandru rozhodně nemám v nejbližší době v plánu,“ protáhl klidně Jake za jejich zády. Jennifer viditelně zbledla. „A co říká Douglas...“

Jennifer, teď jasně rudá, vstala.

„Och, ahoj-chm-já jsem Cassandřina sestra Jennifer.“ Natáhla ruku, obličej v jednom ohni rozpaky. „Zajímavá poslední vůle, že?“ blekotala Jennifer a dívala se zuřivě na hodinky. „Odkázala mi všechn svůj skvělý starožitný porcelán, ať je jí země lehká i když vůbec nevím, co s ním budu dělat! Proboha to už je tolik hodin? Musím letět; mám se sejít v šest s Douglasem... ahoj, drahoušku.“ Políbila Cassandru na ztuhlou tvář, potom Jakea na jeho lehce pobavenou tvář a vyběhla ze dveří.

„Zdá se, že tvá mladší sestra zdědila matčinu výřečnost, ale ne její zlomyslnost,“ poznamenal Jake, když manévroval Cassandru do studovny.

„Jenny je v pořádku,“ řekla bezvýrazně a nechala se usadit v jedné z židlí u francouzských oken. Cítila se vyčerpaná, zbavená

citů a energie. Kdyby teď Jake odešel, nechal ji o samotě... nedokázala v jeho přítomnosti přemýšlet. Jak jim mohla Hermione odkázat ten dům společně? Copak nevěděla, jaké nesnáze tím způsobí? „Prostě neměla dostatek prostoru, ve kterém by mohla vyrůstat...“

„Nepochybně mluvíš z vlastní zkušenosti.“

Cassandra vydržela jeho cynický pohled.

„Jestli to má být nějaký vychytralý trik, pak ujišťuju, že jsem měla tolik prostoru, kolik jsem potřebovala, alespoň posledních pět let. Byla jsem mimo matčin dosah a rozhodně jsem si vynahradila ztracený čas!“

„Jennifer vypadá jako hodná holka,“ prohodil Jake, jako by ho vůbec osobní věci nezajímaly. „Chytrá, vřelá. Ale chová se spíš na patnáct než na dvacet.“

„Myslím, že jí křivdíš! Prostě mluví rychleji, než myslí, to je všechno...“

„To je běžný problém.“

Dveře se otevřely a do pokoje vešla paní Charlestonová, kulatý snědý obličej usměvavý, ale nastražený, jako kdyby nevěděla, co má od situace očekávat.

„Tak – tady jsou koláčky a čaj. Ve džbánu je horká voda, slečno Malloryová.“

„Děkuji.“

„A někdo vám volal, Jake.“ Podala mu kus papíru. „Říkala, že je to odpověď na váš telefonát...“

„Dobrá.“ Jake přelétl vzkaz a zastrčil ho do kapny. „Postarám se o to. Díky, Charlie.“

Když se hospodyně na Jakea vřele usmála a odešla, Cassandra začala poněkud nejistýma rukama nalévat čaj. Kdo Jakeovi telefonoval? přemítala prázdně. Kolega, přítelkyně, snoubenka, manželka? Zaraženě si uvědomila, že neví nic o jeho osobním životě. A proč by měla?

Owlswoodský statek byl čtyři nebo pět let Jakeovým stálým domovem. Strávil tu léta svého dospívání, dokud v osmnácti neopustil školu a nevydal se na bezcílné toulky po světě. Hermione možná byla její letou, ale Jake, jakožto její adoptivní syn, tu byl

mnohem víc doma, znal tu všechno mnohem líp. Škádlivá přezdívkou, kterou oslovil paní Charlestonovou, jí tu skutečnost připomněla.

Ted' tohle místo dostal dětský domov. A Jake měl dohlédnout na bezproblémové vyplnění posled vůle. Vadí mu to? Asi ne, s ohledem na jeho vlastní bolestnou minulost. Od Hermione věděla, že měl pestré dětství, část z něj strávil právě v dětských domovech.

Jake ji sledoval, na tváři neproniknutelný výraz. Sundal si sako a povolil si kravatu. Rozvalil se na židli, dlouhé nohy natáhl před sebe a vypadal ohromně uvolněně a zároveň nastraženě. Ve výstřihu košile mu bylo vidět změt' tmavě zlatých chloupků. Bělostné hedvábí košile se napínalo přes mohutné svaly na prsou a pevné břicho. Znepokojují chvění, které cítila od chvíle, kdy ho poprvé spatřila, jak vystupuje z ferrari, se zase neočekávaně vrátilo jako oblaka dotěrných moskytů, a podkopalo její rovnováhu.

Vzala z tácu hrníček a podala ho Jakeovi rukou, která se viditelně třásla.

„Chceš cukr?“ ptala se a zoufale se snažila o neutrální tón.

„Ne. Jenom mléko.“ Jake se ušklíbl. „Jako dva cizí lidé, že, Cassandro? Až na to, že mi o tobě Hermione tolik vyprávěla, že mám pocit, jako bych znal celý život!“ dodal nemilosrdně.

Mlčky na něj zírala.

„Ano,“ řekla konečně bezvýrazně. „Hermiona o tobě také hodně mluvila. Zdá se... že jsi mín' cizí, než jsem čekala...“

Zvedla si šálek ke rtům a usrkla horké tekutiny. Napětí v pokoji tak stouplo, že monotónní tikání starých hodin nad krbem znělo dvakrát hlasitěji. Zdálo se, že Jake se úplně ovládá a napětí ve vzduchu ho neznervózňuje. Nakonec to Cassandra nevydržela a prolomila ticho.

„Tak, co budeme dělat?“

Přimhouřil oči. „S čím?“

„S domem v Santa Lucii, s čím jiným?“ Následovala krátká, úmyslná pauza. „Prodat, rozdělit si zisk a utéct?“ navrhoval nelítostně.

Zdálo se, že to je jediná možnost, kterou mají, ale způsob, jakým to Jake přednesl, zněl tak... krutě, tak nečestně. Cassandra s cinknutím postavila šálek a pohlédla rozzlobeně z okna.

„Proč myslíš, že Hermione nechala dům nám dvěma dohromady?“ zamumlala hořce. „Jaký motiv asi mohla mít? Musela vědět, že se to bude muset prodat...“

„Možná prostě chtěla naštvat tvou matku...“ navrhoval Jake posměšně.

Cassandra se krátce, neradostně zasmála.

„To je možné. Ale poměrně záporně motivované. A teta byla kladný člověk.“

Ve stříbrné hlubině Jakeových očí se objevil něžný cit, ale když promluvil, jeho hlas zněl úplně obyčejně. „Patřila k nejsilnějším lidem, které jsem kdy poznal. Měkká na povrchu, ale uvnitř jako skála. Asi mě zachránila od naprostého sebezničení. Měl jsem ji moc rád.“

Cassandra, dojatá jeho slovy, cítila, jak se její obrana rozpadá.

„Och, já také!“ Aniž by přemýšlela, natáhla ruku k Jakeovi a objala prsty jeho silnou ruku. Chvilí se zdálo, že mezi nimi vznikl tichý komunikační kanál, jako kdyby Hermionina duše byla s nimi a její vibrace naplňovaly prostor...

Ale potom si Cassandra uvědomila Jakeův přemýšlivý pohled, který vyvolalo její chvilkové poblouznění, a vrátila se zpátky do přítomnosti. Pokusila se vymanit ruku z jeho, ale marně. Celou paží až k rameni jí proběhlo mrazení.

„Jake, pusť mě.“

„Za chvilku...“ Pomalu, líně vstal a zvedl ji s sebou. V očích měl dráždivý, nebezpečný třpyt. V hlavě se jí rozezněly zvony na poplach. „Právěs mi vnikla myšlenku, Cassandro. Co když si Hermion chtěla zahrát na dohazovačku? Myslíš, že mohla být tak romantická a doufat, že nás dá dohromady?“

Dřív, než se mohla vykroutit, Jake ji objal a přitiskl si ji pevně ke svému štíhlému tělu. Cítila, že se zastavil dech. Otevřela ústa k protestu, ale v tu chvíli se nad nimi objevily Jakeovy rty, a posunuly se níž k tázavému, zkoumavému polibku. Jeho jazyk zvědavě objel sladkou křivku jejího horního rtu, a pak plnější, smyslnou spodní polovinu.

Se zoufalým zasténáním se pokusila uniknout, ale objetí se ještě sevřelo a polibek prohloubil, Jakeův jazyk tvrdě pronikl do jejích úst,

jako by se jí snažil potrestat, dobýt a svést najednou. Byla ztracená, smysly polapené šokující silou její vlastní odpovědi...

Všechny ty neviditelné vibrace fyzické přitažlivosti, které prožívala, zatímco vedle něj seděla při čtení Hermioniny poslední vůle, jeho vzhled, vůně, zdálo se, že se uvnitř ní spojily a explodovaly. Tlukot jejího srdce, svíravý pocit kolem žaludku, všechno jako by se poddalo Jakeovi. Jeho ruce s urážlivou sebedůvěrou bloudily po jejím těle pod hedvábnou hladkou látkou jejího obleku, a ona bezděčně vzdychala, když jeho prsty přejížděly v jejím podpaží, objímaly její pevná ňadra, a potom se rozhodně přesunuly k zapínání saka.

Když se jeho chladné prsty dotkly její jemné, saténově hladké pokožky, ucukla, jako kdyby ji spálil. Její reakce ho přiměla, aby se trochu odtáhl a tážavě si ji prohlédl. Když spatřil její omámení, usmál se.

Otevřela ústa, ale měla tak sucho v krku, že ze sebe nevydala ani hlásek. Jake ji znovu nemilosrdně přitáhl k sobě a políbil na rozevřená ústa, tentokrát s hladovou důvěrností, která hrozila, že co nevidět úplně zaplaví její nabourané smysly. Sjel oběma rukama dolů po jejích úzkých zádech, nestoudně si ji přitiskl ke svým bokům a dal jí pocítit svou touhu po ní. Potom ji náhle pustil.

„Tak... co si myslíš?“ Jeho hlas byl škádlivý, chraptivě provokativní, každý kousíček jejího těla se chvěl reakcí na něj. Navíc to byla hloupá otázka, protože vůbec nemohla myslet. Celá se třásla. Její ňadra byla plná a napjatá, bradavky pod tenkým materiálem obleku zoufale citlivé. Žaludek měla rozbolavělý a prázdný, pocit úplně nový a znepokojující. Jak se na něj rozechvěle dívala, tváře jí zbarvila červeň.

„Máš dojem, že jsi něco dokázal,“ vymáčkla ze sebe a přitiskla si dlaně na rozpálený obličej, toužíc vybuchnout, ale vědoma si toho, že po takové odvetě by se jí mohly věci vymknout z ruky, „tím... tím dojemně mužským chováním?“

Jake tam nad ní stál, víc než sto osmdesát centimetrů samolibého, drzého mužského, zdálo se, že se nad jejími sto pětadesáti centimetry tyčí jako věž. Nelítostně se na ni smál.

„Možná ano,“ protáhl. „Všechno záleží na tom, co teď uděláš, Cassandro.“

„O čem to mluvíš?“ vyštěkla, její sebekontrola blízka nule. Byla si bolestně vědoma toho, že je příliš naštvaná a dává to na sobě znát. Jak ji jen Jake mohl přimět k takové povolnosti, takovým... hrubým nátlakem?

„Zůstaneš, abychom si popovídali?“ ptal se Jake lhostejně. „Nebo utečeš?“

„Já a utéct?“ vystřelila zpátky nevěřicně. „Říkáš to tak, jako kdybych měla ve zvyku utíkat od věcí, které se mi nezamlouvají...“

„No, a nemáš? A co jsi tedy udělala před pár lety po té hádce s matkou?“

Cassandra byla tak rozzlobená, že se jí prsty na rukou i na nohou cukaly vztekem. Díky bohu už alespoň začínala znovu získávat kontrolu nad svými smysly.

„Ty o té hádce s matkou nic nevíš, takže buď tak laskavý a přestaň spekulovat o mé minulosti! A co se týče utíkání, podívej se sám na sebe! Kdo se roky toulal po světě, místo aby studoval a získával kvalifikaci pro pořádnou práci?“

„To nebyl útěk,“ odvětil Jake klidně, „tomu se obvykle říká cesta za objevením sebe sama. Studování a získávání kvalifikace pro pořádnou práci přišlo až potom.“

„No, stejně... pokud máš dojem, že... že líbáním něco dokážeš, tak na to zapomeň!“

Jake se zamyšleným úsměvem přikývl.

„Dobrá,“ řekl pomalu a otočil se k jednomu z francouzských oken. „Alespoň jsme dokázali, že se můžeme objektivně rozhodovat, aniž by nám situaci komplikovala sexuální přitažlivost. Neboje to jak říká tvá sestra, skákání jeden na druhého?“

Cassandra zjistila, jak se jí točí hlava. Opravdu dokázali tohle? Opřela se o nedalekou židli a snažila se urovnat si myšlenky. Právě se chystala promluvit, když se otevřely dveře a do pokoje vstoupila paní Charlestonová.

„Promiňte, že vás znovu ruším,“ začala vesele „Vím, že si máte určitě o čem povídat. Ale volal nějaký člověk z Londýna, Jakeu, a říkal, že to není úplně nutné, ale že mu máte zavolat ještě dnes před

devátou. Nechala jsem ten vzkaz u telefonu ve snídaňovém salonu. Také jsem přemýšlela o pokojích. Zůstanete tu alespoň na víkend, ne? Takže bych vám mohla pomoci, dokud tu ještě pracuju! Mám vám připravit váš starý pokoj, Jakeu? A ten žlutý pro vás, slečno Malloryová?“

„Já –“ začala Cassandra ochraptěle, ale Jake ji sametovým hlasem přerušil.

„Ano, buďte tak hodná, Charlie. Mohli bychom zůstat, když už jsme oba tady.“

Cassandra zavřela ústa, všechno v ní vřelo nad tím, jak jí Jake arogantně skočil do řeči, ale vyhlídka na večer strávený v matčině přítomnosti ji stejně nelákala. Díky své práci si zvykla na dlouhé pobyty mimo domov. Byla nezávislá.

A kdyby teď ukázala, že si s Jakem nechce promluvit, že tu nechce zůstat, mohl by z toho vyvodit, že se cítí nervózní zůstat s ním pod jednou střechou, protože ho považuje za přitažlivého, což by mohlo...

Ujistila se, že mlčením vše vyřeší nejlíp, a vykouzčila pro paní Charlestonovou úsměv.

„Díky, paní Charlestonová,“ řekla klidně, i když se tak vůbec necítila, „to je od vás opravdu hezké.“

„Je mi potěšením, drahoušku,“ rozzářila se hospodyně a otočila se k odchodu. „Připravím večeri, ano? Třeba za hodinu? Ještě můžu něco udělat, než Reg a já budeme muset odejít.“

„Díky... Charlie, budete mít s Regem kam jít?“ zajímal se Jake a maličko se zamračil.

„Díky štědrosti vaší matky jsme zabezpečeni,“ ujišťovala ho paní Charlestonová a oči se jí zalily slzami. „Bůh požehnej její srdce, neměla nám nechávat tolik!“

„Pečovali jste o to tady roky,“ řekl Jake rychle. „Oba vás zbožňovala. Zasloužíte si každý penny.“

Pohlédl na Cassandru, a kdy postarší žena odešla, dodal: „Uvidíme se tedy u večere. Omluv mě, musím vyřídit pár telefonátů.“

Cassandra se nejistě nadechla, vědomá si toho jak jí zrůžověly tváře, a přikývla. Při pohledu na chladné pobavení v Jakeových očích sevřela ruce za zády v pěst.

Uklidni se, nabádala se v duchu. Jen klid. To zvládneš, ujišťovala se, když vyndávala kufr z auta a nesla si ho do pokoje.

Zrovna tak byla rozhodnutá zvládnout své zmatené reakce na Jakea Northa. Zapomenout na právě prožité chvíle, na to, že dotyky jistého muže v ní mohou během neuvěřitelně krátké chvíle vzbudit celou řadu docela nových fyzických pocitů...

Jediné, co potřebovala udělat, bylo neustále myslet na mrazivý dojem, kterým na ni zapůsobil, když ráno vstoupil do knihovny, na ten ledový pohled kterým se na ni díval a který způsoboval, že se cítili malá a bezvýznamná a nehodná být Hermioninou neteří. Tak získá veškerou imunitu, kterou bude potřebovat...

TŘETÍ KAPITOLA

„Budeme tam oba muset jet.“

Jakeova slova zněla víc jako pouhé konstatování než jako zdvořilý návrh.

Cassandra na něj zírala, podrážděná a zmatená. Právě dojedli vynikající hovězí a čokoládový pudink a tlumené světlo ozařující stůl ji nutilo k obavám, aby nepodlehla zvláštní intimitě téhle chvíle, neudělala osudovou chybu a neuvolnila se v Jakeově společnosti.

Jak by se s ním mohla proboha uvolnit, poté, co zneužil její slabosti k tomu rychlému dobrodružství?

Právě otvírala ústa k odpovědi, když se objevila paní Charlestonová nesoucí táč s kávou.

„Nesnědla jste moc pudinku, slečno Malloryová. Měla jsem dojem, že jste zbožňovala pudink, když jste byla malá.“

Cassandra se na ni smutně usmála.

„Bylo to opravdu vynikající, čestně. Jenom prostě poslední dobou nějak nemám hlad. Nejsem zvyklá na takové velké porce.“

„Proč ne? Cožpak vám na těch vašich obchodních cestách nedávají najíst?“ ptala se hospodyně a nesouhlasně se mračila.

„Ale ano, jenže já mám obvykle hrozně málo času... většinou jím hamburgery a tak.“

Starší žena si něco rozhořčeně zabrblala a prohlížela si Cassandřinu štíhlou postavu a bledý obličej.

„Jestli chcete slyšet pravdu, slečno, vypadáte, jako byste byla napůl vyhladovělá! Moje matka by vám řekla, že jste kost a kůže!“

Cassandra se rozesmála. „To jsou mi věci.“

„Je to pravda.“ Jake se náhle usmál a zpod přivřených víček přeměřil Cassandřiny štíhlé tvary v květovaných hedvábných šatech, které si vzala na večeři. Cítila, jak se jí pod jeho pohledem rozbušilo srdce. „Jsi moc hubená. Benji tě bude muset na Santa Lucii trochu vykrmit.“

„Nejsem moc hubená,“ protestovala a snažila se o lehký tón, „prostě jsem jenom ztratila všechen ten přebytný tuk, který jsem dřív vláčela s sebou. To je přirozený proces známý pod názvem dospívání.“

„Nikdy jste nebyla tlustá, slečno Malloryová. Jenom hezky buclatá.“

Hospodyně sbírala talíře a nádobí a chystala se k odchodu.

„Jste si jistá, že už nebudete ten čokoládový pudink dojídat?“ přemlouvala ji.

„Docela jistá. Děkuji.“

„Možná, že raději vypadá štíhle,“ nadhodil Jake s rozčilujícím úsměvem.

Cassandra byla znechucená sama sebou. Copak na tom je tak špatně, že ji Jack může pouhým úšklebkem vyvést z rovnováhy?

Když znovu osaměli, vyzývavě na něho pohlédla.

„Říkal jsi, že tam budeme muset jet oba. Ale nemusíme tam jet ve stejnou dobu, ne?“

„V čem je problém?“ odpáčil Jake klidně, na tváři nečitelný výraz. „Myslel jsem, že máš pár týdnů dovolenou.“

„Ano, ale chtěla jsem navštívit nějaké přátele v Plymouthu a...“

„Potřebujeme dospět k nějakému společnému rozhodnutí,“ připomněl jí Jake neomaleně, vyprázdnil svou sklenku whisky a postavil ji s cvaknutím na stříbrný podnos. „Společná rozhodnutí se těžko dělají nezávisle.“

„Já si to uvědomuju, ale...“

„Ale co?“ Jeho chladný pohled byl plný výsměchu. „Možná jsem, jak věří tvoje matka, nejnižší formou člověka, ale nejsem nakažlivý. Nebudeš riskovat životu nebezpečnou nemoc, když se mnou strávíš nějakou dobu, Cassandro.“

Pokusila se vytvarovat rty do chladného úsměvu, kterým by mu odpověděla, ale neuspěla.

„To určitě ne,“ opáčila nakonec a snažila se uklidnit vzpurné nervy. „Jenom raději trávím své těžce vydobyté volno s lidmi, jejichž společnost mám ráda.“

Jakeův obličej ztvrdl. Potom se jeho ústa prohnula do nepřilíš pobaveného úsměvu a ona přemítala, jestli si tu reakci jen nepředstavovala.

„Pokusíme se vyřídit celou tu nepříjemnou záležitost co nejdřív, souhlasíš?“ navrhl lehkým tónem, vstal, přenesl táč s kávou na malý stolek u krbu a naznačil Cassandře, aby si sedla naproti němu.

Nepohnula se. „Poletíme pozítří, strávíme tam nějakou dobu a rozhodneme se. Máš s sebou dost peněz?“ dodal.

„Jistě, díky!“ Nebyla si jistá, jak na tom její bankovní konto je, ale raději by žebrale na ulici, než aby si půjčila jediný penny od Jakea Northa.

Skousla si spodní ret a bezděčně tak probarvila hladkou křivku svých úst. Náhle ji něco napadlo. Květen ve Vieux Pitons. Vieux-Pitonská slavnost řemesel. Hermione tam vždycky touhle roční dobou jezdila, a pořádala největší uměleckou, kulturní a obchodní událost Vieux Pitons, která tradičně končila slavnostním karnevalem, hostinou plnou karibských jídel, tancem a ohňostrojem...

„Proč se tváříš tak tragicky zamyšleně?“ připomenul se jí Jake, a v jeho hlubokém hlase zaznívala netrpělivost. „Bude tam svítit slunce. Hermione nechtěla, abychom se trápili...“

„Přemýšlela jsem o Vieux-Pitonské slavnosti.“

Jake se na chvíli zamyslel, pak přikývl. „No jo. Hermionina oblíbená každoroční událost... to by mohlo všechno zkomplikovat...“

Následovalo ticho. To byl přesně tón, který od Jakea očekávala, ale, přesto pocítila záchvěv vzteku. Zírala na něj, štíhlého a svalnatého v šedých manšestrácích a volné košili, které si vzal místo obleku. Zdálo se, že čím všedněji a uvolněněji vypadal, tím větší hrozbu pro její rovnováhu představoval. To ji rozzlobilo ještě více.

„Proč?“ slyšela se, jak se ptá sevřeným, tichým hlasem.

„Proč? Co proč?“ Jakeova ozvěna byla výsměch sám.

„Proč by ta slavnost měla všechno zkomplikovat?“

„Protože zjevně budeme mít spoustu starostí, abychom se se všemi spojili a oznámili jim, že se letos nic konat nebude.“

„A proč by se nemělo konat?“

Jakeova kamenná tvář se zachvěla, jak se zamyslel. Výraz jeho očí se nedal popsat.

„Aha,“ řekl pomalu a zvedl jedno obočí. „Ty navrhuješ, abychom slavnost pořádali, jako by se nic nestalo?“

Cítila, jak rudne. „Ne, ne jako by se nic nestalo! Já... jsem myslela, že bychom možná jakožto noví vlastníci Vieux Pitons mohli pořádat slavnost... na Hermioninu počest!“

Chladný zelený pohled se zamyšleně zúžil.

„Nevím o karibském umění a kultuře ani ň, Cassandro.“

„Ty možná ne, ale já ano! Vždycky jsem se o tyhle věci... zajímala. A vím, co to znamenalo pro Hermione. Zbožňovala ten pocit, že poskytuje svým přátelům možnost sejít se a vyměnit si nápady a inspirace a obchodníkům možnost přijít a rozmístit své butiky a obchůdky po celé oblasti. Skutečnost, že se všichni společně výborně baví, ji činila neobyčejně šťastnou...“

„Na výdaje se nehledí, mám pravdu?“ vysmíval se. „Bylas někdy na některé z Hermioniných slavností, Cassandro?“

„Ano! Byla! A vím, na co narážíš – proč bychom se proboha měli pustit do takového drahého dobrodružství, jenom kvůli tomu, abychom podpořili umění? Žádný zisk z té investice? Docela přesně si dovedu představit, o čem uvažuješ...!“

V Jakeových očích se zračilo pobavení.

„O tom bych si dovolil pochybovat,“ zamumlal a jeho hezky tvarovaná ústa se prohnula v úsměvu, který jí připadal téměř neodolatelný.

„Pojď si sednout a promluvit o tom...“

Přešla pomalu přes pokoj a posadila se odevzdaně naproti Jakeovu sardonickému úsměvu, ale téměř okamžitě změnila názor. Byla příliš napjatá, než aby dnes večer mohla čelit Jakeově vyzývavé společnosti. Sedět od sebe přes stůl byla jedna věc; sedět vedle sebe na pohovce u plápolajícího krbu bylo něco úplně jiného.

Znovu rozzlobeně vstala, tmavě hnědé oči výrazně zářily v bledém obličejí jako dva drahokamy.

„Možná bychom si o tom mohli promluvit jindy. Nějak nemám chuť na kávu. Nemohla bych usnout. Půjdu se podívat, jestli paní Charlestonová nepotřebuje s něčím pomoci v kuchyni, a pak půjdu spát.“

Vyhybajíc se Jakeovu pohledu rychle přešla ke dveřím, a teprve když měla ruku bezpečně položenou na klice, se k němu otočila a popřála mu dobro noc.

„Dobrou noc, Cassandro. Hezké sny.“ Tiché rozloučení mělo v sobě přátelský tón, který způsobil, že jí zběsile bilo srdce ještě

dlouho poté, co si zničeně a vyčerpaně lehla na postel. Nemohla usnout.

Měla jet domů, a nedovolit Jakeovi, aby ji vmanévroval do pobytu na Owlswoodu. Tím, že nejela domů, se možná vyhnula další kritice ze strany matky. Ale zase se vystavila Jakeovým výsměškům, k nimž byla všechno – jenom ne lhostejná, měla nervy napjaté k prasknutí a cítila se pokořená při vzpomínce na katastrofický vliv, který na ni měl polibek ve studovně...

Nakonec na Santa Lucii letěla sama, aniž by předem vyřešili záležitost se slavností. Jake jí v poslední chvíli oznámil, že má nějaká obchodní jednání v Japonsku a Americe, a navrhl, nebo spíš přikázal jí, aby se vydala napřed.

„Přijedu za tebou za pár dní. Mohla by ses mít mnohem hůř, než nechat Benjiho, aby tě krmil ústřicemi a pálivým gulášem, ležet na slunci a získat trochu barvy do tváří. Vypadáš, jako bys byla zamčená v tmavé skříni, a ne cestovala po prázdninových letoviscích.“

„To je riziko povolání – cestuji do exotických míst, ale téměř všechen čas trávím uvnitř, pracuji v hotelech! A mimochodem, byl bys tak laskav a přestal špičkovat o tom, jak jsem bledá a hubená?!“ protestovala chladně. „Tohle je moje přirozená barva pleti a přirozená váha! Nemám v úmyslu měnit ani jedno ani druhé jen kvůli tomu, abych potěšila tebe a paní Charlestonovou!“

Po pravdě řečeno, teď by nedokázala potěšit nikoho, uvědomila si, když se dívala z okénka letadla na zjasňující se modř oblohy. Při krátké návštěvě doma na ni matka vysypala další pytel výčitek a ztropila scénu ohledně její cesty na Santa Lucii s Jakem.

„O nic nejde, mami,“ snažila se jí Cassandra klidně vysvětlit, „opravdu ne. Jake není žádná stvůra, proboha! Musíme tam prostě jet, abychom se rozhodli, co udělat s Vieux Pitons. Bude to jenom chvilka...“

„Chvilka, pár dní, pár hodin, jaký je v tom rozdíl? Jake North je... barbar! Jako chlapec vyrůstal úplně divoce, než Hermione ztratila rozum a vzala si ho k sobě! Bůh ví, kdo byli jeho skuteční rodiče.“

„Mami, od té doby trochu dospěl! Je mu téměř třicet a je to velice vážený občan...“

„A ty samozřejmě víš, co se stane, že?“ vyštěkla matka znechuceně, ignorujíc, že jí dcera něco říkala. „Přesně totéž co s Timothy Sommersem! Ten chlap tě prostě zneužije pro své vlastní potěšení, a pak tě odhodí!“

„Odhodí?“ protestovala. „Tim Sommers nic takového neudělal...“

„To říkáš vždycky, drahoušku.“

Díky za důvěru, pomyslela si Cassandra deprimovaně, s obličejem bledým vzteky a rozhořčením.

Proč matka hází všechny muže, které kdy Cassandra potká, do jednoho pytle, jen kvůli svým vlastním zkušenostem z mládí? Proč jí pořád vmetá do tváře tu událost v Timově domě...?

Ale s matkou nemělo smysl se dohadovat. Nejlepší, jako vždycky, bylo zmizet, dostat se z dostřelu a tam zůstat.

Cassandřině stavu myslí v této chvíli vůbec nepomáhalo, že matčiny hořké předpovědi vykazují pozoruhodnou reálnost – Jakeův chladný, kavalírský přístup k ní, snaha vytvořit zdání, že se dokáže po sexuální stránce ovládat – nic z toho nedokázalo zmenšit její očekávání ohledně pobytu v Karibiku v jeho společnosti...

Byla to dlouhá cesta. Po nekonečném čekán v přecpané, vydýchané čekárně v Barbadosu a pře stupu do jiného letadla se konečně octla na letišti Hewannorra ve Vieux Fort. V dětství tuhle cestu považovala za vzrušující, ale množství služebních cest, které absolvovala, a očekávání Jakeova nadcházejícího příjezdu tomu dobrodružství trochu ubraly na kouzle.

Ale i tak, když konečně seděla na zadním sedadle Benjiho červeného Land Roveru a nechala se vézt palmami lemovanou silnicí do Vieux Pitons, unavená a špinavá a téměř mrtvá žízň, kouzlo zase nabylo na síle.

Když jí Benji vyjádřil soustrast nad úmrtím tety, vrátil se k typické karibské veselosti.

„Jsem rád, že vás zase vidím, slečno Cassie!“ usmíval se vřele do zadního zrcátka a bílé zuby mu jen zářily z tmavého, ošlehaného

obličej. „Vypadáte, jako byste potřebovala trochu karibského slunce!“

„Ano, ano, já vím, jsem příliš hubená a bledá! Nezačínej s tím i ty, Benji!“ Vrhla na něj smutný úsměv. „Nevíš, že opálení dnes není v módě?“

„Ne-e. Spálení možná. Ale opálení – to chce přece každý – proto se jezdí ke Karibskému moři! Měla byste tu zůstat přes léto, slečno Cassie. Lucille nadělala plány na šest týdnů!“

Zastavili před domem a Cassandra pomalu vystoupila do teplé noci. Tmavým hájem palem pronikal svěží vánek od moře a přinášel s sebou omamnou vůni vanilky, zázvorového piva a mandlového pečivá. Ve vzduchu byla cítit vlhkost. Květované šaty se jí lepily na tělo.

Když tu byla naposledy, přijela s rodinou na oslavu Hermioniných padesátin. Téměř slyšela matku, jak si stěžuje na nesnesitelné horko, a otce, jak polohlasně obdivuje koloniální architekturu, prochází se s Hermione a prohlíží si terasy obepínající dům kolem dokola, vysoká úzká okna s roletami a balkóny s balustrádami. Opustila je tenkrát a vběhla dovnitř, vyznala se tu a měla poněkud nadřazený pocit, protože tu byla už mnohokrát, čtrnáctiletá Jenny utíkala za ní, nechtěla zůstat sama...

„Slečno Cassie! Pojd'te dovnitř!“ Lucille, zářící v čistých bílých šatech a zástěře, s malou, jakoby sestřičkovskou bílou čepičkou přes černé kudrny stála ve dveřích, čekala s širokým úsměvem na rtech, až se Cassandra vzpomene ze vzpomínek.

„Ahoj, Lucille, ráda tě vidím!“

Cassandra rychle došla ke dveřím, z nichž proudilo světlo, a nechala se vtáhnout do chladné chodby s hliněnými dlaždicemi a dál skrz klenutý vchod do obývacího pokoje.

Bylo to jako přijet domů, uvědomila si lehce zmatená silou toho pocitu. Během posledních pěti let vedla kočovný život. Ale ani návštěva vlastní rodiny v Devonu v ní nevyvolala takový upřímný pocit, je vítaná. Dokonce i Owlswood se všemi vzpomínkami postrádal tuhle přátelskou, živou atmosféru

Vieux Pitons má v sobě něco pohádkového, ro hodlá se později, když seděla na palmami zastíněné terase a těšila se z exotické večere

tvořené nadívanými ústřicemi a kokosovou zmrzlinou. Podařilo jí přesvědčit Benjiho a Lucille, že dokáže po sobě umýt nádobí a udělat si kávu, takže ti dva mohli spát do své chatky a nestarat se o ni.

Doufala, že je neurazila. Ale její city byly tak křehké, že by nesnesla společnost ani o chvíli déle. Cítila se polapená v minulosti, ve šťastných dnech s Hermione, slibech jasné umělecké budoucnosti.

Krátce si povzdechla a zaplašila vzpomínky. Pod ní se za kamenným zábradlím a nedlouhými schody rozkládala nádherná zahrada. Opustila svět terasy a vyšla do vlahé tmy. Bylo to všechno bolestně známé. Vzpomínala si na kamenné vázy a sochy, květiny a fontány a dobře skryté altánky. Bylo těžké uvěřit, že teď tohle místo vlastní... tedy polovinu, připomněla si, překvapená návalem hněvu, který pocítila při pomyslení na toho rozčilujícího, důležitého a arogantního Jakea Northe jako spolumajitele.

Přemohla ji únava z cesty. Široce si zívla a pomalu zamířila zpět k osvětlenému domu. Na průzkum vzpomínky a přemýšlení má čas zítra...

Později, když ležela nahá na vyžehleném prostěradle a zírala otevřeným oknem na tropickou noční oblohu, vzpomněla si na nepříjemnou vyhlídku z Jakeova příjezdu, který naruší její poklid. Ale s trochou štěstí ho to mezinárodní jednání dost zdrží. Usínala plná optimismu.

Když druhého dne ráno otevřela oči, měla dojem, že sní. Nebo spíš má noční můru. U její postele stál Jake, tác se snídání v ruce.

Zmateně zamrkala, protřela si oči a chtěla se posadit, ale včas si uvědomila nedostatečnost svého oblečení a zavrtala se zpátky do soukromí příkrývky.

V chladných olivově zelených očích se pobaveně zablýsklo.

Určitě to není halucinace, rozhodla se nakonec, když se úplně probudila. Rozhořčeně na něj pohlédla. Byl to nepochybně Jake North, tady, v její ložnici, mlčící a neuvěřitelně přitažlivý ve vybledlých khaki bermudách, bílém tričku a černých sandálech.

„Jake...? Co tu proboha děláš?“

„Schůze v Houstonu byla zrušena. Letěl jsem přes noc.“ S nemilosrdným výrazem jí podal tác.

„To nevysvětluje, co děláš v mé ložnici!“ vyštěkla, uhladila si chvějícími se prsty rozčuchané černé kudrny a stiskla příkrývkou pod pažemi, aby od něj mohla vzít tác.

„Nesu mademoiselle snídani,“ odtušil se škádlivým úsměvem, přitáhl si proutěnou židli a zvedl podnosu jednu ze sklenic s čerstvou citronovou šťávou. „Tušíš, kolik je hodin?“

„Samozřejmě! Je...“ Natáhla se poraženecky pro hodinky na nočním stolku, a pak zalapala po dechu. „Půl čtvrté? Odpoledne?“

Musela to být pravda – přeřídila si hodinky na karibský čas, když sem včera v noci přijela.

„Správně,“ souhlasil Jake klidně a kolem úst se mu objevil pobavený úsměv. Uvelebil se pohodlněji na židli, napil se citronády a vůbec se tvářil, že tu hodlá zůstat delší dobu. Cassandra cítila, jak se jí zase začíná pěnít krev.

„Prostě mám pásmovou nemoc – podle mého vnitřního času mi chybí pět hodin!“

„Já jsem tě nevzbudil. Probudila ses sama.“

Jakeův pohled se nepopíratelně upíral na obrys jejích prsou pod tenkou bavlněnou příkrývkou a Cassandra cítila, jak jí rudne krk a tváře.

„Neměl jsi žádné právo přijít do mé ložnice, ať jsem byla vzhůru, nebo ne!“ vystřelila na něj rozzlobeně. „A přestaň na mě laskavě tak zírat!“

Jake zvedl blond obočí, obličej bez výrazu „Jak?“

Bojovala o sebekontrolu. Zloba jí tuhle situaci vyřešit nepomůže. „Víš přesně, jak...“

„Myslíš, jako kdybych si všiml, že pod tou příkrývkou nic nemáš?“ prohodil Jake zamyšleně, prohnané plamínky v očích. „Promiň, Cassandro – možná máš pod váhu, ale rozhodně máš všechno tam, kde má být!“

„Zatraceně, kde je Lucille?“

„Netvař se tak zděšeně, nehodlám z tvých nebohých ženských tvarů tu příkrývkou strhnout, Cassandro. I když možná, že bych měl dostát své zkažené pověsti, když je tvoje matka přesvědčená, že na tebe skočím, jak to tvoje sestra obrazně pojmenovala. Dovolíš mi dívat se, když slíbím, že se nebudu dotýkat?“

Ztratila řeč a zoufale hledala slova, kterými by pomstila. Chtěla být klidná, ale moc se jí to nedařilo. „Dobrá, bavíš se na můj účet. Jak daleko hodláš zajít?“

Jake vstal, na tvrdých ústech náznak úsměvu. „Budu gentleman a nechám tě na pokoji...“

„Ty bys nedokázal být gentleman, ani kdybys z toho musel maturovat!“

„To byla tvrdá slova,“ poznamenal, když mířil dveřím. „Raději bychom se měli věnovat důležitějším věcem, Cassandro. Nezapomeň, že účelem tohoto výletu je rozhodnout o osudu Vieux Pitons.“

„Na to samozřejmě nezapomínám.“

„Mimochodem, když už jsme u toho...“ Jake se zastavil u dveří a líně se protáhl, zlaté pruhy jeho pevných svalů na lýtkách, stehnech a pažích vystoupily. „Mám vážného zájemce o koupi. Brzy si to sem přijde obhlédnout.“

S trhnutím se napřímila, téměř převrhla táč a jen lak tak z ní nespadla příkrývka.

„Máš co?“ zeptala se nevěřicně, srdce vzteky tlukoucí jako o závod. „Pozval jsi sem kupce, aniž by ses se mnou předem poradil? Co je to za člověka? Proč to chce koupit?“

V Jakeových očích se při Cassandřině výbuchu objevil zamyšlený úsměv. Bezvýrazně odpověděl: „Nechce to přeměnit ani na obchodní centrum, ani na zábavní park, pokud máš strach z tohoto.“

„Z čeho mám strach, to je tvůj... tvůj arogantní přístup ke všemu, Jakeu!“ řekla a jen s námahou udržovala klidný tón. „Ani jsme si o tom spolu nepromluvili! Na ničem jsme se nedohodli.“

„A ty se divíš, že jsme se nedohodli?“ Zdálo se, že Jake se jejím rozhořčením dobře baví. „Kdykoli jsme byli v Owlswoodu chvíli společně, buď jsi odešla spát, nebo pro tebe bylo životně důležité někam jít. Nikdo by se mi nemohl divit, kdybych tě podezíral, že se mi vyhýbáš.“

„Netvrdím, že jsem tvou společnost vyhledávala!“ ujistila ho mrazivě. „Ale to ti nedává žádné právo jednat za mémi zády...“

„Někdo musí převzít iniciativu,“ poznamenal a vrhl na ni jeden ze svých rozčilujících pohledů.

Hleděla mu do očí.

„Měli jsme si promluvit až teď, když jsme oba tady.“

„To zní podivně,“ odtušil Jake lakonicky. „Chápu to dobře, že možná nebudeš chtít Vieux Pitons prdat, Cassandra?“

„Já...“ Cassandra se zarazila, náhle se cítila v pasti. Kdyby měla říct pravdu, nechtěla Vieux Pitons prodat. Ale kdyby druhou možností mělo být pokračovat ve vlastnictví s Jakem Northern... Co proboha přimělo Hermione, aby jí tohle udělala? Přemýšlela zoufale a přála si, aby mohla vrátit čas a ptát se tety, co měla v úmyslu.

Sebrala poslední zbytky svého sebeovládání, uhnula před Jakeovým vyzývavým pohledem a snažila se soustředit na podnos se snídaní.

„Co kdybychom si o tom promluvili později?“ vrhla stísněně. „Získal jsi nade mnou nečestným způsobem výhodu, když jsi vrazil do mé ložnice a začal vést dvojsmyslné řeči ve chvíli, kdy jsem se probudila!“

„Dobrá. Pěkně se nasnídej, pokud se tomu dá říkat snídaně.“

„Je možná pozdě odpoledne, ale vzhledem k tomu, že jsem od včerejška nejedla, musí to být snídaně!“ odpálkovala ho a doufala, že už odejde.

„Uvidíme se později u bazénu. Vážně si spolu hovoříme. Čím dříve tuhle záležitost vyřešíme a vrátíme se k normálnímu životu, tím lépe. Co říkáš?“

„A co ta slavnost?“ považovala Cassandra za nutné za ním vypálit. „Ještě jsme si o ní pořádně promluvili. Ale já ji hodlám pořádat, ať už s tvou mocí, nebo bez ní, Jakeu. Hermione by si to určitě přála.“

Nebyla si jistá, jestli očekávala vztek, ale jeho chladná reakce jí rozhodně vzala vítr z plachet.

„Dobře. Uděláme to. Spojíme slavnost s návštěvou toho kupce, to by mohlo zvýšit naše šance udělat dobrý obchod. Lampióny na zahradě, ohňostroje, klídek – mohli bychom cenu vyšroubovat na půl miliónu,“ řekl kousavě, a aniž by čekal na odpověď, vyšel z pokoje.

ČTVRTÁ KAPITOLA

Když se Cassandra konečně objevila, umytá a oblečená v květovaných bíločerných plavkách a ladícím pareu, které nějak nezakrývalo takovou část její štíhlé postavy, jakou by si byla přála, našla Jakea rozvaleného v houpací síti natažené mezi dvě palmami poblíž bazénu. Malé zelené plavky ponechávaly její představitivosti jen velmi málo. Olivově opálená pokožka ostře kontrastovala s kšticí světlých vlasů, které na slunci vypadaly téměř zlatě. Jake má v sobě něco cizího, pomyslela si a snažila při pohledu na jeho ležící postavu neztratit objektivitu. Možná něco nordického. Světlovlasí Angličané se zřídka opalují do takové černohnědé barvy.

Vypadal naprosto uvolněně, dlouhé, svalnaté končetiny nehybné, až měla na první pohled dojem, že spí. Ale když se přiblížila, otočil hlavu pomalu jejím směrem. Cassandra zamrkala a uhnula pohledem. Jeho oči byly bezpečně skryty za draze vypadajícími slunečními brýlemi. Agresivní mužské tělo a nedostatek kontaktu z očí do očí, to byla zneklidňující kombinace.

„Ahoj,“ uslyšela známý hluboký hlas. „Doufám, že máš s sebou spoustu krémů s filtrem.“

„Já nikdy nemůžu vyhrát, vid’?“ Přiměla k úsměvu, duševně se obrnila a odhodila pareo na jednu ze žlutomodře pruhovaných lehátek. Potom došla na okraj bazénu. „Nejdřív jsem kritizována za to, že jsem moc bledá, pak mě zase varuješ, abych se neopálila!“

Voda v bazénu odrážela modř oblohy a jak vítr čeřil hladinu, nekonečný tyrkys prosvětlovaly bílé vlnky. Zvedla ruce a spleťla si vlasy to tlustého copu, který si pak smotala na vrcholku hlavy a zkušeně upevnila tlustou gumičkou, již měla kolem zápěstí. Potom, aniž by se ohlédla na Jakea, skočila do lákavé, chladivé vody.

Cítila se ohromně. Po vyčerpávající cestě a dlouhé bezesné noci jí bazén připadal jako luxus, který si dlouho odpírala. Zbožňovala plavání. Když urazila pravidelnými kraulovými tempy tři délky, zjistila, že Jake sedí na kraji bazénu a sleduje ji s nevyzpytatelným úsměvem na rtech.

„Vidím, že ráda plaveš.“ Z chladného tónu jeho hlasu nebylo poznat, zda svůj zájem předstírá, nebo je opravdový. „Máš během pracovní doby často možnost plavat?“

„Ani ne,“ přiznala se lhostejně a vyhoupla se na teplé dlaždice v bezpečné vzdálenosti od Jakea, kotníky si máchala ve vodě. Zdálo se, že bezpečná vzdálenost je to nejdůležitější. Na Owlswoodu dokázal narušit její rovnováhu a sebedůvěru plně oblečený. Tady, uprostřed rozkvetlého ráje na Windwardských ostrovech, když seděla v blízkosti jeho pevného těla zahaleného jen do plavek, měla zneklidňující pocit, že by to skončilo hůře.

„Být stálým vyslancem cestovní kanceláře v nějakém letovisku není vůbec taková procházka růžovým sadem, jak se zdá,“ pokračovala a snažila se o strohý, profesionální tón. „Máš příliš práce, než aby sis užil moře a slunce. A kromě toho od zimy pracuji ve výcvikovém středisku v Londýně. Proto jsem také dostala pár týdnů dovolené – normálně bych touhle roční dobou měla plné ruce práce v letovisku...“

„Myslel jsem, že když Hermione zemřela, byla jsi pro svou společnost zkoumat nějaké vzdálené ostrovy.“

„To je pravda. Zaskakovala jsem za jednoho z manažerů, který onemocněl.“

„Líbí se ti tvá práce?“

„Ano, samozřejmě...“ zaváhala, něco v jeho hlase jí říkalo, že se neptal jen z obyčejné zdvořilosti. Samozřejmě se jí to líbí... svým způsobem. Vždycky ráda chodila do společnosti, poznávala lidi – nebyla to lehká práce, ale zažilo se při ní spousta legrace. Navíc se při ní dalo krásně uniknout. Spousta úkolů, bloudění, neustálého řešení problémů a krizí – zaměstnání jako dělané pro člověka, který nechce přemýšlet sám o sobě...

„Je to ale na hony vzdálené od tvých plánů s navrhováním šperků.“

Jakeův hlas zněl obyčejně, ale Cassandra lehce ztuhla a zkoumala jeho pohled. Přes tmavé brýle však bylo těžké rozpoznat, na co myslí. Znervózněvalo ji to, i když tušila, že jeho pohled bude stejně posměšný jako jindy.

„To už je dávno,“ řekla opatrně, vzdorujíc jeho zájmu, aniž by věděla, proč. „A kdo ti to vůbec řekl?“

„Hermione, kdo jiný?“ Maličko se usmál, pobaven její reakcí. „Měla to snad být informace jen pro vybrané jedince?“

„Ne, samozřejmě, že ne...“ Proč se cítila tak otrávená? To, že toho muže neměla ráda, snad ještě nebyl důvod, proč by před ním měla tak zoufale tajit jakékoli informace o své minulosti, ne?

„A proč ses vzdala, Cassandro?“

„Copak se člověk nemůže rozhodnout pro něco, co je náhony vzdálené jeho původním cílům?“ vystřelila zpátky i přes svá předsevzetí. „Koneckonců, o tvém životě by se dalo říct totéž, ne? Ty si děláš skutečnou cestičku k bohatství, což...“

Nejraději by se neviděla, ale už to řekla a nedalo se to vzít zpátky. I když ji ten muž rozčiloval, neměla v úmyslu vytahovat srovnání bohatství její rodiny a Jakeova zanedbaného, neznámého původu. Prožil hodně zlého a ona se teď naváží do jeho cílevědomé cesty za úspěchem...

„Rozdíl je v tom,“ poznamenal chladně, „že já své ideály nezhodil kvůli tomu, čím jsem teď. Já jsem se prostě přestal toulat a na chvíli jsem se zcivilizoval. Jediné, co mě to stálo, byl čas... a svoboda.“

Navzdory pálícímu slunci následovalo mrazivé ticho.

„Zatímco ty sice cestuješ po světě, ale svobodu také nemáš, Cassandro. A místo toho, abys rozvíjela svoje nadání, maximalizovala svůj talent, odsoudila ses k nesmyslné, prázdné existenci.“

„No, díky!“ vybuchla, podrážděná tím, jak vyčítavě to řekl. „Nic ti do toho není, ale abys věděl, každý člověk má právo změnit názor! V dospívání jsem snila o závratné umělecké kariéře, chtěla jsem získat úspěch a uznání jako návrhářka šperků! Díky bohu mě nakonec něco osvětilo a já jsem se dala na trochu realističtější kariéru! Absolventi uměleckých škol většinou stejně nežijí ze svého talentu. Rozhodla jsem se a ani trochu toho nelituju!“

Celá se uvnitř chvěla, uvědomila si a začala šplouchat nohama ve vodě, aby skryla své napětí. Jak se Jake odvažuje zpochybňovat její rozhodnutí ohledně změny kariéry? Když mu Hermione řekla o jejích

plánech, bylo pravděpodobné, že mu pověděla o důvodech k jejich změně, o její potřebě dostat se pryč od dusivého nesouhlasu matky... cožpak měl takovou hroší kůži, že si nedovedl představit, jak se cítila?

Asi ano, usoudila hořce. Jake jí nepřípadal jak člověk, který by trpěl touhou pochopit city lidí okolo sebe. Byl příliš zahleděn sám do sebe a do bezpráví, které na něm bylo spácháno.

„Takže ty plně souhlasíš s rozvojem turistického průmyslu?“ Jakeova mírná změna kursu ji zaskočila. Nedůvěřivě se na něj podívala.

„Ano... jistě... do určité míry,“ přitakala mdle. Tušila jakousi past, ale nebyla si jistá, co to bude zač.

„Potom se tedy těš na toho kupce,“ uzavřel Jake spokojeně.

„Skutečně? A mohla bych vědět, proč?“ zeptal se šokovaná jeho blazeovaným výrazem.

„Ten člověk je majitelem jedné z největších hotelových sítí v Evropě,“ vysvětlil jí Jake krátce a jeho hezky tvarovaná ústa se prohnula pobaveným úsměvem. „Myslí, že spojení Santa Lucie s Francií by bylo ideální investicí. Chce přeměnit Vieux Pitons na luxusní hotelové a lázeňské středisko. Thalassoterapie teď ve Francii letí. Horké sirné prameny v kombinaci s mořskou slanou vodou jsou ve Francii považovány za ideální léčebnou kúru...“

„Ach. Aha.“ Srdce jí zuřivě tlouklo o žebra. Cítila se v koncích, zahnaná do koutku.

„Nabízí lákavou cenu.“

„O tom nepochybuju.“ Její mozek běžel jako o závod, ale spíš bloudil v kruzích, než aby postupoval konstruktivními, logickými cestami.

„To je všechno, co na to řekneš?“ naléhal Jake „Mohlo by to být řešení našeho trapného problému, Cassandro, nemyslíš? Nebo máš dojem, že bychom si to místo měli nechat a potácet se dál v tomhle vnuceném společném vlastnictví?“

„Já... ne, samozřejmě, že ne! Jenom si nejsem jistá, že jsme prozkoumali všechny možnosti, to je všechno...“

Jake mlčel, jako kdyby to prohlášení soustředěně zažíval.

„Dobrá,“ řekl nakonec, jako kdyby došel k vlastnímu rozhodnutí, které si měl v úmyslu nechat pro sebe, „budeme zkoumat možnosti. Ale jak to vidím já, nejde ani tak o to, zda to prodat, jako spíš o to, komu. Je to tak?“

Nedokázala mu odpovědět. Problém byl, že viděla logičnost jeho slov, ale někde uvnitř ní se proti nim něco zuřivě bouřilo. Ani za živého boha nemohla přijít na to, proč. Jake byl zjevně nezvratitelně rozhodnut zbavit se jakéhokoli společného vlastnictví, ale ona také, ne?

„Mohli bychom si vzít džíp,“ navrhla pomalu a vklouzla do vody, aby se připravila na pár dalších bazénů, „a projet se před večerí po usedlosti. Chtěla bych si osvěžit paměť, pořádně se podívat, co vlastně chceme prodat, i když to tebe možná nezajímá.

„Jistě, to není problém.“ Jake si sundal brýle, vstal a přešel k hlubokému konci bazénu. Sledovala, jak skočil perfektní šipku a začal dlouhými kraulovými tempy brázdit bazén. Když doplaval k mělkému kraji, odrazila se a začala s ním závodit, nedávné napětí bylo náhle zapomenuto pro kouzlo, které v sobě měl ten náhlý impuls.

Dorazila bez dechu na druhou stranu asi metr za ním a odrazila se zpátky, napůl otrávená, napůl rozjásaná. Tentokrát se Jake nenamáhal a Cassandra ho předhonila, dorazila na mělčinu o několik sekund před ním.

„Vyhrála jsem!“ prohlásila triumfálně.

„Já jsem nezávodil,“ odvětil Jake s úsměvem, „takže se to nepočítá.“ Jeho odpověď byla záměrně provokativní.

„Neumíš prohrávat!“

Jakeův pohled najednou ztvrdnul, ztmavl.

„Ne, já jsem vítěz,“ protestoval s tichou arogancí, ale vypadal, že už na improvizovaný plavecký závod dávno zapomněl. Natáhl se, vzal její prsty do dlaní a zatáhl. Ztratila rovnováhu a spadla mu do náručí. Zasmál se a objal ji. „Nemám čas na poražené, Cassandro...“

„Pusť mě, Jakeu!“ Její hlas začal jako šokované vykviknutí, které se přeměnilo v rozzlobené zalapání po dechu, když se k ní sklonil a políbil ji na ústa. Přitáhl si ji blíž k sobě, a potom postupně, téměř promyšleně zvětšoval svůj dokonalý útok na její smysly, jazykem jí

jemně rozdělil sevřené rty, získal přístup do jejích úst a nějak dokázal být něžný a dobyvačný zároveň.

Pocit dotyku jeho pevného, mokrého těla na jejím byl opojný, ale zneklidňující. A na rozdíl od té chvíle ve studovně owlswoodského statku byli tentokrát oba téměř nazí, skrovné plavky tvořily jedinou ochrannou hradbu mezi nimi.

Jakeova kůže byla chladná a jemná, svaly pevné jako ocel a chloupky na hrudi, pažích a stehnech vzrušivě škrábavé a mužské proti její ženské měkkosti. I přes svůj odpor k tomu muži, intimita téhle chvíle byla zneklidňující, nevyslovitelně erotická...

Pár sekund bez rozmyslu odpovídala, její obranné mosty spaloval oheň vášně, probíhal jejími žilami. Ale potom nad sebou získala kontrolu a začala s nesmírnou silou, zvýšenou vědomím, že téměř kapitulovala, bojovat o svobodu.

Pohlédla na něho třesouc se zlostí, že ji vězní. „Vždycky se chováš takhle, když se octneš s ženou o samotě?“ ptala se roztřeseně.

„Vždycky ne. Ale tobě nedokážu odolat,“ protáhl s úsměvem, zatímco jeho ruce cestovaly po jejích zádech, po hladkých plavkách až ke křivce jejího zadečku pod vodou, dokud se k němu zbavená smyslu nepřitiskla. „Je to škoda, že necítíš totéž, Cassandro. Mohli jsme si během zdejšího pobytu užít trochu neškodné fyzické rekreace...“

„Neškodné?“ zopakovala šokované. „Ty opravdu nemáš ani tušení, vid’?“

„Tušení o čem, Cassandro?“ Jakeova chraptivá, škádlivá odpověď ji rozpálila. Stříbrně zelený pohled byl najednou nebezpečně živý, pronikavý a znepokojující. Cítila se bezmocná proti potřebě, kterou nikdy nezažila, potřebě, které nerozuměla a kterou nechtěla cítit. Stále ji věznil, svíral obě její zápěstí jednou silnou paží a tisknul jí je k zádům. Ukazováčkem druhé ruky pomalu zkoumal oblouk její brady, krk a mapoval na mokré kůži všechny křivky jejího těla.

Skousla si spodní ret, zavřela rozechvěle a zároveň nevěřicně oči, když přejížděl po vlně jejích nader pod košíčky podprsenky, potom se odvážně posunul níž, jeho prst s ničivou důvěrností vnikl pod vysoko vykrojený spodní díl plavek a naléhavě vklouzl dovnitř, aby

prozkoumal její vlhké, hladké, zvoucí jádro, které mu poskytovalo triumfální důkaz o odpovědi jejího těla...

„Jakeu!“ Přidušený panický výkřik zůstal pohlcen ve vzrůstajícím žáru jeho polibku. Kdyby ji v tu chvíli nedržel, utopila by se, pomyslela si otupěle. Jeho líné, zkoumavé laskání v ní probouzelo miliony maličkých neviditelných záchvěvů touhy k takovému hladovému životu, že pochybovala, zda ji udrží vlastní nohy.

„Tušení o čem?“ naléhal chraptivě a opatrně odtáhl ruku. Přestal s tím arogantním, povýšeně mužským průzkumem a zanechal ji napospas pocitu, že se jí stehna rozpustila a smísila s vodou kolem ní. Jedině její dlouhotrvající zloba ji přiměla, aby ho neobjala pažemi kolem krku a nezačala ho prosit, a nepřestával...

„Jsi falešnice, Cassandro... takový malý pokrytec víš to?“ Jeho úsměv byl mučivě škádlivý.

„Ty si moc nevybíráš, vid'?“ vyštěkla rozzlobeně. Stálo ji poslední zbytky sebeovládání, aby s ním dokázala bojovat, sevřít ruce v pěsti a divoce, ale nepřiliš efektivně jimi začít bušit do jeho hrudi. „Každá ženská ti je dobrá!“

„Vůbec ne. Co se týče žen, řekl bych, že jsem docela vybíravý,“ protáhl měkce a oči mu ztmavly, jak se díval do jejího zčervenalého, rozzlobeného obličje.

„Jestli sis myslel, že mi tím polichotíš, tak ses zmýlil! Nestává se často, abych v něčem souhlasila s matkou, ale teď mi začíná připadat, že o tobě možná měla pravdu. A laskavě mě pusť!“ vyštěkla.

„Ach, ano, tvá matka. Ta dáma má o mně vysoké mínění. Někdy je pro mě těžké, abych ji nezklamal. Jeho pohled ztvrdl a on ji pomalu, téměř zamyšleně pustil a sledoval, jak se od něj odtáhla a s nepřírozeně velkými potížemi vyškrabala na břeh.

„Nedělej si ze mě legraci...!“

„Když od tebe někdo očekává to nejhorší, proč ho zklamat?“ Jakeův hluboký hlas zněl krutě a posměšně.

Na jeho slovech ale bylo zrunko pravdy, a to Cassandru ještě víc pobouřilo. Nebylo tohle přesně to, co předpovídala matka? A ještě horší byla fyzická reakce, kterou z ní Jake nějakým záhadným způsobem i přes její odpor dostal. Celé tělo měla rozcitlivělé, rozpálené ohněm z jakéhosi neznámého zdroje. Prsa ji bolela,

žaludek měla jako na vodě, nohy gumové. Nenáviděla jeho dotyky, zuřivě nenáviděla jeho odvážný, ničivý útok na její soukromí, ale nějaká část jejího těla přesto tvrdohlavě chtěla ještě víc... a ona měla nepříjemný pocit, že Jake to ví...

Otočila k němu narudlý, pokořený obličej a rozzlobeně se na něj podívala nevěřícíma očima.

„Takže proto tohle všechno děláš – tohle téměř znásilnění? Bojuješ skrze mě s matkou?“

„Ne úplně... i když musíš připustit, že z toho budu obviněn v každém případě, ať vinný nebo ne,“ zamumlal Jake, hluboký hlas plný veselí.

Cassandra, téměř slepá vzteky, popadla své pareo a třesoucíma se rukama se do něj zahalila. Ulevilo se jí, když spatřila Benjiho, jak se k nim blíží s podnosem s nápoji, v nichž se blyštělo slunce. Otupěle si uvědomila, že se celá chvěje, a zhluboka se nadechla, aby nad sebou získala kontrolu.

Teď, když o tom přemýšlela, se cítila divně. Jake se musel během svého života u Hermione setkat s matčinými ledovými předsudky už mnohokrát. Nepochybně jejich současnou situaci považoval za vrcholně zábavnou – a kdyby dokázal vyplnit matčina nejhorší očekávání a podařilo se mu svést její drahou dcerušku, jakou lepší odplatu by si mohl za roky otevřeného odmítání a nenávisti přát?

„Ovocný koktejl, pane Northi.“ Benji se na oba široce usmál, zjevně vůbec nezaregistroval napětí ve vzduchu. „Přesně, jak jste si přál. Citrony, papá banány, mango...“

„Výborně – Díky, Benji.“ Jake byl k zešílení klidný.

„Budete večeřet tady, slečno Cassie?“

„Já –“

„Ne,“ vskočil jí do řeči chladně Jake, „budeme jíst venku, Benji. Půjdeme do restaurace na Gros Islet. Bude tam karneval. Cassandra se potřebuje pobavit.“

Rozzuřeně se otočila, usmála se na Benjiho a zavrtěla hlavou.

„Promiň, Benji, že to takhle komplikuju, ale pokud to tobě a Lucille nebude vadit, já budu večeřet tady,“ prohlásila a vrhla na Jakea odbojný pohled. „Nic slavnostního – spokojila bych se klidně se sendvičem...“

„O tom Lucille nebude chtít ani slyšet,“ uchichtnul se Benji a přelétl ostružinovýma očima z jednoho na druhého. „Nezměníte názor, pane Northi?“

Jake pomalu zavrtěl hlavou, v očích zlověstnou záři.

„Ne, pojedu na Gros Islet, Benji,“ řekl s chladným úsměvem. „Mám strašnou chuť na jejich filet mignon plněné raky. Cassandra může zůstat doma a zase se krásně vyspat.“

„Mám v úmyslu začít s přípravou slavnosti,“ vypálila na něj ledově. „Zavolá Hermioniným přátelům do tkalcovské dílny a pustím do světa, že slavnost bude. A budu si potřebovat promluvit s Benjím a Lucille o dodavatelských potravin a hudebnících a tak...“

Řekla to vyzývavě, ale Jake jenom pokrčil rameny.

„Dobrá. Klidně.“

Vzal jednu z těch exotických vymyšleností z podnosu a pár loky sklenici vyprázdnil. Potom popadl sluneční brýle a odkráčel, vznešenost a elegance sama.

S pocitem, že se konečně zbavila nejhoršího, Cassandra vzala svoje pití a napjatě se usmála na Benjiho. Potom se pečlivě natřela ochranným krémem, lehla si, zavřela oči a snažila se na nic nemyslet. Odpolední slunce páliło z kobaltově modré oblohy a jenom pár nadýchaných bílých obláčků na obzoru připomínalo, že se blíží dešťová sezóna.

Nepokojně se znovu posadila a rozhlédla se po úchvatné kráse kolem sebe. Barvy tu byly tak jasné. Všechno se zdálo neuvěřitelně živé. Byl to důvod, proč její odpověď byla tak mnohem... intenzivnější... než cokoli, co kdy zažila? Zírala kolem sebe a snažila se prozkoumat příčiny reakce, kterou v ní Jake vzbudil. Zářící barvy tropů se na ni dívaly zpátky, bílá, modrá, smaragdová a zlatá, kvetoucí stromy a keře, barevné ostrůvky rudých, červených, oranžových a slunečně žlutých květů rozestých po okolí jako drahokamy.

K čertu s Jakem Northern. Prostě si hrál s jejími city, věděl, jak na ni tohle místo musí působit. Opravdu tenhle dům milovala, uvědomila si s holostí, a on to věděl. Věděl, že ho nechce prodat nějaké hotelové síti...

Ale co jiného mohou dělat? začal se znovu ozývat hlas rozumu. Vlastnit společně dlouhodobě Vieux Pitons by jistě vedlo k nutnosti pravidelných setkání. Jak by mohla s takovou nemožnou vyhlídkou na skladě váhat nad možností rychlého prodeje?

Zmatek se mísil s hlubokým pocitem odporu vůči Jakeovi. Bylo to rozmazlené a sobecké, věděla to, ale na chvíli si přála, aby jí Hermione byla Vieux Pitons odkázala samotně. I kdyby pro ni nepředstavoval sexuální hrozbu, i kdyby ji při každé příležitosti neobtěžoval, nechtěla by ho tu, jak se vystaví na odiv, užívá si přátelství s Benjim a Lucille a chová se, jako by tohle byl pro něj druhý domov víc než pro ni...

Vnitřně znechucená sama sebou odhodila všechny své vnitřní pocity. Pravdou zůstávalo, že Hermione byla v Jakeově životě asi jedinou ženou, kterou mohl nastálo považovat za matku. Hermione možná byla její skutečnou tetou, ale byla Jakeovou adoptivní matkou. To mu dávalo právo na majetek, který mu Hermione zanechala, ne? Kdyby smýšlela nějak jinak, házela by se do stejného pytle ke své matce, a ona by raději zemřela, než aby myslela nebo chovala jako matka...

S rozřeseným povzdechem si poposunula lehátko do stínu kokosové palmy a zavřela oči, pevně rozhodnutá zbavit se jakýchkoli myšlenek. Uvědomila si, jak je přesto, že dlouho spala, unavená.

O 'chvíli' později se se škubnutím probudila a spatřila nad sebou usmívající se Lucille. Slunce zapadlo za stromy a vrhlo po zahradě dlouhé stíny směrem k bazénu. Cassandra zamrkala a snažila vzpamatovat.

„Za chvíli se začne stmívat, slečno Cassie,“ oznámila jí Lucille vře, „a vy a pan North máte nečekanou návštěvu.“

„Návštěvu?“ Zamračila se, nejistě se postavila a popadla pareo. Přijel už Jakeův přítel hoteliér?

„Díky, Lucille...“

„Jsou v salónu,“ zavolala za ní Lucille.

A pravděpodobně hovoří o prodeji Vieux Pitons aniž by si s ní promluvili, myslela si Cassandra rozhořčeně. V bojovné náladě vkročila do salónu, a okamžitě se zarazila při pohledu na zářivé

medově zlaté vlasy, které se rozlétly dozadu v momentě, kdy se ozval koketní smích.

Smějící se návštěvnice sedící vedle Jakea na palmou zastíněné terase a popíjející s ním víno rozhodně nebyla žádným záhadným hoteliérem. Byla to krásně opálená, vybraně namalovaná žena, asi třicetiletá, přímo děsivě nádherná v bílém tričku se zlatým vzorem, bílé kalhotové sukni a zlatých řemínkových střevíčkách.

Cassandra, zmatená náhlým, podivným pocitem luxusu, zírala na scénu před sebou, naprosto nepřipravená na to, že pocítí takový nával emocí, když spatří, jak Jake uplatňuje svůj mocný mužský šarm na jinou ženu.

„Ach, ahoj! Ty jsi určitě Cassandra.“ Žena se k ní otočila a spatřila ji, takže jí nezbylo než se zdvořile usmát a vydat se k nim. „Pamatuješ se na mě? Myslím, že jsme se setkaly před lety na jedné z Hermioniných slavností – pronajímám si tu poblíž většinou na pár týdnů vilu...“

S přehnanou až teatrální upřímností k ní žena natáhla ruku s rudě namalovanými nehty. „Nikdo nás nikdy nepředstavil, že? Já jsem Eva Carsonová. Mým největším hříchem je malování.“

„Těší mě,“ slyšela se Cassandra říkat upjatě. „Cassandra Malloryová...“

„Ráda tě poznávám, drahoušku! Je mi strašně líto tvé tety! Hermione a já jsme byly tak blízké přítelkyně!“

Zdálo se jí to, anebo měl Jake po tomto prohlášení v tváři ještě cyničtější úsměv než jindy?

„A Jake a já jsme také staří přátelé, že, drahoušku? Setkali jsme se tu loni, když sem na chvíli za Hermione přijel. Takže jsem věděla, že mu nebude vadit, když přijdu a vytáhnu ho na večeři. Prostě umírám touhou ukázat mu jeho obraz, který jsem namalovala, když loni odjel!“

„Vždycky rád pomáhám hladovějícím umělcům,“ Jakeův kousavý, sardonický tón neprozrazoval žádné jeho skutečné city, ale Cassandra náhle intuitivně pohlédla z jednoho na druhého.

V úsměvu, který Eva vrhala na Jakea, bylo něco vyzývavého, tichá zpráva, která v Cassandře znovu prohloubila pocit izolovanosti, již pocítila, když vstoupila.

Zamrkala, nejistá, jak má reagovat, nespokojená se svou roztřeseností.

„Jsem si jistá, že Jake uvítá společnost,“ řekla na konec, neschopná odstranit z hlasu stopu hořké ironie. Cítila se najednou v nevýhodě, unavená ležením na slunci, s rozcuchanými vlasy, jenom v plavkách a pareu.

„Tak tedy dohodnuto! Nevadí ti, že se tu občas za vámi zastavím, vid’?“ Eva máchla rukou se sklenkou ve vzduchu a trochu ulila. „Vždycky jsem tohle staré místo zbožňovala. Musím si ho ještě užít, než z něj stane hotel nebo cokoli jiného.“

Cassandru polilo horko. Sevřela klopý pareu na prsou a vrhla rozezlený pohled na Jakea, který se líně opíral o kamennou balustrádu, oči šelmovsky pobavené.

„Ne, samozřejmě jsi tu kdykoli vítaná,“ souhlasila krátce, „i když Jake a já jsme ještě neměli čas pohovořit si o našich plánech.“

„Změň názor a pojed’ večer na Gros Islet,“ navrhl Jake s urážejícím nedostatkem nadšení, „po večeři si o nich můžeme popovídat.“ Otevřela ústa k odmítnutí, pak se zastavila, vzpamatovala se a chladně se usmála.

„Dobrá, změním. Neměla jsem zájem, ale pokud pojedeme kvůli tomuhle, asi bych se měla pokusit být společenská!“

Reakce na její slova by se dala jen těžko popsat, ale Cassandra se rozhodla, že nebude čekat, až atmosféra vyprchá.

„Kdy pojedeme?“ dodala zdvořile.

„Za půl hodiny,“ řekl Jake.

„Výborně. Půjdu se připravit. Uvidíme se později.“

Srdce jí tlouklo jako o závod, když rychlým krokem došla do svého pokoje a vklouzla pod vlažnou sprchu. Je snad masochistka? přemítala stísněně. To se mi chce opravdu jet, když Eva drze flirtuje s Jakem a Jake se k ní chová se zlomyslnou radostí?

Proč ne? tvrdil hlas rozumu, chladně zvažoval odpovědi a zjišťoval, že jsou velice podezřelé. Proč by jí proboha měl vadit pohled na Jakea a Evu pohromadě? Jako kdyby ho sama považovala za přitažlivého! S Evou, dělající mu návrhy, alespoň Jake přestane zaměřovat své přesexované ego na Cassandru, a to bude úleva. Vlastně nejlepší věc, která se mohla stát, rozhodla se pevně a opatrně

z hlavy vystrnadila chvění, které v ní vyvolala vzpomínka na Jakeův drzý smyslový útok.

Jake si může klidně myslet, že stačí, aby otočil pomyslným knoflíkem sexuálního napětí, a jí se podlomí kolena. Bude se mýlit. Není žádná naivka, zatvrdila se a horečně se probírala oblečením. Slepě si vybrala námořnicky modrou bavlněnou kalhotovou sukni a svou oblíbenou modrobíle květovanou blůzu. Pokud potřebujete působit sebevědomě, oblečte si něco, v čem se cítíte dobře – tak to říkají módní návrháři, ne?

Nechala černé vlny, aby uschly přirozeně v horkém večeru, vklouzla naboso do modrých sandálů a našla v toaletním kufříku keramickou soupravu, kterou si udělala k blůze. Strávila mnoho tichých večerů ve své londýnské garsonce hledáním vhodného odstínu, který by zdůrazňoval modrou barvu látky. Nakonec skončila u netradičních oválných náušnic, krátkého náhrdelníku z jednotlivých dílků a širého náramku.

Celkový efekt, když ustoupila, aby se prohlédla v zrcadle, ji uspokojil. Jde to. Má svůj vlastní styl a nevypadá jako někdo, kdo se křečovitě snaží oblékat tak, aby udělal dojem na ostatní.

Tiše vyklouzla na chodbu a zpomalila, když zaslechla hlasy. Jakeův a Evin, přicházející z Jakeovy ložnice...

I když to tušila, to poznání ji zasáhlo jako rána mezi žebra. Byl Jake skutečně tak strašně amorální. Dokázal by opravdu tak lhostejně přelétávat od jedné ženy k druhé? Bez výčitek svědomí?

Zaskřípala zuby, rozzlobenější než kdy jindy, a mířila ke schodišti vedoucímu k salónu. Potom ven na terasu. Lehkými kroky sešla po kamenných schodech do ztemnělých zahrad a po spletitých tajných cestičkách se dostala k jedné z laviček skrytých za banánovými palmami a rudými buganvíliemi a posadila se na ohřáté dřevěné sedátko.

Rozzlobeně si uvědomila svůj citový zmatek. Takže Jake a Eva jsou milenci? No a? Co je jí do toho? Copak si to nemyslela? Copak neviděla, jak to mezi nimi vibruje? Proč se proboha cítí tak zdeptaná a otřesená, když se její domněnky právě potvrdily. Nedávalo to smysl. Co jí je do toho, jestli se teď ke a Eva v jeho ložnici vášnivě milují? nabádala se rozhodně a tiše zírala do tropické noci.

Jakeovo chování bylo samozřejmě... neodpustitelné. Líbat a laskat ji odpoledne v bazénu, upevňovat si svou drzou aroganci a přesvědčovat se o její fyzické odpovědi na jeho laskání, doslova navrhopvat, aby se spolu vyspali... a teď zjevně zcela bezostyšně přijímat to, co mu Eva nabídla... jak se odvažoval být tak... tak chladnokrevný?

Ale nechat se tím trápit nevedlo k ničemu. Na mysli jí tanula matčina hořká, posměšná slova. Ona ale někde hluboko uvnitř nechtěla věřit těm pekelným popisům Jakeova charakteru. Byly příliš podobné matčiným předsudkům vůči Timu Sommersovi. Příliš podobné matčinu stereotypnímu vidění mužů, kteří ženu 'využijou a pak opustí'. Jednoho takového matka znala z vlastní zkušenosti a kvůli němu si vylévala všechnu svou hořkost na Cassandru...

Ale začínalo to vypadat, že tentokrát měla pravdu.

Cassandra dlouho seděla, v hlavě zmatek. Postupně ji ale začalo obklopovat konejšivé kouzlo a klid Vieux Pitons jako neviditelná příjemná příkrývka.

„Cassandro? Jsi připravená vyrazit?“ donesl se k ní Jakeův hluboký hlas. Viděl ji, jak sem jde, z okna? No, nebyla to dobrá skryš. Vstala, trochu se sebrala a pomalu zamířila k terase.

Ona a Jake musí vyřešit budoucnost Vieux Pitons. Osobní nepřátelství by se do toho nemělo zatahovat. Nedá před ním najevo, jak hrozně pokořená se dnes večer cítila. Raději by zemřela, než aby mu poskytla takové uspokojení...

PÁTÁ KAPITOLA

I přes své pokoření se Cassandra nedokázala cítit na Santa Lucii špatně. To místo vyzařovala určitý druh nepotlačitelného veselí, sice těžko definovatelného, ale *skutečného*. Jízda po hrbolaté, výmolnaté cestě na nejsevernější cíp ostrova je vedla podél západního pobřeží; skrz banánovníkové plantáže mohli vidět kouzelné blyštění Karibského moře v měsíčním světle.

Mezi zpívajícími cvrčky, ve vzduchu prosyceném exotickou vůní dalek se člověk na Gros Islet plným hudby, života a barev nemohl cítit jinak než optimisticky.

„Vypadáš dnes večer zadumaně, Cassie,“ zamumlal Jake poté, co ji proti hlasu jejího rozumu přemluvil, aby se k němu připojila na malém tanečním parketu v restauraci pod širým nebem. Měli lehké rybí jídlo, ústřice a tropickou zeleninu a ovoce, a po tom všem kalifornské víno. A teď dokonce tančila s Jakem disco, rychlý tanec, při němž nebylo potřeba téměř žádného fyzického kontaktu. Možná to byla Evina přítomnost, říkala si nejistě, proč se udržovala ve střehu.

Ale ve skutečnosti to byla vlastně právě Evina přítomnost, kvůli níž s Jakem vůbec tančila. Tanec s ním ji naplňoval pocitem výbušnosti. V Evině přítomnosti na ni Jake alespoň nemohl uplatňovat své elegantní sexuální praktiky. Alespoň se jí nic nemohlo vymknout z rukou, když tam byla Eva a sledovala Jakea s tím svým majetnickým úsměvem...

„Přemýšlela jsem o Vieux Pitons a o tetě Hermione,“ řekla pomalu.

„A?“

„Nerada bych *pospíchala* do prodeje hotelové síti. Zdá se, že děláš spoustu arogantních rozhodnutí – například říkáš Evě Carsonové, jaké máš s tímhle místem plány, jako kdyby všechno už bylo dané...“

Tak, řekla to. Ani sama netušila, jak vážně to myslí, dokud to nevyšlo.

„Ach.“ Jake zkoumal její obličej, v jeho vlastní tváři si hrály stíny a svit měsíce a svíček. V černých džínách a černé košili s krátkým

rukávem vypadal neuvěřitelně přitažlivě. „Takže máš nějaký lepší návrh?“

„Ne, to ne...“ Zaváhala, přála si, aby Jakeovo tělo nebylo tak tísnivě *blízko*. Koutkem oka viděla Evu, jak sedí sama u jejich stolu, oči zúžené, na tváři kamenný úsměv, a sleduje je, jak víří po tanečním parketu.

„No tak, Cassie,“ provokoval ji, „rád bych slyšel, co bys s tím místem udělala, kdyby to záleželo jen na tobě. Co by to bylo za romantiku?“

Probodla ho pohledem a odpověděla: „Napadla mě jedna věc, jak se vyvarovat prodeji i nutnosti strkat do domu peníze, abychom ho udrželi v současném stavu: co kdyby si na sebe vydělával sám? Napadlo mě, že by se mohl přeměnit na něco jako... místní uměleckou továrnu.“

Jakeův výraz byl naprosto nečitelný.

„Uměleckou továrnu?“ zopakoval, v hlase stín posměchu. „Myslíš kouřící komíny a píchačky u vchodu?“

„Tak uměleckou *dílnu*, když chceš,“ ustoupila, aniž by zareagovala na jeho výsměch. „Centrum pro lidi, kteří tu žijí a vyrábějí všechny ty krásné místní věci – jako... jako ty nádherné batikované obrazy a oděvy nebo... nebo ty krásné proutěné tašky. Jsou tu umělci, kteří umí výborně pracovat se dřevem – některé jejich výtvořky jsou opravdová umělecká díla! A pak šperky...“

„Přemýšlel jsem, kdy se na to dostaneme,“ přikývl Jake mdle, v očích vzdálený pohled. „A kdo bude tenhle nesmysl financovat?“

„Není to nesmysl. A jak už jsem řekla, mohlo by se to financovat samo, nemyslíš? Když se to jednou zavede, jako dobrý obchod...“

„K zavedení jakéhokoli obchodu jsou potřeba velké investice, Cassandro. Jak jsi na tom?“

Cítěla, jak rudne. „Mám nějaké úspory. Když člověk žije sám a vydělává, něco našetří.“

„Takže ty bys kvůli sentimentu klidně vyplýtvala naše tvrdě vydělané úspory na tohle místo a riskovala, že je ztratíš v nějakém pochybném dobrodružství, než abys něco získala z prodeje? Tak jsi to myslela?“

„Víceméně... ale kdo říká, že to musí být pochybené dobrodružství?“

„Nechápu tě,“ zabrblal Jake a posunul se neznatelně blíž, takže horko mezi jejich těly splynulo a vytvořilo napjatý sloupec energie, která jako by žila vlastním životem. „Co z toho budeš mít?“

„To jsem mohla čekat,“ opáčila chraptivě, vědomá si toho, že se její křehké sebeovládání v jeho mocné blízkosti pomalu blíží k prasknutí. „Typická otázka! Copak z toho musím *něco mít*?“

„Realisticky vzato, ano. Bud' finanční užitek, nebo citový,“ škádlil ji krůtě.

Veselá hudba, kterou skupina hrála, najednou změnila tempo na pulzující rytmus, který rozpaloval smysly a vařil krev. Cassandra se od Jakea odtáhla, neschopná vydržet jeho blízkost ani o minutu déle.

„Pojďme si sednout. Už se mi nechce tancovat...“

„Nebo neumíš tančit limbo?“ Jeho ironický pohled prozrazoval, že přesně vycítil její pocity. Ze věděl, jak na ni působil jejich fyzický kontakt...

Když se vrátili ke stolu, Eva zvedla tázavě obočí. Oříškový pohled namířený na Cassandřiny zarudlé tváře v sobě skrýval chladnou spekulaci.

„Vy dva jste se bavili o něčem důležitém, že?“

„Cassandra chce přeměnit Vieux Pitons na středisko umělců,“ protáhl Jake. „Mám podezření, že by se tu nejraději usadila a navrhovala šperky. Nemám pravdu, Cassando?“

„Nic takového jsem neřekla! A nemusíš kvůli tomu být tak... tak *sprostý*!“ Nerada to říkala před Evou jako divákem, ale neměla na vybranou. „Na tom, když někdo sleduje srdce místo rozumu přece není nic špatného, i když ty tomu asi nemůžeš rozumět! A kromě toho jsi ten nápad označil za pochybený – ale statek Frénů takhle za strýce Maxe vydělal hromadu peněz, právě jako zvláštní druh farmy...“

„Dokud se nezhroutil cukerný průmysl a většina pozemků se nemusela prodat. Z toho místa se pak stalo výletnické sídlo s pár akry citrusů jako vedlejším efektem. Nedokážeš čelit faktům, Cassandro... *turismus* je v této zemi teď nejrozvinutějším průmyslem. Ne vzdušné zámky o uměleckých dílnách.“

„Jako kdybych slyšela matku!“ vyštěkla rozzlobeně a překotně se napila ovocné šťávy. „Řekla bych, že spolu máte společného víc, než by byl kterýkoli z vás ochoten přiznat! Pracovala dřív jako dobře placená účetní...“

„Zatímco já jsem ekonom...“

„To je totéž! Samé zisky a ztráty a výkazy a na lidi se kašle, zrovna tak jako na uspokojení z práce, na důstojnost nebo na... touhu vytvořit ze svého okolí něco krásného. A co se týče turistiky tady, možná, že už to zašlo příliš daleko.“

„I ty pracuješ v cestovním ruchu, Cassandro,“ připomněl jí Jake trpělivě a okázale ignoroval útok proti své osobě.

„To je pravda, ale je to jen práce, necítím se k tomu povoláná! Viděla jsem, jak turistika zničila spoustu nedotčených koutů přírody! Byla bych mnohem raději, kdyby se lidé z tohoto ostrova naučili žít nezávisle na výletnících a lidech na dovolené...“

„Ale vždyť by to zřejmě byli právě ti výletníci, kdo by kupoval zdejší umělecká díla, drahoušku,“ zasmála se Eva. „V tohle souhlasím s Jakem, Cassandro... musíš být praktická.“

Cassandra pocítila vztek a zatoužila říct starší ženě, aby si hleděla svého, ale zarazila se právě včas. Hrubost by byla nezralá a dětská.

„Hermione by byla ráda, kdyby dům zůstal v majetku rodiny... řekla bych, že jako její *přítelkyně* a jako *umělkyně* budeš mít víc pochopení.“

„Ale drahoušku, člověk dnes prostě musí být realista!“ usmála se Eva. Vychovatelský tón jejího hlasu zapůsobil na Cassandřinu náladu jako prskavka ve skladu střelného prachu.

„Teta mi zanechala polovinu Vieux Pitons a já se vzhledem k její celoživotní podpoře místního umění *a umělců* cítím zavázaná postavit se za věci, ve které věřila,“ začala rozpáleně.

„Ze zkušenosti vím,“ přerušil ji Jake klidně, „že nikdo z nás nemůže ovládat vrtochy rodičů, adoptivních rodičů ani příbuzných. Hermione je mrtvá a její poslední vůle nezakazuje žádné manipulace s Vieux Pitons. Takže bychom se měli rozhodnout logicky.“

Jake vstal, když skončil, a přejel obě ženy cynickým pohledem.

„Pojďte, vrátíme se, než začne téct krev. Raymond Duvalle přijede už za pár dní. Můžeme si s ním alespoň promluvit a vyslechnout jeho názor.“

„Raymond Duvalle?“ Cassandra byla natolik šokována, že úplně zapomněla na svou náladu. „Raymond Duvalle z Eurowave Hotels?“

Jakeův pohled se zúžil.

„Znáš ho?“

Přikývla a maličko pokrčila rameny. „Ano, už jsme se setkali. Naše společnost s ním často jedná...“

A pokaždé, když se setkali, Raymond Duvalle podnikl další pokus dostat ji do postele. Jako Jake North. Nebo ne, jako Jake North ne, protože Raymondovi stejně jako každému jinému muži, kterého kdy poznala, neměla problémy odolávat...

„Jaká shoda náhod,“ řekla pevně, když směřovali k autu. „Svět je tak malý!“

„To je pravda.“ Jakeův hlas zněl zamyšleně. Ovlivnilo tohle odhalení nějak jeho přesně nalinkované plány? Neměla tušení a byla příliš zmatená, než aby mohla jasně přemýšlet.

Stejně jako cestou tam, Eva i teď automaticky nastoupila dopředu a jasně tím dala najevo své právo na Jakea.

Cassandra se mezitím na zadním sedadle užírala vzteky a Eviny příhody z Londýna, když tam vystavovala v jakési umělecké galerii dotované bývalým manželem, poslouchala jen na půl ucha. Manžel Evy Carsonové, myslela si nemilosrdně, musel zjevně být značně bohatý člověk, když si mohl dovolit poskytovat své bývalé ženě takový luxus jako pravidelné malířské výlety do Karibiku.

Při pomýšlení, že je bude pořád navštěvovat Eva, zamilovaně povlávat kolem Jakea a vrhat na Cassandru úsměvy, jí připadalo, že se její zdejší pobyt mění ve vězení, i přes exotickou krásu okolí.

Jedinou světlou vyhlídkou na trochu oddychu by mohl být příjezd Raymonda. I když se jí myšlenka prodat mu dům přičila, její poraněné ego by mohlo alespoň něco vytěžit z jeho drzého flirtování, když už nic jiného...

Před domem se Eva zastavila u svého džípu s pohonem na čtyři kola a tázavě se dívala na Jakea, jako by očekávala pozvání na kávu. Když žádné nepřicházelo, zívla a s divadelním výrazem se protáhla.

Kdyby nebylo tak pozdě, myslela si Cassandra, pozvala by se sama. Možná, že Eva Carsonová byla o něco citlivější, než se zdálo.

„Bože, tak ráda bych šla nahoru a dala si s vámi dvěma kávu, ale jsem úplně vyčerpaná!“ oznámila Eva ochraptěle. „Nemůžu se *dočkat* postele! Dobrou, Jakeu. *Určitě* se přijď brzy podívat na ten obraz. *Kdykoli*.“

„Dobrou noc, Evo.“ Tvrdá ústa se zformovala do cynického úsměvu, když se sehnul k její zvednuté tváři, políbil ji a sledoval, jak se smyslně souká do auta. Smál se, ještě když následoval Cassandru do haly. Ono se mu to *líbilo*, myslela si Cassandra otupěle.

„Taky ti přeju dobrou noc, Jakeu, *drahoušku*,“ prohlásila jedovatě. „A díky za *báječný* večer!“

„No, no...“ pokáral ji Jake tiše a zachytil ji za paži právě ve chvíli, kdy chtěla zmizet. „Sarkasmus ti nesluší, Cassandro.“

„Skutečně? A co mi tedy sluší?“ vyštěkla, nervy napjaté k prasknutí. „Úslužná poníženost?“

Jake se usmíval poměrně často, ale většinou šlo o různé pošklebky a cynické obličej. Teď se ale usmál takovým způsobem, který úplně změnil jeho tvrdé rysy.

Prázdný, cynický výraz náhle vystřídalo upřímné pobavení, a ta změna byla šokující. Cassandre připadalo, jako by jí někdo dal ránu do žaludku, a začala v obraně zuby.

„Co je tu tak směšného?“ zašeptala rozrušeně a při pomýšlení na to, jak se jí špatně dýchá a jak jí bije srdce, ji zachvacovala panika.

„Představa tvé úslužné poníženosti. A co se ti nelíbilo? Nepřipadala ti Hermionina stará přítelkyně Eva příjemná? Vzhledem k tomu, že jsi umělkyně, jsem si myslel, že mezi vámi vznikne nerozlučné přátelství!“

„*Skutečně veselé*.“ Zachvěla se, když ji objal, přitáhl si ji k sobě, pohled škádlivě soustředěný na její bledý obličej. Potom z jeho tváře zmizel úsměv, oči se mu zúžily a ztmavly na odstín, který už dobře znala.

„Jsi hrozně sexy, když se zlobíš,“ popichoval ji. „Netušíš, co to se mnou dělá, když ty tvé velké oči zdivočí!“

Cítila pravidelné bušení jeho srdce proti svému. Dech se mu náhle zrychlil, když ji začal rukama laskat po zádech, a potom přejel

na jemnou křivku jejího krku pod záplavou tmavých vln. Zachvěla se znechucením sama sebou, když si uvědomila, že její tělo začíná na jeho dotyky odpovídat.

„Táhni do pekel, Jakeu!“ vyhrkla, vytrhla se mu a rozběhla se ke schodům.

„Tam už jsem byl,“ odušil pohotově. „Někdo kdysi řekl, že peklo jsou jiní lidé.“

Rozběhla se nahoru; nebyla si jistá, co tím myslel, ale vůbec neměla náladu zůstat a zjišťovat to. Musela prostě utéct do svého pokoje, zavřít za sebou dveře a být chvíli v soukromí.

Měsíc jí svítil do okna a jeho světlo postříbřovalo vnitřek pokoje. Ležela nahá na posteli, rozhlížela se kolem sebe a přemítala. Šokující, nesnesitelné pocity, které zažívala, když se na ni Jake tak zářivě usmál, jako by se jí teď dostaly do krve jako omamná droga. Jeho úsměv narušil její obranu daleko silněji než fyzický útok na její smysly.

Bezděčně se zachvěla. Celé tělo ji divně bolelo, jako by vůbec nebylo její, plné tiché touhy. Cítila se napjatá a nervózní, vydaná napospas pocitům, kterým nerozuměla...

Hlavou jí prolétlo, že Jake leží v posteli jen pár metrů od ní. Rychle tu mučivou myšlenku zaplašila. Zdeptaná vlastní slabostí vyskočila z postele a se zuřivým cvaknutím zamkla dveře. Potom znovu vklouzla do bílých příkrývek a dala průchod vyčerpávajícímu proudu horkých, tichých slz...

Pokud Lucille překvapilo, že ji vidí tak brzy ráno, taktně to na sobě nedala znát. Zatímco Cassandra ve spěchu snídala teplé rohlíky a banán, Lucille jí do přenosné chladničky skládala všechny možné dobroty. Cassandra se s přítelkyní vřele rozloučila, opustila dům bočním východem a zamířila ke vzdálenému palmovému hájku v rohu jedné ze zahrad. Utéct. Tu potřebu cítila od chvíle, kdy se probudila; dostat se od Jakea a udržet mezi nimi bezpečnou vzdálenost, než se jí podaří ujasnit si své zmatené pocity...

Chůze jí trvala patnáct minut, ale rychleji jít nemohla, protože i v tuhle ranní hodinu už panovalo nesnesitelné vedro. Bílé obláčky lemovaly vzdálený horizont žhavé modré nebeské báně a mihotaly se

nad palmami. Vzduchem poletovali nádherně zbarvení ptáci a motýli. Přes písčitou cestu přeběhla ještěrka. Větvemi stromů probleskovalo slunce, zvýrazňovalo ohnivé barvy ibišků a mexických pryšců a osvětlovalo masívní zvonovité květy jacarand, vzduch voněl květinami a Cassandra se oddávala své samotě.

Idylu přerušil zvuk Land Roveru přijíždějícího po úzké prašné cestě. Jake zastavil pár metrů od ní a vykoul z okénka. „Dobré ráno, Cassandro. Kam se tak brzy ráno odkrádáš?“

„Na pláž,“ odsekla mu a srdce jí začalo splašeně bít. „A *nedokrádám se!*“

Jake se provokativně usmál. „Ne? Sledoval jsem tvoje plížení z okna. Kličkovalas mezi stromy, sehnutá jako uprchlý vězeň...“

„Ach, nebuď směšný.“ On ji *sledoval*? Co to mělo být? Psychologický nátlak?

„A co to máš tady?“ Seskočil z džípu, na štíhlém svalnatém těle khaki šortky a olivové tričko bez rukávů, otevřel chladničku a škádlivě na ni pohlédl. „Dost jídla na to, abys mohla být až do večera venku. To je nespolečenské, Cassandro.“

„Nevidím tu nikoho, kdo by byl hoden mé společnosti!“

„Skutečně?“ Jakeův pohled se výrazně zúžil, ironický úsměv prohloubil. „Chceš tím naznačit, že nestojíš o mou společnost?“

Zadržela dech, aby nezaječela.

„Máš postřeh! Neuvědomila jsem si, že se tě musím ptát, jestli si můžu udělat piknik na pláži!“ Mluvila tak klidně, jak jen mohla. Snažila se vyhybat pohledu na jeho pevnou hrud', která jí připadala nepříjemně blízko. „Prostě jsem chtěla být chvíli sama.“

Ty by ses mohl nepochybně vydat obdivovat Eviny výtvary!“

„Jistě?“ Jake se teď usmíval ještě zářivěji, což Cassandru dohánělo k šílenství. Sevřela ruce v pěsti, když pokračoval: „Já dnes nemám na umění náladu. Navíc jsme byli dohodnuti, že se projedeme po pozemcích. Nevzpomínáš si? Takže si hod' ledničku do kufru – piknik si uděláme později.“

„Ty si myslíš, že se mi můžeš klidně *vedrat* na piknik?“

„Vedrat se znamená společnost, Cassandro. Když se budeš sama otravovat na pláži, nebude to žádná party.“

Vzal jí chladničku ze sevřených prstů a hodil ji do džípu.

„Neměla jsem v úmyslu otravovat se!“

„Naskoč si, Cassie. Čeká nás práce.“

Vidina klidného dne se rozplynula. V neuvěřitelně špatné náladě nastoupila do auta a sedla si co nejdál od Jakea, jak to jen šlo. Zoufale litovala, že si zapomněla tričko, kterým by se trochu zahalila. Cítila se strašně odhalená, když seděla vedle Jakea jen v titěrných žlutých bikinkách a jednoduchých bílých šortkách. Tmavé, svalnaté stehno, povolující se a napínající, jak přidával a ubíral plyn, bylo příliš blízko vedle její štíhlé nohy, než aby se dokázala uvolnit...

„Těšila jsem se na to, že dnes budu nějakou dobu sama,“ začala, oddělujíc slova pečlivě od sebe. „Chtěla jsem se koupat, opalovat a jíst. Sama. Proč jsi mě sledoval, Jakeu?“

„Možná proto, že jsem chtěl také strávit nějaký čas sám – s tebou. A kromě toho jsem nemohl spát. Máš vůbec tušení, kolik přemáhání mě stálo, abych se nevkradl do tvého pokoje?“

Humor v jeho hlase měl v sobě něco divokého, až se jí sevřel žaludek.

„Je mi líto, že ti kazím hru, ale už mám dost toho být pořád cílem tvého *zvráceného* smyslu pro humor! Myslíš si, že když tvoje *pochroumané* sexuální praktiky účinkují na Evu, musí účinkovat i na mě?“

Jake se rozesmál. „Za prvé si nehraju,“ protáhl. „Za druhé nemám zvrácený smysl pro humor. Ale to ty nemůžeš vědět, protože sama nemáš vůbec žádný. Za třetí jsi první žena, která si kdy stěžovala, že moje sexuální praktiky jsou *pochroumané*, ale pokud bys měla zájem o další demonstraci...“

„Och, drž zobák!“ zasyčela a sevřela si prsty holá kolena. Nesnesitelný chlap!

Jakeův obličej se naplnil hraným zklamáním.

„Víš,“ tvrdil zamyšleně, „jsem přesvědčený, že bychom se za daných okolností mohli bavit i civilizovaně...“

„Od tebe to tedy sedí! Jediné, co od chvíle, kdy jsme se setkali, děláš, jsou kousavé poznámky!“

„Pak jsem tady, abych tu situaci napravil,“ přerušil ji klidně a natočil hlavu, aby se na ni mohl potutelně usmát. „Řekněme, že

jsme si fifty-fifty. Nemusíme si dokazovat, že jsme dospělí, kousavostmi.“

Dlouze se na něj zahleděla, potom se otočila a pohlédla z okénka, opřela si hlavu o opěrku a zavřela oči. Je vytrvalý, myslela si unaveně. Jeho dotěrnost jí šla na nervy, podrážkala její sebedůvěru...

Projížděli zbývajícími šesti akry vieuxpitonských ovocných a kakaových plantáží, které měl už odnepaměti v pronájmu jeden z místních farmářů.

Minuli skupinku turistů, kteří šli po nízkou trávou zarostlé cestičce a obdivovali ananasové palmy s plody vidícími z kruhů dlouhých špičatých listů, avokádovníky vypadající jako anglické hrušky, až na zelené ovoce ohýbající větve.

Viděla, jak farmář vedoucí skupinku utrhl jeden ze žlutých plodů kakaovníku a rozsekl jej mačetou. Turisté, většinou v pestrých bavlněných kalhotách a tričkách, se zvědavě shromáždili kolem něj a ušklíbali se, když ochutnali hořká semena uvnitř.

Věděla, že farmář vydělá prováděním turistů po ranči spoustu peněz navíc. Turistický průmysl měl své výhody. Ale teď měl on i jeho velká rodina svobodu a mohli pracovat na své půdě. Co by se stalo, kdyby se Vieux Pitons prodalo nějaké bohaté, mocné síti hotelů? Kdo ví, co by chtěli s pozemky udělat? Možná je přeměnit na golfové hřiště...

Vyslovila svou poslední myšlenku nahlas a snažila se, aby to znělo rozumně. Jake se na ni posměšně podíval.

„Člověk v životě nikdy nedostane žádné záruky, Cassandro. A já si nejsem jist, jestli bychom dokázali hrát benevolentní majitele statku – ty ano? Zdědili jsme Hermionin karibský majetek, ale ne celé její bohatství. Buď to místo prodáme, nebo se budeme muset rozloučit se spoustou peněz. Tvoje úctyhodné úspory jistě nebudou stačit ani na ten tvůj střelený projekt s uměleckou továrnou!“ Řekl to škádlivým tónem, který nevyjevil nic z Jakeových skutečných citů. Cassandra zaskřípala zuby, bezmocná a rozzlobená jeho věčnou logikou.

„Dobře. Takže to prodáme mému starému příteli Raymondovi?“ zeptala se.

Následovala dlouhá pauza.

„Jak dobře se znáš s Raymondem Duvallem?“ Zdálo se, že tu otázku pronesl bez rozmyslu, ale jeho výraz vypadal velice neústupně a rozhodně.

„Setkáváme se čas od času obchodně, dáme si spolu večeři – a tak. Proč?“ Vrhla na něj kradmý pohled, najednou byla zvědavá. „Chceš vědět, jestli něco neohrozí naše obchodní jednání?“

„Ne, proto jsem se neptal.“ Odpověď byla úsečná. Náhle zahnul na výmolnatou cestu, která vedla na opuštěnou cukrově bílou křídovou pláž, schovanou za hustým zeleným lesíkem opile ohnutých kokosových palm. V dálce bylo vidět záhadné vrcholky dvou pitonských sopek. Jake vypnul motor a otočil se k ní s nečitelným výrazem ve tváři.

„Chtělaš plavat, slunit se a udělat si piknik,“ řekl prostě. „Co kdybychom si zaplavali, lehli si na sluníčko a udělali si piknik?“

Cassandra na něj chvíli mlčky hleděla, potom ztuhle pokrčila rameny. „Jak myslíš.“

Sledovala jeho línou chůzi, když nesl ručníky, slunečník a chladničku do stínu kokosové palmy na okraji pláže. Beze slova se převlékl do černých plavek, a potom se s okázalou lhostejností natáhl na velký červenozlatý ručník. Cassandra se směšným sebevědomím vyklouzla ze šortek a uvelebila se na svůj modrý ručník umístěný v bezpečné vzdálenosti. Cítila se prkenná a nervózní, i když se snažila předstírat, že je tak uvolněná jako on.

„To je život,“ zamumlal Jake po dlouhé době. „Ležet na karibské pláži, klid, který ruší jenom hukot vln, zpěv cvrčků a šustění palm ve větru.“

„Velice poetické.“ opáčila kousavě.

„Ty nemáš ráda poezii?“ Škádlivý tón byl zase zpátky, ale tentokrát s trochu záhadným nádechem, stínem výsměchu sobě sama. „Jsem velkým fanouškem Johna Betjemana. A miluju Shakespearovy sonety. 'Jak vlna za vlnou, jež k břehům v dálce plyne, jdou naše minuty vstříc konci – děsný let...' Jak je to dál?“

Pár sekund byla tak překvapená, že ze sebe nemohla vypravit jediné slovo.

„Za ty, jež minuly, se hrnou stále jiné,“ zamumlala pomalu a cítila, jak jí vstávají jemné chloupky na krku příjemným pocitem, že mají něco společného, „a všechny řítí se ve věčném spěchu vpřed.

Ticho, které se mezi nimi rozestřelo, bylo téměř viditelné, nabitě nevýslovnou elektřinou.

Nakonec Jake tiše řekl: „Připadá mi, že o sobě víme strašně málo, kromě toho, co nám řekla Hermione. Nikdy bych si nemyslel, že se ti líbí básničky.“

Cassandra se v panice uchýlila k ironii.

„Není mi jasné, jak by nám společný literární vkus mohl pomoci vyřešit problém s Vieux Pitons, kvůli kterému tu jsme!“

„Myslel jsem, že se budeme chovat civilizovaně,“ podotkl Jake věčně. „Co kdybychom na sebe zkusili být milí a pokusili se jeden druhého lépe poznat?“

„Dobrá...“ Zhluboka, roztráveně se nadechla, jako někdo, kdo se hodlá potopit do velké hloubky. „Pověz mi něco o sobě, Jakeu.“

Ať se snažila sebevíc, nemohla se zbavit ironického tónu, který se jí vloudil do hlasu. Její obranný systém byt' příliš nastražený. Koneckonců, Jake si za to mohl sám. Kdyby ji slovně i fyzicky hned od začátku nenapadal, možná by se k němu dnes chovala přátelštěji.

„To je výzva, kterou nemohu odmítnout,“ odušil. „Tak tedy, je mi dvacet devět, pracuji jako ekonom v obchodní bance, žiju v Belgravii...“

„Sám?“ uklouzlo jí nechtěně. Rychle na něj pohlédla a zachytila pobavený záblesk v jeho očích.

„Většinou...“

„Promiň, byla to hloupá otázka.“ Pátrala v hlavě po nějakém neosobním tématu, aby se zbavila rozpaků. „Ehm— co dělá takový ekonom?“

V pohledu jeho očí bylo cosi šokujícího, svou intimitou. „Analyzuje informace, předpovídá trendy...“

„Proč sis vybral zrovna tohle povolání? Měl jsi vždycky tuhle... řekněme... zálibu? Už na škole, myslím?“

„Ano, řekl bych, že ano. Mám dobrou hlavu na čísla a analytický mozek. Spoustu let jsem vyplýval a procházel jsem tím sebeobjevovacím procesem, o kterém jsme už mluvili. Ale potom

jsem si zapsal ekonomii na univerzitě a sehnal jsem si na tři roky práci v bankovníctví. Když jsem dodělal vysokou, začal jsem dělat to, co teď.“

Opřel se o lokty, nahrbil záda a usmál se. „Tak jsme probrali moji kariéru. Co bys ještě chtěla slyšet? Každé ráno se sprchuju, spím na pravé straně postele. Mám rád církevní písně a irskou lidovou hudbu. Čínská jídla, windsurfing a létání na rogalu. A trpím nepotlačitelnou touhou upustit všechno keramické na zem, aby se to muselo vyhodit. Myslím, že to je důsledek let strávených v dílně na Owlswoodu s Hermione. A taky jsem přišel na to, proč máme oba rádi Shakespeara–“

„Hermione!“ řekli oba současně.

Jake se rozesmál. „Teď jsi na řadě ty.“ Cassandra potlačila úsměv. Rozmrzele musela připustit, že Jake North dokáže být i neuvěřitelně okouzující, když chce. Ale při jeho poznámce o tom, že spí na pravé straně postele, pocítila podivně svíravý pocit v oblasti žaludku. Zlobila se na sebe, ponížená svou směšnou reakcí. Jake samozřejmě má manželskou postel a spí s ženami, to je přece normální. Jak si představovala, že bude muž jako on žít? V cele, na úzkém kavalci jako mnich?

„Nezmínil ses o tom, jak jsi žil, než jsi přišel k Hermione,“ připomněla mu.

Byla sebou šokována. Dala mu ránu pod pás a moc dobře si to uvědomovala. Pobavený úsměv z Jakeovy tváře zmizel, ale jinak se nezdálo, že by se ho její dotaz dotknul.

„Ty mě chceš oškubat úplně do masa, vid', Cassandro? Chceš opravdu slyšet celý příběh mého života?“

„To zní neodolatelně,“ souhlasila lehkým tónem.

„Nebude to tak zajímavé, jak si možná myslíš,“ varoval ji po chvíli ticha. „Byl jsem nemanželský, matka se mě vzdala a zařídila adopci. Když mi bylo osm, moje adoptivní rodina zemřela při automobilové nehodě. Já jsem byl jediný, kdo přežil. Říká se, že mě našli, jak se je snažím probudit zpátky k životu. Potom přišly dětské domovy. A pak Hermione.“

Cassandra šokované zamrkala. Mluvil o těch hrozných věcech, jako kdyby si stěžoval na špatné počasí na výletě.

„Je mi to líto, Jakeu. Děkuju... žes byl tak upřímný,“ řekla konečně, když už mohla zase věřit svému hlasu. „Asi není lehké o tom mluvit.“ Připadalo jí, že jí srdce za chvíli vyskočí z hrudi.

„Nezasvěceným to připadá horší. Já jsem měl celá léta, abych si na to zvykl.“

„Já... předpokládám, že teď musím zase vyprávět já?“

„Bez pardonu,“ zamumlal Jake s netečným výrazem.

„No, vlastně toho není moc, co se dá o mně říct. Nudné, obyčejné dětství...“ Zastavila se a lehce se začervenala nad hrubostí těch slov, ale zdálo se, že se Jake jen baví jejími rozpaky.

„Nemusíš si dávat pozor na každé slovo, Cassandro, jenom proto, žes vyrůstala ve středních vrstvách, zatímco já jsem měl zanedbané dětství bez lásky. Kromě toho mám dojem, že máme společného mnohem víc, než si v tuhle chvíli uvědomuješ.“

Zamračila se na něj, najednou obranně. „Co tím chceš proboha říct?“

„Matka, která nemá zájem,“ napověděl jí jemně. „Moje mě přenechala k adopci, zatímco tvoje...“ Pokrčil rameny, na rtech náznak úsměvu. „Připust’ to, nikdy se na tebe nedostávalo příliš lásky, co? Tvá matka na mě vždycky dělala dojem, že by byla raději pokračovala ve své kariéře, než si uvázala na krk dítě. Nebo se mýlím?“

Cassandra měla dojem, že jí na prsa dolehl obrovský balvan. Ještě nikdo nepopsal tu krutou pravdu tak prozaickými slovy, tak otevřeně. Věděl to? Porušila Hermione slovo, které jí dala? Měla tak sucho v krku, že musela nemohoucně polknout, aby mohla promluvit.

„Celý život ti to dává najevo, že?“ dodal Jake tiše.

„Já...“ Snažila se uklidnit. Lehce zavrtěla hlavou a křečovitě se zasmála. „Ty nevěříš v diplomacii, vid’? Asi máš pravdu... Vždycky jsem si myslela, že jsem byla nechtěná. Když přišla Jenny, matka si zvykla na děti kolem sebe. Ale podle mě mi nikdy neodpustila, že jsem se narodila v tak nevhodném momentě její kariéry.“

„Nechtěl jsem tě znovu rozčítit.“

Zadržela dech. Skutečně ne? Bylo těžké posoudit, zda ano, nebo ne – tón jeho hlasu a tvář byly naprosto bezvýrazné.

„Já nejsem rozčilená. Jenom jsem říkala, že máš asi pravdu. Proto jsem po tom fiasku s Timem cítila potřebu dostat se okamžitě pryč.“

„Ach, ano, fiasko s Timem,“ mumlal Jake a do očí se mu vloudil nečitelný výraz. „Čekal jsem, kdy na to narazíš...“

„Tady není na co *narážet*.“

„Ne? Nechce se mi věřit, že bys úplně změnila své životní plány, vzdala se studií umění, utekla do zahraničí a byla pět let pryč jen proto, že matka nesouhlasila s tvým *ničemným* přítelem.“

Uštěpačný tón Jakeova hlasu ji přiměl zdvihnout hlavu a pohlédnout mu do očí. Zachvěla se, protože měla pocit, že se ten chladný pohled zavrtil přímo do jejích nejtajnějších myšlenek.

„Věř si, čemu chceš!“ prohlásila stísněně a bojovala s nesmyslnou touhou vyhrknout pravdu. Jestli někde existoval zpovědník, kterému by se nesvěřila ani za milion, pak to byl Jake North... „Chtěla bych se vrátit, Jakeu. Zapomeň na piknik – Lucille může určitě všechno vrátit do ledničky a já bych už skutečně měla začít s přípravami na slavnost. Byl to hloupý nápad, vydat se ráno na pláž...“ Byla si vědomá toho, že blábolí, ale potřebovala zamaskovat, jak je zmatená.

Jake natáhl ruku a vzal ji za paži, tak neuvěřitelně lehce, že se zoufale pokusila vstát. Stáhnul ji zpátky k sobě a uvěznil ji v ocelovém objetí.

„Jakeu, pust' mě.“

„Ne dokud se neuklidníš,“ zamumlal provokativním tónem. „Potřebuješ trochu zapracovat na svých technikách relaxace, Cassie. Jsi příliš upjatá – nejlepší kandidátka na vysoký krevní tlak.“

„Jakeu –“

K její zlosti ji umlčel ústy, divoce ji stáhnul pod sebe a uvěznil ji pod svým tělem, což bylo tak vzrušující svou nečekaností a nestoudností, že s ním na chvíli zapomněla bojovat. Místo toho ležela v šokovaném zmatku a útočily na ni tak naléhavé emoce, že nevěřicně zavřela oči. To, jak úspěšně si ji fyzicky podrobil, bylo ponižující. Když zvedl hlavu, aby jí pohlédl do otřeseného obličeje, měla dojem, že už se nikdy nebude schopna postavit. Vědomí, že se k ní tiskne drsný, šlachovitý, sto osmdesát centimetrů velký muž, v ní vyvolalo záhadnou chemickou reakci a přeměnilo zlobu

v chvějivé, vzrušující, *pronikavé* potěšení. Nedokázala vůbec uvažovat. Ale elektrický náboj mezi nimi se jí pomalu začínal vymykat z rukou...

„To je lepší,“ vydechl, hlas hlubší než jindy a trochu rozechvělý, olivový pohled ztmavlý sexuálním hlasem a ironií. „Máš katastrofický vliv na moje sebeovládání, Cassandro. Možná, že malá koupel by nebyla od věci, co říkáš?“

Překulil se vedle ní. Přejela pohledem jeho mohutné tělo v těsně padnoucích černých plavkách a zrudla až po kořínky vlasů, když si všimla nevyvratitelného znaku jeho fyzické reakce na jejich malé dobrodružství v písku.

„Pojď...“ Krátce, ochraptěle se zasmál, zvedl ji do náručí, odnesl ji přes písek k vodě a ponořil se s ní do hedvábných vln Karibiku. Její přidušené protesty se změnily ve výraz naprosté blaženosti.

Ponořila se do čisté tyrkysové vody, vděčná tichému podmořskému světu, že chladí její rozpálené tváře a konejší rozbouřené city. Když se konečně vynořila, Jake byl daleko v moři a zařezával paže do vln v rytmickém kraulu. Vydala se za ním, ale po chvíli jí začalo připadat, že nemá kosti, jako by veškerou její energii odčerpal ten mocný výbuch vášně mezi nimi. Otočila se nazpátek a zamířila na mělčinu. Posadila se do vln a s tlukoucím srdcem si nechala mořem omývat štíhlá stehna.

Proč Jake nedovedl to dobrodružství až do konce? Proč nevyužil své nesporné výhody? Šokovalo ji to, ale nebyla si jistá, jak by se zachovala, kdyby byl zašel jen o krůček dál... ta síla citů byla tak mocná... a přitom jí ten muž *byl nesympatický!* Jak v ní mohla vzniknout tahle něžná touha oddat se muži, který včera večer beze slova zmizel s Evou Carsonovou ve svém pokoji? Co se to s ní sakra *dělo?*

Jake se brodil ven z vody, která se blýskala kolem jeho tmavých, chloupky porostlých nohou. Nejdřív se zdálo, že se u ní posadí, ale pak zjevně změnil názor. Přesl kolem, vrátil se k ručníku a začal zkoumat obsah chladničky.

„Pojďme se najíst. Podle vzhledu nám Lucille zabalila dobroty vhodné i na královskou recepci.“

„To vždycky uděláš rozkazy?“ mumlala rozhořčeně a snažila se zakrýt své rozpaky. „Já vůbec nemám hlad!“

Ale za chvíli zjistila, že je ve skutečnosti hrozně hladová. Ukázalo se, že chladnička skrývá kuře, garnáty, kus melounu, minerálku, sýr a ovoce a krásně vychlazené bílé víno. Naoko klidně jedla a pila a mluvila – vlastně mluvila až moc, aby před Jakem, který vypadal, že je plně zabrán do svých myšlenek, zakryla svou nejistotu.

Právě v zoufalé snaze udržet hovor v neosobní rovině bez dechu vysvětlovala techniku výroby keramických šperků, když se na prašné cestě objevilo auto.

Eva Carsonová vyskočila ze svého malého džípu, a jak se k nim blížila, elegantně jim zamávala. V bílém turbanu, tmavých brýlích a rozevlátém pareu z bílého šifonu přehozeném přes svítivě žluté plavky vypadala exoticky.

„Ahoj, vy dva,“ smála se. „Vypadáte podezřele!“

„Skutečně?“ usmála se na ni Cassandra, vědomá si ironie, která se znovu objevila v Jakeově pohledu.

„Nesu ti vzkaz, drahoušku!“ oznámila Jakeovi. „Telefonní.“

Tázavě se na ni zahleděl a ona se na něj potěšeně usmála. Ozdobně se uložila na jeho ručníku a dala se do vysvětlování.

„Zastavila jsem se ve Vieux Pitons, abych tě pozdravila, a Benji mi řekl, že jsi odjel na piknik na pláži. Mezitím volal tvůj důležitý Raymond Duvalle. Oznámil Benjimu, že večer přijede. Bude spát v Diamantovém hotelu. Tak jsem Benjimu řekla, že si zahraju na detektiva a oba vás najdu!“

„To od tebe bylo šlechetné,“ řekla Cassandra stroze a pokárala se za nechuť, kterou náhle pocítila k přemrštěně milé blondýnce.

Aby napravila svou neotesanost, dodala rychle: „Ráda zase Raymonda uvidím. Musíme ho pozvat na večeři a tebe také, pokud nemáš v plánu nic jiného.“

„Ach, drahoušku, to je od tebe hezké!“ Eva vypadala potěšeně. „Doufám, že s tím Francouzem hodláš obnovit svou známost? Říkalas přece včera, že ho znáš?“

Následovala krátká pauza, potom Jake ironicky pohlédl Cassandřiným směrem.

„Ach, ano, Raymond Duvalle je tvůj starý známý, víd', Cassandro?“ protáhl líně, s kousavou ironií. „Ale je to škoda, že přijel tak brzy. Kdy se má konat ta slavnost?“

Cassandra si odkašlala, podrážděná svými pocity, kterým nerozuměla.

„Příští sobotu, ale-“

„Za týden. No, buď tu bude chtít do té doby zůstat sám, nebo tě budeme muset dnes večer obléknout do nejlepších šatů a ty ho svedeš. Myslíš, že by to šlo?“

Cassandra měla pocit, jako by dostala políček. Byla šokována bolestí, kterou jí způsobil jeho nehorázný návrh, zatímco Evu zjevně pobavil.

Chladný, posměšný úsměv v Jakeových očích, když se balili na zpáteční cestu, ji přiměl zadržet dech a uhnout očima. Po tom krátkém dobrodružství a mocné intimitě té nedávné chvíle si myslela, že se mezi nimi vyvine nějaký zvláštní vztah beze slov, z něhož by mohou vzniknout i přátelství...

Ale o pár chvil později musela zase vytáhnout drápky, nemohla Jakeovi Northovi dovolit, aby jeho laciné střely našly cíl.

ŠESTÁ KAPITOLA

„Vieux Pitons má všechno, co Jake sliboval, a dokonce ještě víc!“ usmíval se Raymond Duvallé zdvořile kolem sebe. „A to jídlo... vynikající! Možná bychom mohli přemluvit vašeho šéfkuchaře, aby se připojil k mému hotelovému personálu! *Na mou duši!*“

Cassandra pohlédla na Jakea a spatřila v jeho očích výraz naprosté lhostejnosti. Teď, když všichni čtyři seděli na jedné z teras Vieux Pitons a pojídali Benjiho specialitu z ústřic, připadalo jí, jako by k té dnešní výměně důvěrností a krátké intimní chvílce na pláži vůbec ani nedošlo.

V každém případě pochybovala o upřímnosti té epizody. Tvářil se, že se jí otevřel a do určité míry svěřil, ale klidně to mohla být další část jeho špinavé hry. Je to cynik, myslela si hořce a snažila se usmívat na Raymonda Duvalla – jednu chvíli z ní tahal osobní tajemství a ničil svou d'ábelskou sváděcí technikou její obranné zdi, o chvíli později po ní žádal, aby okouzila Duvalla a přiměla ho ke štědré nabídce. A včera – nejdřív dělal nemravné návrhy jí, a pak si bez výčitek svědomí odvedl do pokoje Evu...

Už ji bolela brada z toho křečovitého usmívání. A hlava vlastně také. Dnešní příhoda na pláži zjevně ještě zdvojnásobila působení slunečních paprsků. Nespálila se, ale měla takový zvláštní lehkomyšlný pocit, který pocházel z příliš dlouhého pobytu na slunci...

A současné napětí tomu vůbec nepomáhalo. Bylo tak hmatatelné, že by se snad dalo i krájet nožem, myslela si povadle a bloudila pohledem od Jakeova krémového saka a černé hedvábné kravaty k Eviným citronovým šatům z lehkého materiálu a světlým vlasům. Hezký obličej Raymonda Duvalla byl samý úsměv, jak hovořil s Jakem a čas od času vrhl pohled na Cassandru, která jediná si uvědomovala jeho význam. Seděli okolo velkého oválného stolu osvětleného svíčkami a hebká karibská noc laskala její kůži jako hedvábný šál.

Odvaha, s jakou si vybírala šaty pro dnešní večer, ji pomalu opouštěla. Pod Raymondovým šelmovským a Jakeovým chladným pohledem...

V návalu vzdoru, který pocítila po Jakeově nestoudném návrhu, si vybrala nejvíc sexy šaty, které si s sebou vzala. K černému hedvábnému bolerku s krajkovým živůtkem normálně nosila bílou bavlněnou blůzu s dlouhou černou skládanou sukní, ale dnes večer ho doplnila černými legínami, které těsně obepínaly její postavu. Krajkový živůtek znemožňoval, aby si oblékla podprsenku, a nebyl zrovna neprůhledný. Musela se vyvarovat přílišných pohybů a hlavně pozic, ve kterých by svým společníkům poskytla dokonalou podívanou. Z některých úhlů její oblečení odhalovalo víc, než jí bylo příjemné. Ale když už se k téhle hře propůjčila, dokonce si nanesla vrstvu očních stínů navíc, rudou rtěnku a vzala si obrovské stříbrné náušnice, náhrdelník, náramek a prsteny, nemohla to teď vzdát.

Navíc se ještě teď musela smát, když si vzpomněla na Jakeův sice jako vždycky posměšný, ale šokovaný výraz, kterým zareagoval na její zjev.

„Co to máš sakra na sobě?“ zasyčel pánovitě, když ji polapil v chodbě, než vešla do salónu, aby pozdravila Raymonda. „Ty si snad děláš legraci, Cassandro...“ Při zkoumavém pohledu, kterým přejel její skrovně oděnou figuru, jí poplašeně přeběhl po zádech mráz, poprvé, ale ne naposledy během tohoto večera...

V tu chvíli se ale ve dveřích objevil Raymond a znemožnil jim další dohadování. Cassandra se vymanila z Jakeova sevření, nasadila zářivý úsměv a nezávazně políbila elegantního Francouze v tmavém obleku na tvář. Jakeův nesouhlas s jejím oblečením byl zapomenut. Náhle prostě musel zůstat stranou a sledovat, jak dělá přesně to, co po ní chtěl...

„Vino, slečno Cassie?“

Benji přinesl s širokým úsměvem láhev vína a Cassandra se přistihla, jak si nechává dolít. Dodala si odvahy a ignorujíc Jakeův sardonický výraz pozvedla sklenici k ústům, rudost jejích nehtů si ničím nezavdala s Evinými.

„Tak, na úspěšné... jednání?“ zeptala se lehkým tónem a vrhla svůdný úsměv na Raymonda.

„Jistě, určitě!“ Raymondův pohled změkkl. „V každém případě!“

Zvedla ruku, aby si odhodila černé kudrny z ramen, a teprve potom si uvědomila svou chybu, když zjistila, že všechny oči zírají

v různých stupních fascinovanosti na prostor mezi jejím pasem a krkem. Rychle ruku spustila, pokrčila rameny a honem se dala s Raymondem do hovoru o současném stavu turistického průmyslu. Zdálo se, že kromě pozorování jejího těla mu dělá velkou radost popisovat luxus svých hotelů před významnou zaměstnankyní jedné z největších cestovních kanceláří.

Po chvíli se nemohla soustředit. I přes své rozhodnutí nevšímat si Jakea a Evy si pořád uvědomovala Jakeovu blízkost. Eva z něj tahala informace o zbytku Hermionina majetku a on jí vysvětloval, jak vyplnila svůj sen s dětským domovem. Cassandra se na něj neodvažovala pohlédnout, nicméně si byla bolestně vědoma jeho zkoumavého pohledu. Měla vzdálený pocit, že zatímco hovoří s Evou, jeho pozornost je soustředěna jen a jen na Cassandřino chování.

Odmítla druhou sklenku vína a doufala, že se jí za chvíli přestane točit hlava. Ústřice zmizely a na stole se objevila jedna z dalších Benjiho specialit, křupavé sněhové pečivo naplněné mangem, papájou a banány. Celé to bylo pokapané rumem a ozdobené šlehačkou. Když dojedli, Cassandra si uvědomila, že jí role svůdnice jde mnohem snáze, než se obávala. Byla ve výborné formě, vyprávěla báječné vtipy, veselé příběhy, které zažila při své práci, a bezostyšně flirtovala s Raymondem, který ji sledoval pohledem člověka spokojeného s nečekaným štěstím.

„Možná tu budu potřebovat strávit pár dní,“ říkal právě, „abych pochopil... jak jste to říkala?... náladu toho místa; a přiznávám se, že se mi líbí hrát si v tom hotelu, kde bydlím, na ‘špióna’.“

„Zůstaňte, jak dlouho budete chtít – a vlastně, proč byste nemohl bydlet tady? Je tady spousta pokojů! „, slyšela se říkat, když se na něj dívala zpod těžknoucích víček. „A příští týden se tady bude konat každoroční slavnost umělců. Bude se vám líbit – jídlo, lampióny, ohňostroje, spousta krásných uměleckých děl...“

„Přiznám se, že v tuhle chvíli mě mnohem víc zajímá počet ložnic,“ prohlásil Raymond zastřeným hlasem a s pohledem očí přilepeným ke spoře zakrytým křivkám jejích ňader, na nichž si vesele pohrávalo mihotavé světlo svíčky. „Abych si mohl představit

přeměnu na hotel, samozřejmě. Možná byste mě mohla doprovodit a poskytnout mi odborný výklad, co říkáte, drahá?“

Jake pomalu vstal, pohled očí ve stříbrném světle nečitelný.

„Kávu si vypijeme uvnitř,“ oznámil věcně Lucille, která právě přicházela s podnosem.

Všichni vstali, aby se přesunuli do salónu. Cassandra cítila, jak se jí pod nohama zahoupala země, když se zvedla. Její podezření, že to přehnala se sluncem, bylo zřejmě pravdivé. Cítila se skutečně podivně.

„Omluvte mě, musím jít na... chci říct, že si musím jít... přepudrovat nos,“ zablábolila přihloupě. Ta obyčejná slovní spojení se jí nějak nechtěla skládat dohromady. S nejvyšším soustředěním prošla dvoukřídlými dveřmi vedoucími do chodby a zmizela zrakům ostatních právě ve chvíli, kdy se jí znovu zatočila hlava.

Než se vzpamatovala, dveře se znovu otevřely a s cvaknutím zavřely, a když Cassandra zvedla hlavu, spatřila Jakea, jak jí blokuje únikovou cestu ke schodišti.

„Zjevně jsi mě vzala doslova,“ mumlal a oči mu zlověsně zasvítily. „Já osobně dávám přednost decentnímu svádění.“

„Každému podle jeho gusta,“ dokázala odpovědět. Formovala slova s nejvyšším vypětím sil. „Raymondovi zjevně vyhovuje sprostší styl.“

„Myslíš? Podle mě, pokud navštěvuje Pigalle nebo špinavější části Soha, mohlo by mu tohle...“

„Běž pryč a nech mě o samotě, Jakeu.“

„Přišel jsem se podívat, jestli jsi v pořádku. Připadalo mi, že máš problémy s chůzí.“ Ta tichá slova v sobě nesla tolik ironie, že Cassandra cítila, jak se jí náhle sevřel krk. Jake ji opravdu z nějakého důvodu *nemá rád*. A ona nemá ráda *jeho*, připomněla si příkrě a chňapla rukou po zábradlí, aby se opřela, jenže ho nějak minula.

Jake ji zachytil dřív, než upadla, a pevně ji podepřel. I v mlze, která ji obklopovala, cítila ten známý mrazivý pocit, bezděčnou reakci na dotyk Jakeových prstů. Zaskřípala zuby a bezvysledně se pokusila setřást jeho ruku.

„Myslel jsem, že máš proti d'ábovým nápojům nějaké námitky,“ poznamenal sarkasticky.

„Měla jsem *jednu* skleničku vína!“ procedila skrz zaťaté zuby. „Cítila jsem se divně celý večer. Byla jsem prostě moc dlouho na slunci...“

„Aha. V tom případě jediné, co mohu udělat, je odvést tě nahoru, aby sis *přepudrovala nos*“ zašklebil se Jake, „i když musím říct, že takový ryze ženský výraz působí v tvé roli poněkud divně.“

„To není fér!“ protestovala, zatímco ji popoháněl směrem k jejímu pokoji. „Já jsem jenom... jenom poslouchala příkazy! Řekls mi, ať si vezmu nejvíc sexy šaty, které mám!“ Mávala teatrálně rukou, čímž se zbavila své nepříliš velké stability. „Díváš se na ně!“

Jake se zastavil u vchodu do její koupelny a opřel se o zeď, ruce založené na prsou, oči přivřené.

„Určitě ano. A dokonce na mnohem víc. Nezamykej se. Počkám tu, kdybys náhodou omdlela,“ řekl sametovým hlasem. „Tak běž, Cassandro.“

Zabouchla mu dveře před pobaveným obličejem, což ji na chvíli potěšilo, stejně jako to, když hlasitě zamkla. Spousta studené vody, kterou si našplíchala do tváře, a dlouhá doba, kterou proseděla na kraji vany, jí pomohly, aby se cítila dost silná na další setkání s ním.

Když vyšla z koupelny, Jake se rozvaloval na její posteli. Při pohledu, jak tam leží, opírá se o loket, jednu nohu ohnutou, druhou nataženou, se jí znovu zatočila hlava. Byl téměř d'ábelsky přitažlivý. Pocítila podivnou směs vzteku a něčeho zvláštního.

„Cítíš se líp?“

„Cítím se... dobře!“ Otočila se, neschopná se mu už ani o chvíli déle dívat do očí, polekaná tím, co by z nich mohl v nestřeženém okamžiku vyčíst. Bože, vždyť ani nevěděla, co by z nich vyčetla *sama*!

Pohlédla do velkého zrcadla a snažila se soustředit na svou neobvyklou podobu proti sobě. Tmavá rtěnka zdůrazňovala plnou křivku jejích úst, bledý obličej se zdál ještě bleďší v záplavě černých kudrn... Vypadala jako chytrá cikánka, něco mezi uličnicí a svůdnicí.

Skousla si spodní ret, srdce zběsile tlukoucí. Co ji proboha přimělo, aby se dala na tuhle strašnou odplatu? Cítila se najednou příliš odkrytá, s Jakovým pohledem v zádech. Připomínal jí štíhlého,

líného lva, číhajícího na svou oběť. Možná *opravdu* s tou maškarádou zašla příliš daleko...

„Pojď sem, Cassandro.“ Při zvuku jeho hlubokého hlasu ji zamrazilo v zádech.

Pomalů se k němu otočila a zavržela hlavou.

„Pokud to chceš z důvodu, na který myslím, neudělám to nikdy v životě!“ opáčila kysele a jen s velkým úsilím se ovládla, aby se jí nezachvěl hlas.

„A jaký je ten důvod?“ zeptal se Jake škádlivě, hlas mnohem zastřenější, než jak ho kdy slyšela.

„Ale no tak! Od chvíle, kdy jsme se poznali, mi pořád dáváš najevo, že mě považuješ za snadnou kořist!“

„Nemůžu si pomoci, že mi připadáš... neodolatelná. Kromě toho mám o tebe strach, když jsi to přehnala se sluníčkem. Měla by sis lehnout, Cassandro.“ Tichý, škádlivý hlas byl přesně na hranici toho, co ještě dokázala snést. Udělala dva roztřesené kroky směrem k němu a podívala se na něj. „Ty mě *šokuješ*, víš to –“

„Skutečně?“ přerušil ji s úsměvem. „Myslel jsem, že tě aspoň trochu vzrušuju. Buď upřímná, Cassandro. Líbal jsem dost žen na to, abych věděl, kdy moje vášně není sama...“

Zrudla a sevřela ruce v pěsti, až to zabořelo. „Vypadni z mého pokoje, Jakeu! Nehleď na to, že tě považuju asi tak za stejně vzrušujícího jako roční účetní uzávěrku, Eva bude mít strach, kde jsi! „ Následovala chvilka ticha. Jake pár sekund uvažoval, a pak se natáhl do lehu, ruce si založil za hlavu a zkoumavě se zahleděl na strop.

„Eva bude šťastná, že si může povídat s Raymondem.“

„Och, jistě? Chceš mi tím říct, že mezi vámi dvěma nic není? To mě musíš pokládat za většího hlupáka, než jsem myslela.“

Co to proboha říká? A co jí do toho vlastně je? Položila si roztřesenou ruku na čelo a přidala další útok dřív, než mohl Jake odpovédět.

„To jsi tak... tak *posedlý sexem*, že si musíš něco začít s každou ženou, kterou potkáš? Nebo je to tvoje vyšinutá představa pomsty – chceš zvítězit nad mojí matkou tím, že budeš hrát roli, kterou ti

přisoudila? Začínám si myslet, že *všechno*, z čeho tě obvinila, do puntíku sedí...”

Kdyby se jen ten pokoj mohl přestat točit. Sáhla za sebe a nahmatala zeď jako oporu, v očích upřených na Jakea směsici porozumění a odporu.

Jake se zvedl do sedu a shodil nohy z postele, tvář plnou čehosi podobného jen těžce potlačovanému smíchu. Vstal a líně se protáhl.

„Protože jsi přesvědčená o tom, že jsem ten *bezzásadový ničema*, za kterého mě tvoje matka pokládá, měl bych ti asi dát lekci a demonstrovat ti následky toho, když se někdo obléká jako šlapka.“ Jeho úsměv najednou zdivočel. „Možná mám všechny ty špatné vlastnosti, které ‘s mi přisoudila, Cassandro, ale když se dívám na to tvé směšně sexy oblečení – k čertu s Raymondem Duvallem a jeho očekáváními. Jen ať se ten nebožák pěkně zapotí! Já bych tě chtěl do postele! Hned teď!“

To prohlášení na ni zapůsobilo jako doběla rozžhavený šíp, kterým ji někdo trefil přímo do srdce. Pokusila se mu pevně pohlédnout do očí, což se ukázalo být mnohem těžším, než čekala.

„Jen si to *zkus!*“ vyštěkla opovržlivě, bez sebe vzteky, kolena při pohledu na výraz v jeho očích gumová.

„Pokušitelko!“ uchechtnul se a jeho výraz ztvrdnul, když k ní přistoupil a objal ji, „Jak můžu odolat takové výzvě?“

Její rozzuřený boj se ukázal být marným. Jakeovi stačila jenom jedna ruka, aby jí udržel cukající se zápěstí za zády, zatímco druhou si zvedl její obličej ke svému. Její měkké kožené sandály se nedaly použít jako zbraň proti jeho holením. V zoufalství pevně zavřela oči, aby se alespoň nemusela dívat do jeho znepokojivých, napůl přivřených očí. Přinutila se j stát klidně – tak klidně, jak jí jen houpající se podlaha dovolovala. Když nebude vůbec reagovat, Jake to jistě za chvíli vzdá, ne?

Ztuhla, když uvolnil její teď už klidná zápěstí a přesunul ruce na holou křivku jejích zad mezi bolerkem a legínami a putoval dráždivě výš, zatímco jeho ústa vyhledala její.

Líbal ji něžně a zkoumavě a dotyky jeho pevných, vlažných úst byly neuvěřitelně vzrušující. Pokryl polibky křivku její brady,

hladkost jejího krku, potom přešel výš a intimně laskal její spánky a sametovou plochu čela.

Když se jeho ústa přesunula k něžnému lalůčku ucha nad třpytící se stříbrnou náušnicí, slyšela se, jak bezděčně sténá. Otevřela oči a setkala se s tak nebezpečným plamenem v Jakeově pohledu, že jí to téměř vzalo dech. Začla se nekontrolovatelně třást.

„To je lepší,“ zamumlal chraptivě a usmíval se na ni. „Nejsem zrovna nekrofil...“

„Jakeu... přestaň...“ Byl ten divný skřek opravdu její hlas? V panice zvedla ruce a snažila se od něj odtlačit, ale narazila na pevné svaly pod bílou košilí. Nikdy nepocítila takovou směsici pocitů, mlhavých jako pára nad vodou, vířících kolem ní a pohlcujících ji. Vzrušeně, ale zároveň šokované na něj pohlédla. Připadala si jako v pohádce, reakce jejího těla se jí úplně vymkly z kontroly.

„Šťavnaté,“ škádlil ji Jake, oči plné humoru, hluboký hlas zastřený. „Možná ještě trochu... pálivější... než mám normálně rád, ale říká se, že změna je život a legrace koření života...“

Ani jeho slova nedokázala proniknout mlhou – která se spíš začínala podobat hustému oparu nad rašeliništi, zaplňovala její myšlenky, takže nedokázala kontrolovat bouřlivé reakce, které probíhaly v jejím těle. Jake se k ní přitisknul, aniž by si toho všimla. Nesplynuli spolu, jen se dotýkali. Cassandre připadalo, jako by někdo pod jejíma nohama zapálil podlahu a plameny se teď probouzely k nepotlačitelnému životu...

„Jakeu– ach, prosím, Jakeu...“ šeptala nesouvisle a bojovala předem prohranou bitvu s ohněm, který postupoval od jejích stehů k žaludku a propaloval si žhavou cestičku dál k jejím nadřím, které se dotýkaly Jakeovy hrudi.

„Prosiš pokračovat?“ škádlil ji měkce. „Nebo prosiš přestat? Možná nevíš, co z toho. Ty jsi taková komplikovaná žena, Cassandro.“ Stříbrně olivové oči ztmavly, panenky se rozšířily. S přidušeným zasténáním si ji k sobě pevně, skoro až hrubě přitisknul, škádlení bylo to tam. Ústa, která teď přikryla její, byla pevná a hladová, nesmiřitelně netrpělivá. Její ruce se mu o své vlastní vůli ovinuly kolem krku a ona svírala jeho ramena jako

tonoucí záchranný kruh. Když Jake zvedl hlavu, pocítila slabost – takovou slabost, že nedokázala zastavit jeho ruce, které zkušeně rozpínaly bolero a spěšně odkrývaly ňadra Jakeovu planoucímu pohledu.

„Jsi nádherná,“ vydechl chraptivě a vzal do dlaní její měkkost. Přejížděl se smrtící profesionálností palci po bradavkách, dokud se jejich sametová hladkost nenapjala a neztvrdla. Bezmocná neuvěřitelnou touhou, Cassandra hlasitě zasténala a zavrávala, chvějíc se jako malý stromek v hurikánu. Jake zachroptěl a bez varování a jakýchkoli obřadností se sehnul, aby ji vzal do náručí a odnesl na postel.

Už si nebyla vědomá toho, co dělá, netušila, kde zmizela Jakeova košile a kalhoty, ani jak se tak snadno zbavila černých legín.

Se slabým sténáním sunul ústa a jazyk po hedvábné pleti jejích ňader, a potom se přesunul níž, aby prozkoumal každou křivku jejího těla. Svým laskáním v ní vyvolával tisíce mnohem silnějších pocitů, než ty, které vyvolalo slunce. Chvěla se a tiskla k němu, její stydlivost byla přehlušená jakousi slepou omámeností, která jí umožňovala, aby také její ruce hladově zkoumaly jeho tělo, hladké, ale zároveň pevné jako ocel.

Cassandra, vtažená pocitem nutnosti zkoumat a poznávat přejížděla horečnatými prsty po jeho štíhlých pažích, jemnými chloupky posetých svalech, smyslné mužnosti... a žár mezi nimi nesnesitelně rostl. Spalovaly je plameny...

„Chci tě, Cassie,“ zasténal chraptivě s ústy přitisknutými na její. „Chci tě víc, mnohem víc, než jsem měl v úmyslu... ale ach, sakra! – takhle ne, srdíčko... takhle ne.“

Jeho laskání ji zbavovalo smyslů, ale přesto si uvědomila, že něco říkal. Jeho hlas přicházel z velké dálky.

Pokusila se zvednout ztěžklá víčka a zmateně na něj pohlédla. Co to Jake říkal? Ztuhla a přelila se přes ni vlna horka. Horko rychle nahradila ledová vlna, když ucítila, jak se od ní odtahuje.

„Jakeu...?“ zašeptala zmateně. Do očí jí vyhrkly slzy zloby a pokoření. Zamrkala, aby je zahнала, s námahou se posadila a zděšeně se vrátila do reality.

Jake se přesunul na kraj postele a seděl teď zády k ní. Z každého svalu jeho těla vyzařovala sebekontrola a jediným náznakem emocí byl jeho zrychlený dech.

Cassandra s rostoucí hrůzou sledovala jeho široká záda, potom sklopila oči k vlastní smyslné nahotě... Kolikrát už slyšela výraz *přijít k rozumu*. Téměř cítila tu neviditelnou změnu, která nastala. Zhroženě se odtáhla co nejdál od něj a popadla bílé příkrývka, aby se zahalila. V duchu stále ještě cítila jeho ruce bloudící po jejím těle, nepředstavitelnou intimitu, která je nějak oba pohltila.

Jak se to stalo? Nikdy, nikdy v životě ještě neodhodila svou stydlivost a zábrany a neoddala se tak bezostyšně muži... a to, že se to stalo s Jakem Northern, bylo nad její chápání.

Když se k ní Jake konečně otočil, vypadal, že už se zase plně ovládá.

„Necháme si to na později?“ navrhl a ve tváři se mu objevil náznak starého humoru. „Na někdy, až budeš schopná jasněji uvažovat?“

Jak mluvil, beze spěchu sbíral své šaty a začal se oblékat. Cassandra odvrátila oči od jeho vzrušeného těla a v žaludku se jí rozhostila bolest, která se pomalu začala šířit do stehů a řader. Omotala si příkrývku těsněji kolem sebe, chvějíc se hanbou a zhnusením sama sebou...

„Proč mě tak nenávidíš?“ zeptala se roztřeseně. Jake překvapeně zvedl hlavu.

„*Nenávidět* tě? Proč bych tě měl nenávidět, Cassandro?“

„Všechno, co děláš, co říkáš... Způsob, jakým se mnou zacházíš...“ Bylo to nad slunce jasné, říkala si zběsile – chovala se tak, jak se chovala, protože se jí točila hlava a nebylo jí dobře z přílišného množství tropického slunce. Ale to ji neomlouvalo. A nikdy se jí netočila hlava méně než teď.

Jake si ji prohlížel, zapínal si pásek u kalhot a jeho pohled potemněl.

„To je zvláštní, já bych řekl, že to je přesně obráceně.“

„Já... nemůžu říct, že bych tě nenáviděla! Ach, já nevím, co k tobě cítím! Proč si myslíš, že nás Hermione dala takhle

dohromady? Nikdy jsem netušila, že byla taková sadistka!“ Téměř popotahovala.

Jake se zastavil a prohrábl si rukama blondátou hřívu, ve tváři nečitelný výraz.

„Možná si myslela, že bychom se mohli jeden od druhého něco naučit?“

„Jako třeba udělat z druhého úplného pitomce?“ navrhla hořce. „Jak přeměnit obyčejný sex na psychické mučení?“

„Cassie...“ Jake se posadil vedle ní na postel, chytil její malou špičatou bradu mezi palec a ukazováček a pohlédl jí do rozzlobených očí. Příkrývka, kterou měla omotanou kolem nader, se svezla, a on pomalu sklopil oči a zahleděl se na stále ještě naběhlé bradavky, takže Cassandra v panice zadržela dech. „Kolik je ti let?“

„Dvacet tři, ale –“

„Pak jsi zjevně dost zkušená a bůh ví jsem polichocen, že pokládáš moje laskání za erotické, ale sex není *nikdy* obyčejný a jednoduchý...“

„Jakeu –“

„To jsi o mně opravdu měla tak nízké mínění?“ přerušil ji tiše, oči přivřeně. „To sis opravdu myslela, že tě takhle využiju, když je mezi námi tak málo důvěry? Když naši hosté sedí dole v salónu a čekají na nás?“

„Ach, ne,“ vydechla a sevřel se jí žaludek. „Udělals to lip, vid’? Dokázal sis, že jsi neodolatelný jako Casanova, a potom ses rozhodl, že tahle oběť nestojí za námahu...“

„Zbláznila ses? Ty si myslíš, že pro mě bylo jednoduché přestat, když jsi byla tak žhavá a *připravená* na –“

„*Nebyla jsem*,“ protestovala rozhodně, obličej v jednom ohni, přitahujíc si příkrývku zpátky přes prsa. „Já jsem jenom... neuvažovala střízlivě! Kdyby ano, nikdy bych ti nedovolila, aby ses ke mně dnes večer *přiblížil*!“

„Toho jsem se přesně bál! Cassie, musíme –“

Zarazil se vprostřed věty, protože se z chodby ozvaly nějaké zvuky a dveře do pokoje se bez jediného zaklepání otevřely. Cassandra zděšeně zalapala po dechu a zatoužila ztratit se. Ve dveřích stála Eva, obočí zdvižené, sklenku portského v ruce, nehybná

a šokovaná. A hned za ní Raymond Duvalle, který sledoval kompromitující scénu naprosto dokonale šokovaným pohledem.

SEDMÁ KAPITOLA

Ve chvíli, kdy se Cassandra následujícího rána objevila na terase, kde se podávala snídaně, Raymond a Jake už tam byli a o něčem hovořili. Jak se k nim blížila, zalétaly k ní útržky z jejich rozhovoru. Po jednom z nejhorších večerů svého života se schovala za nejtmavějšími brýlemi, které měla, a svými nejucudnějšími růžovobílými pruhovanými letními šaty.

Všechno vypadá překvapivě mírně a civilizovaně, usoudila, zatímco její špatné svědomí pracovalo přesčas. Uvolněné obchodní setkání s pozdní snídaní. Stůl s bílým ubrusem a vozík se starožitnými stříbrnými nádobkami a nablýskaným zelenobílým porcelánem stály ve stínu, schované před sluncem. Rudé buganvilie visely výbojně z dřevěné konstrukce a vrhaly na celou scénu vzorečky z plošek světla a stínu, jako kdyby šlo o impresionistický obraz.

Oba muži vstali, když k nim došla, Raymond s galantní rychlostí, Jake o něco pomaleji. Posadila se na vzdálený konec stolu, aby mezi ní a Jakem byla co největší vzdálenost. Když se muži znovu posadili a Lucille přispěchala s čerstvými rohlíky a kávou, Cassandra pohlédla z Jakea na Francouze, odkašlala si a rozhodně se nadechla.

„Já... bych se ráda omluvila za včerejší večer,“ začala formálně, oči upřené na Raymonda.

„Nemáte se proč omlouvat, Cassandro. Večer se mi líbil!“

Způsob, jakým pozvedl ruku a vědoucne pokýval hlavou, ji na chvíli úplně vyvedl z konceptu. Byla by od Raymonda Duvalla očekávala významnou chladnost.

„Obávám se, že jsem se chovala hrozně,“ trvala na svém. „Bylo to velice... neprofesionální a... no, pokud jsem vás nějak urazila, je mi to opravdu velice líto.“

„Už nic neříkejte, *che'rie!*“ smál se Raymond, zatímco se natahoval pro další křupavý rohlíček. „Žít a nechat žít – to je moje heslo!“ Nedbale otevřel jedny z novin na stolku vedle sebe a lhostejně si začal prohlížet stránky.

„Raymond se ti snaží říct, že se mu to divadlo líbilo, Cassandro,“ vložil se do hovoru Jake. „Takže jez a ušetři nás svých zpovědí.“

Jenom tmavé brýle ochránily Jakea proti bleskům létajícím z jejích očí. Vzala si rohlík, namazala ho máslem a nalila si džus ze stříbrné karafy. *Měla by cítit úlevu, když narazila na takový přístup k událostem včerejšího večera, ale ona místo toho cítila svíravý pocit v žaludku.*

„Jak se má Eva?“ zkusila nakonec, když jí už ticho kolem stolu připadalo příliš dlouhé.

„Jak to mám sakra vědět?“ opáčil Jake nervózně. „Je to sousedka, ne příbuzná!“ Potom zastřenějším hlasem dodal: „Cítíš se už dnes dobře, Cassie?“

„Trochu slabě,“ odpověděla krátce. „Musím si příště pamatovat, že velké dávky tropického slunce mi zastírají zrak. Možná jsem zdělila víc matčiných zrzavých genů, než jsem si myslela...“

„Ach, ano...“ Plamínky v jeho očích už Cassandra znala. Stáhla se a čekala, jaká špičatost bude následovat. „Ať už to bylo cokoli, mělo to na tvé včerejší chování zajímavý vliv.“

„Omluvíte mne?“ Raymond složil noviny a s úsměvem vstal. S tmavýma očima, tmavou pletí, oblečený v dlouhých kostkatých bermudách a tyrkysové košili vypadal na první pohled evropsky. „Musím vyřídit pár telefonátů a Jake byl tak laskav a dal mi jeden z telefonů k dispozici. Potom se tu sejdeme a prohlédneme si zahrady. A možná, že bychom mohli začít hovořit obchodně. Dům už jsem samozřejmě viděl. Vaše sousedka Eva byla tak laskavá, že mě právě prováděla po pokojích, když jsme udělali to malé faux pas. Zatím na shledanou, *mes amis!*“

Rošťácký mrknul na Cassandru, přátelsky pokynul Jakeovi a zašel do domu.

„Tolerantní člověk, tenhle Raymond,“ poznamenal Jake lehce a naplnil si šálek silnou černou kávou. „To je dobře. Byl bych nerad, kdybychom ohrozili prodej Vieux Pitons tou naruby obrácenou hrou na hostitele a hostitelku!“

Cassandra na něj zmateně zírala, krk sevřený vzteky. Měl na sobě bílé tričko a vybledlé zelené krátké kalhoty, vlasy ještě vlhké ze sprchy nebo možná ranního koupání. Včerejší večer jí tak pevně vězel v mysli, že cítila, jak se jí do tváří žene červen, jen na něj pomyslela. Sevřela rty, přilila si do kávy ještě trochu smetany

a skelným pohledem zírala do barevných zahrad. Na rozdíl od Raymonda Duvalla Jake působil o mnoho nedbalejším dojmem, ale oba dva byli velice atraktivní. Proč to musí být zrovna Jake, kdo na ni působí tak magneticky?

Honem tu myšlenku zaplašila, jako kdyby ji ohrožovala vosa. *On tak na ni nepůsobí!* Na Jakeu Northovi není nic atraktivního ani magnetického.

S tím svým arogantním cynismem, neúnavnými posměšky a útoky a neustálým strkáním nosu do jejího života je to ten nejmín atraktivní muž, kterého kdy poznala! Včerejší večer byl jen ojedinělá výjimka vyprovokovaná jejich předchozími sexuálními šarvátkami a jejím nedostatkem sebekontroly. Cožpak o tom půl noci nepřemýšlela? Zamilovat se do Jakea Northa by byla nejsebevražednější, nejmasochističtější a *nejhloupější* věc, jakou kdy udělala, a ona už udělala hloupostí pěknou řádku...

„Zamysli se nad tím,“ pokračoval Jake hloubavě, „možná, že jsi přesně tohle chtěla celou dobu – něco jako hra na dvě strany.“

„O čem to sakra mluvíš?“ vyštěkla a nervy se jí nebezpečně napjaly.

„O včerejším večeru. Tvářila ses jako svůdnice, která chce Duvalla nadchnout pro tohle místo, a zatím jsi ve skrytu duše doufala, že toho chudáka vynervuješ natolik, že sedne do prvního letadla a odletí zpátky do Paříže.“

Pobavený pohled olivových očí jí byl hádankou. Nedokázala rozluštit, jestli si dělal legraci, nebo ne.

„Byla to jen neuvážená reakce na tvoji arogantnost!“ prohlásila klidně s prsty křečovitě sevřenými v klíně. „Nejsem ani zdaleka tak velký spiklenec, za jakého mě považuješ!“

„Ale ráda hraješ bez scénáře,“ pokračoval Jake nemilosrdně. „Tvá role pro dnešní ráno se jmenuje *nevinná cudná dívka*.“

Následovala dobře promyšlená pauza.

„Jakeu, nemohli bychom, prosím, přestat mluvit o včerejším večeru?“ řekla nakonec mdlým hlasem. „Chovala jsem se prostě nemožně. Nemohli bychom se třeba bavit o Vieux Pitons, pokud Raymond pořád ještě chce uvažovat o koupi?“

„Myslel jsem, že jsme se ohledně Vieux Pitons ocitli v mrtvém bodě,“ připomněl jí s úsměvem. „A pokud hodláš trvat na té umělecké dílně, jsme pořád tam, kde jsme byli.“

Vztek přehlušil všechny její snahy o rozumné uvažování.

„Takže dokud já nebudu souhlasit s tebou, jsme v mrtvém bodě, je to tak? Ještě nikdy jsem neslyšela nic tak... tak zabeđeného!“

„Ne? A přemýšlelas vůbec o tom, co jsi navrhla?“ Jakeův tón byl najednou strohý, věcný, upoutávající pozornost. „Umělecká továrna, společnost, centrum – ať už to nazveš jakkoli – by nedokázala vyprodukovat dost peněz na zajištění chodu Vieux Pitons. Nepotřebuješ ekonomické vzdělání, abys na to přišla. Tak kdo z nás je zabeđený a arogantní? Nemohla by sis dovolit to místo dotovat. Možná si myslíš, že ano. Třeba to je pravda, ale připadá ti to jako spravedlivé rozdělení zodpovědnosti?“

„Jakeu, neměla jsem ani omylem v úmyslu navrhopvat, abys to finančně podporoval... přemýšlela jsem o tom, a kdybych použila své úspory, pracovala tu a dohlížela na umělce a řemeslníky, možná bych to mohla po ekonomické stránce zvládnout! Víím docela hodně o –“

„Vrat' se zpátky na zem, Cassandro!“ Hluboký hlas zněl kárávě, až se bezděčně zachvěla. „Tvůj plán nedává žádný ekonomický smysl, a ty to víš! A od kdy ses rozhodla vzdát se práce v cestovním ruchu a dělat na Santa Lucii klenoty?“

„Nerozhodla jsem se! Říkala jsem ti přece, že to byl jenom nápad...“

„Zpola nedomyšlený. Ani všechny náramky a náušnice na ostrově by nemohly financovat tohle místo. Čím dřív se s tím dokážeš vyrovnat, tím lip.“

Polkla a s tím polknutím jako by do sebe dostala celou pravdu jeho slov, jako by jí sundal z očí závoj. Samozřejmě měl pravdu. Byla bláznivý snílek, když vůbec jen pomyslela na to, že by takový naivní plán mohl fungovat. Právě včas se jí vrátil zdravý rozum a smysl pro realitu. Lidé nezahlazují dobrá zaměstnání jen proto, aby se mohli zahrabat v Karibiku a podporovat řemesla a umění. A ona ani neměla přílišný talent. Rodiče se jí to vždycky snažili vysvětlit,

v těch dávných dobách, kdy hořela uměleckými ambicemi, povzbuzovaná Hermione...

Vlastně by měla být matce vděčná za tu hádku, kvůli které zanechala umělecké dráhy.

„Máš pravdu,“ řekla jednoduše, dopila rychle kávu a vstala. „Byl to hloupý nápad. Omluvíš mě, vid’? Pojedu se omluvit Evě – cítím se kvůli tomu včerejšku opravdu hrozně. Musím se jí omluvit...“

Jake vstal současně s ní a obešel stůl, aby jí zabránil odejít. „Počkej. Proč by ses sakra měla Evě omlouvat?“ zeptal se.

„Ty jsi možná tak amorální, že na tom, co se stalo včera večer, nevidíš nic špatného, ale jak si myslíš, že to působilo na druhé? Nechtěla jsem, aby se to stalo, a už se to nikdy nestane...“ I když se snažila, hlas se jí zlomil.

„K čertu s Evou! Vůbec mi na ní nezáleží!“

„Ne, předpokládám, že ne, pro tebe je to prostě další ženská, kterou... využiješ a odhodíš.“

V očích se jí zaleskly slzy a krk měla tak sevřený, že skoro nemohla mluvit.

„Cassandro...“ Jakeův hlas zněl *pobaveně*, uvědomila si pobouřeně, ale když se snažila odejít, zachytil ji za ramena, pevně je sevřel a zoufale s ní zatřásl. „Cassie, chápu, že se cítíš... v rozpacích, jak nás Eva s Raymondem včera večer objevili. Ale zapřísahám tě, není potřeba se omlouvat Evě Carsonové...“

„Proč ne, Jakeu?“ vystřelila zpátky, napjatá vzteky pod jeho surovým sevřením. „Co mám tedy dělat? Nemluvit o tom, předstírat, že nevešla dovnitř a neviděla nás napůl nahé v posteli?“

„Ne.“ Jakeovy oči byly plné zmatku. „Já jen nechápu, co je do toho Evě Carsonové, Cassie!“

„*Slyšela* jsem vás předevčírem v tvém pokoji! Zjevně mezi vámi něco je.“

„Skutečně?“ Jakeův pohled se zúžil, na tváři se mu objevil naprosto nečitelný výraz. Sklopila oči. Nedokázala už déle snášet jeho posměch. A byl to vůbec posměch? Náhle vycítila, že pod tím chladným zevnějškem Jake bublá vzteky.

„Ty často děláš ukvapené závěry, vid’?“ Jeho ledový sarkasmus byl jako studená sprška. „A co když mezi námi skutečně něco je, Cassie? Žárlíš?“

„Tolik si zase nefandi! Co mě se týče, můžeš si klidně spát s každou ženskou, kterou potkáš na ulici. Mě to *vůbec* nezajímá!“ vyštěkla rozzlobeně a vykroutila se z jeho sevření. „Potřebuju zkontrolovat, jak daleko jsou přípravy na slavnost. Budu ve studovně, až bude mít Raymond chvíli času.“

Jake nic neřekl, ale jak Cassandra odcházela do domu, cítila jeho pohled v zádech.

Kontrola příprav na slavnost byla samozřejmě jen výmluvou. Všechno už bylo v plném proudu. Jediné, co musela udělat, bylo s pomocí Hermionina diáře a adresáře ujistit lidi, že se slavnost bude konat.

Problém byl, že se nedokázala na nic soustředit.

I když se snažila, hlavou jí stále probíhaly obrazy z předchozího večera, neuvěřitelně živé vzpomínky na ni a Jakea v té šílené intimní chvíli u ní v ložnici. A jak představy pokračovaly, naskočila jí husí kůže a někde v oblasti žaludku pocítila podivný nepotlačitelný hlad...

Studovnu představovala malá místnost, spíš komůrka, s výhledem do zahrady, přecpaná zaprášeným zažloutlým papírem a knihami naskládanými od podlahy až ke stropu. Na širokém sekretáři se povalovaly spousty zarámovaných fotografií. Nervózně vzala do ruky jeden z obrázků Hermione, zírala na něj, a nechala se obklopit vzpomínkami.

Její teta se smála se strýcem Maxem a jedním z jejich známých umělců z ostrova, všichni měli na sobě batikovaná trička, která onen známý vyráběl. Kaštanové vlasy tetě poletovaly kolem hlavy ve svém obvyklém chaotickém účesu a z každého neživého póru obrázku přímo sálal život. Zdálo se nemožné, že tak neuvěřitelně živá žena mohla zemřít. Hermione vždycky vypadala spíš na čtyřicet než na šedesát...

Cassandra zamrkala, aby zatlačila slzy, které se jí hrnuly do očí, a uvědomila si, že ztratila několik minut zasněným čmáráním do

diáře, přičemž vytvořila skicu masívního náhrdelníku a náušnic, které by se báječně hodily k batikovaným tričkům z fotografie.

„Raymond je připraven vyrazit,“ ozval se náhle od dveří Jakeův hlas a vyrušil ji ze zamyšlení. Se směšným pocitem viny se otočila.

„Dobrá. Hned jsem tam.“

Pohlédla na seznam v diáři a zkusila se soustředit. Nejdůležitější bude karneval. Většina pravidelných účastníků se automaticky oblékne do tradičních pestrobarevných karibských kostýmů. Ale měla by to připomenout Jakeovi...

Když tu byla naposledy, vypůjčila si jeden z Hermioniných kostýmů. Nádherné pohádkové šaty, dlouhá, nadýchaná kreace z červeného damašku s princeznovským nádechem. Pokud to viselo někde v některém z Hermioniných šatníků, měla pro sebe vybráno...

Vzpomínka na ty šaty jí připomněla všechny historky o Vieux Pitons, které jí kdy Hermione vyprávěla. Když s Jakem, okázale zdvořilí jeden k druhému, doprovázeli Raymonda na prohlídce panství, zjistila ke svému údivu, že vypráví nejlepší z příběhů jejich hostu.

„Řekl bych, že tvoje svůdnické umění může předčit jenom tvůj vypravěčský talent,“ prohlásil Jake později, když seděli nad osvěžujícím ovocným koktejlem na stinné terase u bazénu, zatímco Raymond odjel do hotelu.

Teď, když byli s Jakem zase sami, ji přepadlo napětí. „Vždyť jsem nevyprávěla vůbec nic zvláštního,“ protestovala, zkoumala očima únikovou cestu do salónu a připravovala se na rychlý odchod. „Všechny ty příběhy byly pravdivé! Řekla bych, že máš trochu mezery v dějepisném vzdělání. Copak nevíš, že ve francouzských koloniích proběhla revoluce?“

„Mé historické znalosti jsou dostatečné.“ V Jakeových očích se objevil ironický záblesk. „Jenom ta historka o loajálních otrocích, kteří zachránili de Frénesovy před gilotinou mi přišla poněkud... podivná.“

„Ale je to pravda. A myslím, že je to krásný příběh! Otroci dostali na oplátku svobodu! A i přesto mnoho z nich zůstalo u rodiny a pracovalo za plat...“

„Což dělá z předků strýce Maxe nejlidštější otrokáře ze všech francouzských kolonií. No dobrá, tak já to беру. Bude to skvělé do hotelových prospektů!“

„Ty jsi asi nikdy nečetl žádnou z těch historických knih v Hermionině studovně, vid’?“ zeptala se se stopou hořkosti v hlase. Jake neustále žertoval o Vieux Pitons jako luxusním hotelovém středisku, alejí to nepřipadalo ani zpoloviny tak zábavné, tak jednoduché...

„Některé z nich ano, ale už je to docela dávno,“ připustil Jake s chladným úsměvem.

„Možná by sis je měl prohlédnout znovu. Třeba bys v nich našel inspiraci na kostým pro sobotní karneval.“

Jake chvíli vypadal zmateně, potom se nepobaveně zasmál. Natáhl si dlouhé svalnaté nohy před sebe a pohodlně se uvelebil v rákosovém křesle, v očích posměšný výraz.

„Cos tím myslela, Cassie? Otrokář ve vysokých botách s bičem v ruce? Nebo bys mě raději viděla s obarvenou tváří jako jednoho z *Bídníků*? Jo, to by možná bylo v dané situaci vhodnější. A ty jako krásná Scarlett...“

„Tobě je všechno jen pro legraci, vid’?“ vybuchla, nechápajíc, co ji tak rozzuřilo.

„Proč si myslíš, že si dělám legraci?“ odrazil její útok Jake a nicneříkající výraz v jeho obličejí jako by maskoval nějaký jiný cit, což mělo za následek, že se jí zase podivně sevřel žaludek. „Cassie, musíme si promluvit.“ Jako hlas zvažněl. „Vyjasnit si pár věcí...“

„Nemáme o čem mluvit!“

„Ne?“ V té tiché otázce zaznívala smrtonosná ocel. „A co třeba včerejší večer? A co ta tvá hrozně lichotivá představa o zkaženosti mého charakteru a mé nízké morálce? Co kdyby se slečna Cassandra *Millicent* Malloryová zase jednou pro změnu postavila pravdě čelem?“

Mlčky na sebe zírali.

„*Haló*, vy tam!“

Byli tak zahleděni jeden druhému do očí, že ten pozdrav téměř neslyšeli.

Eva s bezstarostným úsměvem v obličeji proklouzla kolem omluvně se tvářící Lucille a vyšla na terasu.

„Když nejde Mohamed k hoře, musí hora k Mohamedovi!“ zadeklamovala dramaticky a s hroší kůží, naprosto lhostejná k atmosféře mezi Jakem a Cassandrou, vytáhla z tašky přes rameno středně velký rám a elegantně se usadila do jednoho z rákosových křesel, aby vyslechla Jakeův verdikt ohledně jeho portréту.

Cassandra šokované sledovala, jak Jake pomalu vzal na vědomí Evinu přítomnost a vyloudil na rtech zdvořilý úsměv.

„Ach, Evo,“ protáhl šibalsky, aniž by dal na sobě znát, co si myslí. „Začínal jsem si myslet, že uteče celý den, aniž bychom měli to potěšení užít si tvé přítomnosti.“

Evin koketní úsměv, kterým odpověděla na jednoznačně dvojsmyslný pozdrav, byl mistrovskou ukázkou jedovaté blazeovanosti.

„No a teď když jsem tě konečně donutila podívat se na ten portrét, bych tě ráda vytáhla do toho skvělého malého nočního klubu v SoufrieZre, kde jsme byli loni. Pamatuješ se?“

Cassandra dospěla k závěru, že se mýlila, když ženě před sebou přisoudila určitou citlivost. Jinak by se totiž po tom, co viděla včera, nemohla tak klidně *lepit* na Jakea.

Potlačila v sobě vzrůstající vztek a sladce se zeptala: „Můžu vidět ten portrét?“

Jake se na ni podíval s naprosto kamenným výrazem, kterým, jak už zjistila, zakrýval nevěřící, šokovaný pohled. Jak to dokázal, že vypadal tak bezvýrazně? Připomněla si, jak na ni zapůsobil, když ho spatřila poprvé, jak vystupuje na Owlswoodu z šedého ferrari – chladně a vzdáleně.

„Samozřejmě...“ Podal jí obrázek a otočil se k Evě. „Zajímavý styl.“

Jeho tón byl zamítavý, zdvořilý, ale lhostejný. Eva se právě chystala vymámit z něj něco bližšího, když se ve dveřích do salonu objevil Benji.

„Máte telefon, pane Jakeu. Nějaká dáma z vaší banky v Londýně. Říkala, že je to naléhavé.“

Jake se podíval na hodinky, potom přešel pohledem z Evy na Cassandru a s úšklebkem vstal.

„Je tam devět hodin večer, takže to asi opravdu bude něco důležitého. Omluvte mne, dámy.“

Když zmizel z dohledu, Cassandra pohlédla na malbu a šokované zamrkala. Pocítila lechtivý pocit v hrudi. Jake možná v hlase neprozradil nic z toho, co si o tom portrétu myslí, ale ona to nedokázala. Obraz byl dobrý. Téměř nesnesitelně dobrý. Záchvěv žárlivosti, kterou pocítila, ji tak překvapil, že se musela zhluboka nadechnout. Ve skrytu duše tajně doufala, že portrét bude otřesný, ale bylo to přesně naopak. Její vnitřní umělecký cit jí to nedovolil popřít.

„Je to dobré,“ řekla Evě a pokusila se o upřímný úsměv. „Zachytilas něco...“

„Podstatu Jakea Northa?“ napovídala Eva a pobaveně si prohlížela oříškovými očima Cassandřin zčervenalý obličej a zmatek v jejím výrazu. „Ano, taky si to myslím. Vodové barvy, drahoušku. Naprosto ideální pro ten zastřený, prchavý, *mrazivý* pohled, nemyslíš? Ano, zachytila jsem Jakea docela... přesvědčivě!“

Vybírala Eva taková slova úmyslně? Cassandra bojovala s nepěknou touhou hodit portrét přes zábradlí a jeho autorku hned za ním. Nepřátelství, které cítila, ji šokovalo. Zírala našťavaně na Evu, která vypadala nádherně jako vždycky, tentokrát v letních šatech slámové barvy. Její opálená pleť byla vybraně nalíčená, blond vlasy hladké a lesklé, tmavé brýle elegantně posazené v nich.

„Evo, co se týče včerejšího večera...“ začla třesoucím se hlasem, ale Eva ji přerušila mávnutím ruky.

„Zapomeň na to, drahoušku! Jake už mi telefonoval a všechno mi vysvětlil. Známe přece Jakea, ne?“ Evin úsměv byl najednou zářivý a nepřátelský. „Jenomže já ho znám o něco lip než ty!“

Ohlédla se směrem ke dveřím do salonu, a pak se obrátila zpět ke Cassandře, v očích posměšný výraz. Ztišila hlas do jedovatého předení: „Ani trochu mě nepřekvapilo, když jsem viděla tu včerejší scénu, drahoušku! Muž jako Jake nedokáže promeškat šanci, a ty jsi měla na sobě to neuvěřitelně průhledné oblečení...“

„Evo, já –“

„Hlavně si nesnaž nalhávat, že má opravdu zájem! Přesně vím, jak funguje jeho mozek. Je to oportunist, má drahá. Já vím, je velice sexy a neodolatelný. Ale já mu rozumím. Víš, co je v něm pro ženy nejnebezpečnější? Jeho nepolapitelnost. Hermione a já jsme si o tom často povídaly. Problém je, že se nedá změnit. Je to rozený donchuán. Plýtváš čas, když na něj vrháš těma svýma hnědýma očima významné pohledy...“

Cassandra prkenně vstala a vrátila Evě třesoucí se rukou portrét.

„Nepotřebovala jsem lekci o Jakeových nectnostech,“ prohlásila nakvašeně. „Jenom jsem se chtěla omluvit za to, že jsem tě včera jako našeho hosta přivedla do rozpaků. Teď vidím, že jsem si to klidně mohla ušetřit. Omluv mě, obávám se, že dnes odpoledne nemám příliš společenskou náladu.“

Slepě se vrátila do pokoje, zabouchla za sebou a zamkla, potom se zničeně opřela o tmavé vyřezávané dřevo a roztřásla se. Eva jí ale přece řekla jen to, co si myslela hned od začátku, ne? Jenom přidala váhu matčiným obviněním. Tak proč ji Evina neúprosná, škodolibá sebedůvěra tak vyvedla z míry? Zaplašila slzy, rozzlobená sama na sebe. Cítila se rozbitá, citově zdevastovaná.

Po chvíli se odlepila od dveří, které jí poskytovaly uklidňující oporu, a pomalu přešla do koupelny, kde si sundala bílorůžové šaty tak zuřivě, že málem roztrhla zip. Potom si otráveně vlezla pod sprchu, umyla si hlavu a surově se vydrhla žínkou, jako by ze sebe chtěla dostat všechnu tu šíravou bolest, která ji sužovala.

Nepomáhalo to. Nic nepomáhalo. Ale aspoň se dostala do určité otupělosti, která byla rozhodně lepší než nervozita, kterou v ní vyvolalo Evino varování.

Raymond jí zavolal ve chvíli, kdy seděla na posteli a zdecimovaně přemítala, jak se ještě někdy bude j někomu moci podívat do očí, a když ano, tak co bude muset udělat, aby zakryla svou zkaženou morálku. Kdyby nebylo slavnosti a jejího posledního závazku vůči Hermione, byla by skočila do prvního letadla domů.

„Vím, že si připadáte... trapně ohledně včerejšího večera, Cassandro, ale já jsem světa znalý muž,“ ujišťoval ji Raymond vesele. „Už na to nemyslete. Z toho, co mi říkala Eva Carsonová, a z toho, co jsem viděl dnes, vím, že vy a Jake nejste... spolu nijak

svázání. Nechcete se mnou dnes povečeřet, Cassandro?“ navrhoval přesvědčivě. „Tady u mě v hotelu. Jenom my dva? Vyzvednu vás za hodinu. Budu velice přesný. *D'accord, chérie?* Dohodnuto, drahá?“

Po krátkém váhání se slyšela, jak souhlasí. Byl to nerozum a ona to věděla. Raymond si možná kvůli včerejšímu fiasku myslí bůh ví co! Ale doufala, že nebude chtít dělat žádné komplikace. Jediné, co musela udělat, bylo upřímně se přiznat, že její včerejší chování měl být dětinský vtíp, jenže Jake jí všechno vrátil i s úroky...

Srovnala si rozházené emoce a podnikla hrdinský pokus zcivilizovat svůj vzhled. Vyměnila včerejší nicotný oděv za fialové hedvábné šaty, černé kudrny si učesala do střízlivého ohonu a přidala pár vlastních šperků, které vyrobila ještě kdysi na škole pro nějakou výstavu.

Když se prohlédla v zrcadle, decentní stříbrné šperky zdobící její už poněkud opálenější pleť, vrátila se jí sebedůvěra.

Ale potom bez varování, jako by ve vlastních očích v zrcadle četla tajemství svého srdce, pochopila znepokojující pravdu...

I po tom ponižujícím rozhovoru s Evou jí totiž z očí vyzařovaly všechny ty pocity, které zažívala včera večer, když Jake ležel vedle ní a s posměšným výrazem v tváři sledoval, jak bojovala s vlastní dlouho potlačovanou touhou...

Připust' to, nabádala se hořce. Včerejší večer na tebe zapůsobil víc, než předstíráš.

Vlastně to bylo ještě horší. Cítila se jako znovuzrozená. Přestože se zapřísahala, že se to nemělo stát, přestože toho litovala, přestože už nikdy nechtěla Jakea ani vidět, nohy se jí podlamovaly bolestnou touhou, kdykoli na něj jen *pomyslela*.

Zaplavovaly ji vlny horka, když si vzpomněla, jak se jí dotýkal, jak ji líbal. Ale nešlo jen o fyzickou přitažlivost, uvědomila si intuitivně; bylo tu něco většího, mocnějšího a nebezpečnějšího, citově ničivějšího... Ale co to bylo? Společná znalost básně? Ten srdcervoucí příběh o smrti jeho rodičů?

Miluji ho, myslela si nedobrovolně. Zamilovala se do něj...

Náhle se se znechuceným výkřikem odvrátila od zrcadla, šokovaná vlastní stupiditou.

Čím dřív pro ni Raymond přijede, tím líp, myslela si s hořkou ironií. Během večere bude mít čas vzpamatovat se z toho víru citů, do něhož se dostala. Možná má halucinace – v důsledku přemíry slunce.

Protože jinak musí být naprosto vyšinutá. Popadla tašku a vyrazila ze dveří. Proč by totiž jinak, kdyby se náhodou *skutečně* poprvé v životě zamilovala, udělala tak neuvěřitelnou šílenost a zamilovala se zrovna do takového bezzásadového oportunisty jako je Jake North?

OSMÁ KAPITOLA

„Musím dnes večer obchodně odletět do Barbadosu,“ pozdravil ji Jake, když sešla dolů do haly, rozhodnutá jednat s ním s okázalou lhostejností.

Ale stačil jediný pohled na jeho vysokou, pevnou postavu postávající ve dveřích do salonu, v ruce sklenku čehosi, co vypadalo podezřele podobné whisky, a její rozhodnutí zmizelo jako mávnutím čarovného proutku. Žaludek se jí v panice stáhl. Měl na sobě čisté oblečení, jako by se někam chystal.

V lehkém béžovém obleku a bílé košili vypadal příjemně elegantně.

„Ach. Výborně.“ Uhnula očima a nervózně se podívala směrem ke dveřím, jestli už nepřijel Raymond. Měla hrozný pocit, že kdyby mu pohlédla do očí, spatřil by v nich všechny ty nekontrolovatelné pocity, které z nich vyčetla ona před chvílí, seděly jí tam jako motýl uvězněný za oknem.

„Á co bude s tím útulným nočním klubem, do kterého chtěla jít Eva?“ zeptala se vzdáleně.

„Takové laskominy budou muset počkat.“ Jeho tón byl věcný.

Následovalo napjaté ticho. Cítila, jak obdivně hodnotí její vzhled.

Odložil sklenici a přešel k ní, doprostřed chodby, a dotkl se zkoumavým prstem stříbrného náhrdelníku.

„Vypadáš dnes večer jako elegance sama. Tohle je taky tvůj vlastní výrobek?“

Vyschlo jí v krku, musela bolestivě polknout. „Ano... před lety...“

Před domem zastavilo auto. Viděla, jak z něj vystupuje Raymond, a úlevně vydechla. Vrhla letmý pohled na Jakea a chystala se vyrazit.

„Šťastnou cestu do Barbadosu.“

„Počkej chvíli – kam sakra jdeš?“ Pohled zúžených očí byl ledově nepřátelský, uvědomila si zdeptaně. Napjala se, když ji pevně, skoro až bolestivě zachytil za ruku.

„Jdu na večeři. S naším perspektivním kupcem,“ dodala sladce a se znechuceným výrazem se mu vykroutila. „Po té včerejší katastrofě jsem myslela, že bych dnes večer mohla zkusit jemnější

techniku svádění. Neboj se, vždycky se můžeš obrátit na drahouška Evu, aby tě utěšila.“

Pár vteřin měla dojem, že ji uhodí. Plameny hněvu v jeho očích vypadaly téměř jako skutečný oheň, který jako by ji stravoval. Potom ji pustil a chladně se ušklíbl.

„Máš pravdu,“ souhlasil posměšně, zatímco ji nemilosrdně přejížděl pohledem od hlavy k patě, jako kdyby posuzoval její kvality a shledával je docela uspokojivými. „To můžu.“

Protáhla se kolem něj a s krkem sevřeným vyběhla ze dveří, kde se málem srazila s Raymondem, který se ji vydal hledat.

Neohlédla se, dokud dům nezmizel z dohledu, potom s vypětím sil nasadila úsměv pro svého společníka a strávila následujících pár hodin předstíráním, že je uvolněná a dobře se baví.

Nebyla si jistá, do jaké míry se jí to vydařilo.

„Nepozvete mě na kávu?“ zamumlal Raymond, když zastavili před domem, a pohlédl na ni s nadějí v očích.

„Já... mě hrozně bolí hlava, Raymonde,“ škemrala tiše. „Vadilo by vám, kdybych šla spát?“

Tmavé oči zamrkaly stěží potlačovaným zklamáním.

„A když navrhnou, že půjdu spát s vámi?“

Nervózně si odkašlala a chladně se na něj usmála.

„Lichotíte mi, Raymonde, opravdu, ale je mi líto...“

Raymond se k ní naklonil, zkušeně ji políbil a ona na chvíli zavřela oči a téměř se snažila donutit, aby něco cítila, aby si dokázala, že její odpověď Jakeovi nebyla ničím zvláštním, že ji stejně dokáže rozžhavit polibky každého muže. Ale necítila nic.

„Dobrou noc, Raymonde. Díky za krásný večer.“

„A když je Jake v Barbadosu,“ trval dál na svém, „co budete dělat zítra? Přiměju vás aspoň k tomu, abyste se mnou podnikla průzkumný výlet po ostrově? Chci si tu všechno prohlédnout, abych mohl podat zevrubnou zprávu...“

Nepatrně pokrčila rameny a vystoupila z auta.

„Ano, samozřejmě. Ale nemohli bychom to nechat na odpoledne? Jsem strašně vyčerpaná.“ Už od čtení Hermioniny poslední vůle se cítila jako na dlouhodobé exkurzi v mučírně. Potřebovala alespoň dopoledne, aby nabrala síly.

Zbytek týdne proběhl ve víru nesmyslných činností. Alepoň Cassandre připadaly nesmyslné. Prostě jenom ubíjela hodiny a myslela na to, co bude, až se Jake vrátí, večer, když ležela v posteli, se chvěla jen těžko potlačovaným napětím, kterého se během dne zbavovala tím, že přijímala Raymondova pozvání a jezdila s ním na průzkumné cesty po ostrově.

Toulali se z jednoho konce ostrova na druhý, drkotali se v honbě za zábavou a informacemi o životě místních lidí po výmolnatých místních cestách. Po večerech spolu jedli, povídali si a žertovali a ona odrážela jeho milostné návrhy s takovou vytrvalostí, že si tím bolestněji uvědomovala svou závislost na Jakeovi. O Evě nevěděla nic. Odjela s Jakem do Barbadosu? Neměla způsob, jak to zjistit, ale to podezření ji bolelo u srdce.

„Myslím, že zítra vám budu schopen udělat konkrétní nabídku na Vieux Pitons,“ sdělil jí v pátek večer Raymond. Právě se vrátili z výletu k sirným pramenům v Soufrière a osvěžovali se na terase chladným nápojem. V zahradách pod nimi bylo rušno, přípravy na zítřejší slavnost právě vrcholily. Stavěly se stánky, na stromech blikaly lampióny a vzduchem se vznášel šumot hlasů, který narušoval obvyklý klid.

„Výborně... myslím, že jsme připraveni s vámi prohodit jakoukoli nabídku, kterou uděláte.“

„Škoda, že Jake musel odjet za obchody,“ řekl Raymond opatrně. „Kdy se má vrátit?“

„Vůbec nevím...“ Jake jí párkrát volal, když byla pryč s Raymondem, a mluvil jen s Benjím. „Ale mám dojem, že se chce vrátit zítra, aby stihnul slavnost...“

„Máš špatný dojem.“ Při zvuku Jakeova hlasu poplašeně vyskočila. „Chtěl jsem se vrátit dnes večer, jak bys byla věděla, kdybys byla doma, když jsem volal.“

Vypadal unaveně, ucestovaně, sako pověšené přes rameno, zachmuřený pohled temnější než jindy, cynický nádech mnohem výraznější.

Zírala na něj, srdce až v krku, žaludek panicky sevřený. Jakeův pohled klouzal z jednoho na druhého, ale nepřátelská atmosféra se

vytratila, když Raymond vstal, přívětivě ho pozdravil a začal mu vykládat o nabídce, kterou jim hodlá udělat.

„Výborně. Jsem rád, že jste ten týden strávili tak produktivně,“ zamumlal Jake sardonicky a v očích se mu objevil nebezpečný výraz, když se Raymond sehnul, aby před odchodem políbil Cassandru na obě tváře.

„*Velice* produktivně, příteli!“ zanotoval Raymond, než zmizel v chodbě. „Okouzující Mademoiselle Malloryová je výtečná spoleknice!“

Po Francouzově odchodu zavládlo na terase mučivé ticho. Cassandra toužila zmizet, ale Jake jí blokoval východ a vyzařovalo z něj takové nepřátelství, že dál seděla jako přibitá.

„Jaká byla cesta?“ podařilo se jí zeptat.

„Jako vždycky, nic vzrušujícího,“ odvětil Jake krátce, zatímco Benji přinesl podnos s pitím. Posadil se náhle na jednu z židlí a pohlédl směrem k zahradám plným příprav. „Mám dojem, že jsi šla od jedné večere s naším milým Francouzem k druhé.“

„A kdyby ano, tak co? Vždyť si mi přikázal, abych na něj použila svou nejlepší techniku svádění, nepamatuješ se?“ vyštěkla rozzlobeně. „Těžko mě můžeš vinit z toho, že jsem plnila tvé instrukce!“

„A tak ty to nazýváš?“ Jeho tón byl klidný, ale měl v sobě něco smrtícího, až se zachvěla. „Spalas s Raymondem Duvallem, Cassandro?“

S největším vypětím sil zachovala klid, zvedla hrdě bradu a podívala se hnědýma očima do Jakeova rozžhaveného pohledu.

„To je *velice osobní* otázka, Jakeu. Dej mi jediný rozumný důvod, proč bych ti na ni měla odpovědět.“

Nikdy by si nemyslela, že je možné cítit se v tak krásném prostředí jako je Santa Lucia tak mizerně...

Jake jí nekonečnou chvíli hleděl do očí, potom se vyčerpaně zasmál a prohrábl si rukou hustou blond kšticí. Temný, rozzlobený pohled nahradil jeho obvyklý chladný odstup.

„Mohl bych ti jich dát půl tuctu,“ prohlásil, hluboký hlas poněkud nejistý. „Ale nejdříve si spolu potřebujeme vyjasnit pár nedorozumění. Co kdybychom jeli do Flaminga na večeri? Tady

nikdy nevíš, kdo se tu objeví. Chci tě mít jen pro sebe, bez vyrušování.“

Už měla na jazyku odmítnutí, ale potom si to rozmyslela. Nepatrným, napjatým pokrčením ramen dala najevo, že je ochotná spolupracovat. Dělat scény by nevedlo k ničemu. Okázalá lhostejnost bude mnohem lepší, pokud se chce z tohohle smrtelného nebezpečí dostat s co nejmenším zraněním.

Zoufale se snažíc ovládnout své nervy se šla osprchovat a převléknout. Vybrala si usedlé, nevyzývavé mořsky zelené šaty, upjaté ke krku, s dlouhou sukní. S nízkými podpatky, minimálním make-upem a vlnitými vlasy spoutanými na spáncích dvěma hřebínky měla dojem, že její vzhled zapůsobí tak, aby přežila Jakeovu ničivou společnost.

Ale když scházela po schodech dolů, celá se uvnitř chvěla.

Flamingo byla exkluzivní‘ restaurace na exkluzivním písčném výběžku nedaleko od Vieux Pitons. Krátká cesta banánovníkovou plantáží proběhla v napjatém tichu. Jake zastavil na přepychovém, palmami zastíněném parkovišti a vypnul motor, Cassandra mezitím s rukama sevřenýma sladovala, jak slunce dramaticky mizí za obzorem. Sluneční světlo rychle mizelo a den přecházel v kouzelnou tropickou noc.

„Nutí to člověka uvědomit si, o co přichází, vid’?“ Jakeův tichý hlas zněl dvojsmyslně. Vzchopila se natolik, aby se dokázala otočit a pohlédnout mu do očí.

„Cos tím chtěl říct?“ Její hlas zněl příšerně chraptivě.

„Žiješ příliš na sever od rovníku...“

Jeho výsměch byl ve ztemnělém prostoru Land Roveru nesnesitelný. Zdálo se, že se po původní vlně potlačovaného nepřátelství vrátil ke svému obvyklému kousavému sarkasmu. Nebyla si ani trochu jistá, co z toho jí připadalo nebezpečnější pro její křehkou rovnováhu...

Bíle oděný číšník je uctivě uvedl ke stolu s výhledem na záliv a podal jim luxusní jídelní lístky. Když si vybrali raky, ústřice a suché kalifornské víno a úslužný číšník se taktně vytratil, Jake na ni vrhl chladný, vyzývavý úsměv, po němž se jí splašeně rozbušilo srdce.

„Výborně,“ prohlásil dvorně, „konečně tě mám sám pro sebe. Začneme Evou, ano? Potom přejdeme na Raymonda Duvalla a možná na Tima Sommerse.“

„Cože?“ Jeho chladná přímočarost ji úplně vyvedla z míry.

„Cassandro, co kdybys mi zkusila důvěřovat? Alespoň dnes večer...“

Zírala na něj a hledala sílu, pomocí které by dokázala odolat jeho mocnému kouzlu. Jeho přesně mířený pohled měl v sobě něco magnetického.

„Pokud budu souhlasit... ti pro dnešní večer věřit,“ začala opatrně, aniž by se mu podívala do očí, „co z toho pro mě vyplyne?“

„Zprvč si budeš moci vybrat jednu z nejlepších specialit na Santa Lucii.“ Jake krátce kývl na nápojového číšníka a odsouhlasil dobře vychlazené víno, které jim přinesl. „A za druhé...“ v jeho přivřených očích se objevil plamen, který jí málem vyrval srdce z hrudi, „...budeš mít perfektní možnost vysvětlit mi, proč se tak bojíš připustit, co ke mně cítíš,“ dokončil škádlivě.

Vztekle vyskočila, ale Jakeova ocelová paže ji stáhla zpátky na židli.

„Klidně sed' a přestaň s tím divadlem,“ poradil jí, tmavé oči zářící pobavením.

Zakřípala zuby a zabořila se zpátky do židle. Dotyk jeho prstů na ni působil jako dotyk žhavého železa. Nikdy se necítila tak zmatená. Bezmocně pohlédla do nečitelného výrazu v jeho očích.

„Nikdy jsem nepotkala nikoho takového, jako jsi ty,“ vyhrkla vášnivě, vědomá si toho, že někde na druhé straně intimně osvětleného tanečního parketu začal místní zpěvák-kytarista broukat tichou karibskou písničku o lásce.

„Jsem polichocen...“ odpověděl.

„Nebud'! Tvá arogance, tvé sebevědomí, tvá neexistující morálka, tvé *gargantuovské* mínění o sobě – to je k nevěře!“

„Pst, Cassie. Začínáš na sebe upozorňovat, každý tě tu bude chtít poznat blíž,“ protáhl, v očích d'ábelská světélka. Cítila se jako králík chycený v pasti toho zářícího, pronikavého pohledu. Byl naprosto neovladatelný. Část jejího napětí se uvolnila v poráženeckém povzdechu.

„Jakeu, co po mně chceš?“ zeptala se chvějícím se hlasem. „Souhlasila jsem, že prodáme dům Eurowavu. Celé dny jsem strávila tím, že jsem mazala med kolem pusy kupci, kterého jsi našel ty, a-“

„A co noci?“ přerušil ji, jeho výraz potemněl a do očí se mu zase vloudil podivně divoký pohled.

„Myslíš si, že jsem natolik promiskuitní, abych šla do postele s Raymondem Duvallem, po tom, co se stalo ten večer s tebou,“ vyhrkla, potom se zarazila v obavách, jak by si Jake mohl její slova vložit.

„To je poslední věc, kterou bych si myslel.“ Po tomto prostém prohlášení na něj zmateně vytřeštila oči.

„Ne, asi ne. Ty si raději představuješ, že každá žena, na kterou vrhneš svůj neodolatelný úsměv, bude chtít být tvá a jenom tvá, až do konce života! Je jenom škoda, že je jich tolik.“

„Tak mi vyjmenuj tu tvou mýtickou hordu žen, Cassie. Dáme se trochu do detailů, ne?“

Maličko se zachvěla pod jeho pronikavým pohledem.

„Například Eva Carsonová,“ pokrčila rameny. „Měly jsme spolu malý rozhovor, když jsi byl telefonovat a...“

„A tys jí věřila všechno, co ti řekla,“ přikývl Jake posměšně. „Nechápu, jak jsi to s takovýmhle úsudkem mohla dotáhnout v zaměstnání tak daleko, Cassandro.“

Zrudla. „Není tu jenom to, co Eva řekla, ale také to, jak jedná, to, že se náhodou vyskytla ten večer v tvém pokoji. Obávám se, že se ti nedá věřit, že jsi nevinný, Jakeu!“

„Cassandro, poslouvej.“ Jakeovy oči najednou získaly ocelový nádech, který ji připíchnul k židli.

„Ať už jsi dospěla k jakýmkoli překotným závěrům, ať už ti Eva napovídala cokoli – ona a já jsme nikdy nebyli milenci. A jediná žena na světě, kterou chci do postele a se kterou se chci milovat, sedí právě naproti mně.“

Následovalo tíživé ticho.

Mozek jí bezmocně pracoval na plné obrátky. Chtěla mu věřit, uvědomovala si otupěle, ale důvody, proč by to chtěla udělat, byly příliš nebezpečné, příliš podezřelé... potřebovala se dostat zpátky do

reality, připomenout si Jakeovu necitlivou aroganci. Jeho cynické škádlení, panovačné chování...

„A ty si myslíš, že tomu budu věřit?“ Její hlas nezněl vůbec jako její.

„Jistě!“ Jakeův pobavený tón ji zastihl nepřípravenou.

„Tak co tedy Eva dělala v tvém pokoji?“ podařilo se jí ze sebe vypravit. Připadala si, jako ve víru, v obrovském víru emocí, který ji zbavoval schopnosti rozumně uvažovat. „Vybalovala ti kufr?“

„Šla se mnou nahoru –“ olivový pohled v sobě nesl ironický humor „– aby si prohlédla jeden z Hermioniných obrazů v patře...“

„Myslím, že jsme tam, kde jsme byli.“ Cassandra to nedokázala říct bez jisté dávky sarkasmu.

„Nepopírám, že došlo k jistým... návrhům,“ usmál se Jake, „ale šlo o jednostranné návrhy. Eva je docela zábavná, ale rozhodně není můj typ.“

Přerušil je číšník, který jim přinesl první chod.

Před Cassandrou se objevil talíř s melounem a exotickým ovocem. Zírala slepě na jídlo, vlna radosti, že je v jeho společnosti, téměř spláchla její obranné hráze. Potom ji popadla panika a ona potlačila hloupou touhu otevřít se mu. Připadalo jí nemožné ukázat mu nějaký ze svých citů k němu.

„Nebylo by od tebe milejší, kdybys jí to v tom případě řekl na rovinu,“ vystřelila zpátky, „než abys tu ubohou ženu vodil svým sardonickým kouzlem za nos?“

„Vodit za nos?“ zopakoval. „Proboha, Cassie, neviděl jsem ji celý rok, od chvíle, kdy nás Hermione představila. Já jsem ji nepozval na večeři do Vieux Pitons, ale ty!“

Skousla si ret a rychle si v duchu přehrávala události minulých několika dní.

„Možná jsem se na to dívala ze špatné strany,“ připustila nakonec.

„Možná ano. Přiznávám, že jsem si uvědomoval tvá ošklivá podezření. A taky přiznávám, že jsem nedělal nic proto, abych tě jich zbavil. Byl jsem příliš soustředěný na to, abych zjistil, proč by ses o mě měla zajímat.“

„Ale já se nezajímám! Jenom mě šokovalo, jak se mě snažíš svést, zatímco děláš současně totéž s Evou...“

„Aha. Takže bych se mýlil, kdybych řekl, žeš žárlila?“

„Mýlil!“ přitakala vášnivě. „A i kdyby? Co by z toho pro nás vyplývalo?“

Vyhrklo to z ní dřív, než si to mohla promyslet. Skousla si zoufale ret a každým kouskem své bytosti se modlila, aby mohla ta slova vzít zpátky.

Jeho temný pohled zamyšleně spočinul na její zardělé tváři.

„Pro *nás*?“ škádlil ji jemně. „Jaká zajímavá otázka. Ono existuje nějaké *my*, Cassie?“

Jsem to ale hlupák, myslela si a nenáviděla ho za ten pronikavý pohled. Zakousla se do spodního rtu a překonávala nával paniky.

„Teď, když jsem ti odhalil svá nejvnitřnější tajemství ohledně svých pestrých vztahů,“ zamumlal Jake prázdně, když už ticho, které se mezi nimi rozprostřelo, začalo být nesnesitelné, „je řada na tobě. Pověz mi o Timu Sommersovi.“

„Ach, proboha, proč pořád blábolíš o Timovi?“ vyjekla s pocitem naprosto iracionálního vzteku. „Vždyť na něm nezáleží! Bylo to jen pubertální poblouznění, které nedopadlo dobře!“

„Proč nedopadlo dobře?“

Zadržela dech a snažila se zůstat klidná. Proč se tak rozčiluje? Cítila se, jako by se jí všechny kosti rozpustily. Jediné, co ze sebe dokázala vypravit, byly krátké, jednoduché věty.

„Byl to kluk od nás z vesnice. Nějakou dobu jsme spolu chodili. Matka to zjistila a nijak se netajila se svým nesouhlasem. Potom Tim jednou pořádal večírek, když jeho rodiče nebyli doma. Měli jsme punč se spoustou ginu. Abych to zkrátila, prostě jsem usnula a zůstala tam přes noc. Ráno matka vrazila do domu a...“

„Pokračuj...“

„Byla hrozně rozzlobená,“ slyšela se říkat hlubokým, monotónním hlasem, „a nakonec mi řekla, že... že jsem přesná dcera svého *skutečného* otce! Zjevně mým *skutečným* otcem nebyl, Neville Mallory...“

Zastavila se, srdce tlukoucí až v krku, dezorientovaná. Nikdy to nikomu neřekla, celých těch pět let, co to věděla. Tak proč to teď vyprávěla Jakeovi?

Sáhla po skleničce, aby spláchla rostoucí knedlík v krku, a snažila se, aby se jí přestala třást ruka.

„Aha,“ řekl Jake, jako kdyby velkou část z toho věděl. „Takže tvá matka byla těhotná dřív, než si vzala tvého otce?“ zeptal se tiše. Náhle se natáhl přes stůl a uchopil její třesoucí se ruku do dlaně. „V jakém směru jsi stejná jako tvůj opravdový otec, Cassie? Co tím tvá matka myslela?“

Pokrčila rameny a vytrhla ruku z jeho sevření. „Zjevně měla nějaký víkendový románec s mužem, který byl podle ní mnohem níž než ona sama,“ vysvětlila a hořce se zasmála. „S někým, kdo si ji nechťel vzít, i když ona po tom přímo prahla. Moje...’slabost pro takový typ chlapců‘, jak to nazývala, prý dokazuje mé geny! Nikdy jsem tohle matčino vrozené snobství nepochopila.“

„Ne...“ Jakeův úsměv zchladl. „Vyzkoušel jsem to na vlastní kůži. Tvá matka je dáma s velice pevnými názory. Souhlasíš?“

Cassandra zase jednou zjistila, že plně souhlasí. „Ale nezapomínej, že jsi dcera své matky stejně jako dcera svého otce,“ připomenul jí Jake hedvábným hlasem. „A soudě podle urážek, kterými mě zahrnula od chvíle, kdy jsme se poznali, ti v žilách nepochybně koluje i pěkné množství její krve.“ Oněmělá vzteky na něj bezmocně zírala.

„Měla jsem vědět, že z toho zase vznikne jeden z tvých laciných vtípků!“ vyštěkla. „Proč jsem proboha byla tak bláznivá a vůbec něco ti řekla, to tedy opravdu nepochopím!“

„Tvůj problém je, že ti chybí smysl pro humor,“ škádlil ji. „Tak jak ses cítila, když ti matka řekla o otci?“

Rozzlobeně pokrčila rameny, tváře rudé. „Jediné, co jsem věděla, bylo, že nejsem ta, za níž jsem se pokládala! A přemítala jsem, kdo tedy vlastně jsem!“

„A tak jsi nechala školy a odjela za hranice, abys zjistila, kdo jsi?“ napovídal Jake ironicky. „A kvůli tomu jsi zahodila svůj talent, pro nic za nic.“

„Tak nějak. Mimochodem, *jaký* talent?“

„Talent, se kterým jsi navrhla šperky, které nosíš. Viděl jsem také tvoje skicy, malinké kresbičky na okrajích Hermionina diáře... Cassie, ty máš v sobě něco vlastního. Nezáleží na tom, kdo byl tvůj skutečný otec, nebo co tvoje střelená matka chce, aby sis o sobě myslela – jsi jedinečná a velice nadaná. Mimochodem, našla jsi někdy svého otce?“

„Zjistila jsem, že je mrtvý,“ řekla pomalu ztuhlými rty. Nevěřila vlastním uším, že jí Jake právě složil takové upřímné poklony.

„Co se stalo? Nemoc? Nehoda?“ Jakeův tón byl tak věčný, až dospěla k závěru, že si to musela jenom vysnit.

„Já... odešel do Skotska hledat ropu a zahynul při požáru. To je všechno, co vím.“

Obličej pobledlý, zírala na Jakea sedícího klidně na druhé straně stolu. Najednou nedokázala snést důvěrnost, která se mezi nimi začínala vytvářet. Jeho neustálé škádlení a vyptávání ji zlobilo, ale na druhé straně podkopávalo její obranu. S nesmírnou touhou zmizet odložila ubrousek. „Já nemám hlad, Jakeu...“

„To proto, že ses tak rozcitlivěla. Posad' se a sněz si ten meloun.“ Měkký, přesvědčivý hlas měl v sobě něco ocelově pevného.

„Další z tvých příkazů, Jakeu?“

Opřel se a pobaveně se ušklíbl.

„Není to *příkaz*. Řeknu ti to jinak: pokud teď ode mě utečeš, přivleču tě zpátky kopající a ječící. Je to to, co chceš, Cassie?“

„Ani ve snu bych ti takovou radost nedopřála,“ prohlásila nakonec, když se trochu vzpamatovala. „Dobrá, sním meloun.“

„Hodná holčička,“ zamumlal Jake souhlasně, zatímco plamínky v jeho očích jen přižívovaly oheň její zloby. „Můžeme tu sedět a civilizovaně si povídat – třeba o naší společné lásce k poezii.“

Jakeův pohled v sobě měl to úchvatné světlo, které spatřila předtím jen jednou. Cassandra polkla a cítila, jak její zloba vyprchává. I když byla unavená, cítila, jak se uvolňuje, a jak večere pokračovala, přistihla se, že už se nemusí přemáhat.

Nad vynikajícími raky a kokosovo-papájovou zmrzlinou si uvědomila, že kromě Jakeova počátečního tématu už prodiskutovali celou řadu dalších – od architektury přes alternativní medicínu až k udržování tělesné kondice.

Když došlo na kávu, šokované si uvědomila, že jí připadá, jako by Jakea znala celý život. Když se přestal posmívat a pošklebovat, byl z něj nebezpečně milý společník, překvapivě dobrý posluchač a zkušený vypravěč. Cassandra bezmocně cítila, jak její emoce začínají převládat nad rozumem...

Na parketu teď tančilo množství párů. Tlumené světlo a pulzující rytmus vytvářely bezstarostnou prázdninovou náladu.

Jake vstal, natáhl k ní ruku, líně uvolněný, ničivě přitažlivý ve svých bezchybně střížených kalhotách a bílé hedvábné košili. Koutkem oka viděla, jak se několik žen fascinovaně dívá jeho směrem. Jake North rozhodně má zevnějšek, za kterým se otáčí hlavy, uvědomila si sklíčeně, zatímco bojovala s touhou utéct z restaurace a z vlivu mocného magnetismu, který vyzářoval.

„Pojď si zatancovat, Cassandro.“

Kdyby jí navrhl, že ji shodí z útesu, nemohla by se cítit zděšeněji. Když si všiml její hrůzy, pobaveně se usmál. „Pořád se bojíš velkého zlého vlka, Cassie?“ popichoval ji tiše.

„Já... se nebojím ničeho!“ odpověděla roztřeseně, bolestně si vědoma toho, že odhalil, jak se cítí. „Já si jen myslím... že možná máme společné názory na spoustu věcí, ale ne na tu... 'neškodnou fyzickou rekreaci', o které jsi mluvil...“

„Žádal jsem tě o tanec, Cassie, nenavrhoval jsem, abys tu dělala striptýz.“

Postavila se na nejisté nohy a se sevřeným žaludkem a bijícím srdcem ho následovala na taneční parket.

Zvuky kytary byly dojemné, zpěvákův hlas tichý a něžný. Hudba zpomalila a ona se ocitla v Jakeově náručí, téměř neschopná dýchat. *Věděl*, jak se cítí? Pokud ano, bylo to ponižující.

„Konečně mám dojem, že o tobě něco vím,“ zašeptal jí Jake ochraptěle do vlasů a přitáhl si ji blíž. Teplo jeho těla jako by mezi nimi vytvářelo smyslné magnetické pole. Cassandra se nekontrolovatelně roztrásla.

„Opravdu?“

„Hmm, tak poslouvej. Víím, že jsi takový malý hypochondr, který každý ráno jí vitamíny a müsli...“

„No, díky.“ Stísněně se zasmála, znechucená reakcí vlastního těla na jeho žhavou pevnost v jistých místech, žaludek prázdný touhou. „Myslím, že o tobě vím taky všechno.“

„Taková krásná žena a tak špičatý jazyk,“ usmál se a maličko ustoupil, aby jí viděl do očí.

„Krásná?“ zašeptala jako blázen.

„No, možná je to trochu přehnané...“

Napjala se a on se hluboce, ochraptěle zasmál.

„Už víš, co myslím?“ usmál se. „Nemáš smysl pro humor.“

Potom se náhle sklonil a políbil ji, jeho ústa si se žhavou smyslností přivlastnila její a horko mezi nimi se přeměnilo v nezvladatelný žár.

Jejich kroky se bezděčně zpomalily, potom úplně zastavily. Nekonečnou, omamnou chvíli vychutnávala Jakeův polibek, cítila, jak jí po zádech přebíhají tisíce malých mrazíčků, poddávala se divokým, nezkontrolovatelným vášním...

Potom se s přiškrceným zavzlyknutím odtáhla a divoce ho odstrčila.

„Přestaň!“ zasyčela a nenáviděla se za tu chvilku horečnaté reakce. „Přestaň se mě snažit... svést jen proto, aby sis mohl udělat nad postelí další zářez!“

Do očí jí vyhrkly slzy. Uvědomila si to, když se otočila a slepě si razila cestu mezi páry na parketu, lhostejná k zvědavým pohledům, které ji pronásledovaly. Ani venku, v sametové, teplé noci, pod oblohou plnou hvězd, se jí nepodařilo získat nad sebou kontrolu. Opřela se o Land Rover, obličej mokrý od slz, ruce sevřené v zoufalé snaze popřít svou mocnou reakci na něco tak obyčejného jako je polibek.

„Cassandro... miláčku...“ Zoufalství v Jakeově hlubokém hlase ji přimělo, aby se rozzlobeně otočila a zatvrdila. Jenom jí hrál na nervy, aby dosáhl vlastních cílů. Představovat si něco jiného by byla romantická naivita a ji už život naučil nedávat své nejhlubší city najevo...

„Řekneš mi, čeho se tak bojíš, Cassie?“ Jeho tichý, hloubavý tón jen přižívoval její vztek. „Nepřipadám ti... nepřitažlivý, vím to. A ty mně připadáš neuvěřitelně... žádoucí. Takže –“

„Zapomeň na to, Jakeu,“ vyštěkla a modlila se, aby jí přestalo srdce tak splašeně bít. „A *nejsem* tvůj miláček! A *nebojím se*, jen prostě nemám zájem! To... to, jak se cítím, je... prchavé. Nemám nejmenší chuť na to, co ty nazýváš 'neškodnou fyzickou rekreací'...“

Utřela si roztrěsenou rukou obličej a vzdorovitě zvedla bradu. „Raději se pojďme vrátit k tomu, proč tu jsme, a prodat Vieux Pitons Raymondu Duvallovi, ano?“ dodala hořce. „Čím dřív to uděláme, tím dříve se budeme moci vrátit k normálnímu životu.“

Jake si bezděčně vzpomněl na její dřívější slova. Pohlédl se znervózňující pronikavostí do její zardělé tváře, potom pomalu přešel očima její postavu a chvíli se zdržel na chvějících se kopečcích ňader pod zeleným hedvábím.

„Určitě to je to, co chceš?“

Potlačila touhu praštit ho mezi ty vševědoucí, ochranné oči.

„Jsem si naprosto jistá! Matka měla jednu pravdu. O mužích jako jsi ty...“

„O mužích jako jsem já?“ zaskřípal posměšně. „Možná by sis mohla začít dělat vlastní názory, Cassandro! Přestaň si nechávat otravovat život matčinými jedovatými řečičkami.“

Podal jí kabelku, kterou nechala v restauraci. Chňapla po ní a začla slepě hledat kapesník, nenávidíc se za to, jak se jí pod jeho zkoumavým pohledem třesou ruce.

Když už seděli v Land Roveru, d'ábelsky se usmál.

„Konečně jsem přišel na to, za co zítra půjdu,“ prohlásil a krátce se zasmál, zatímco nastartoval a otočil džíp na cestu k domovu.

„Opravdu?“ zeptala se s maximální lhostejností, jakou dokázala sehrát. „Otrok nebo pán?“

„Otrok, Cassandro,“ prohlásil nemilosrdně. „Jsem si jistý, že tvá matka by souhlasila. Člověk jako já, vytažený z bahna, barbarský a naprosto amorální, by měl vypadat otrocky úslužně, nemyslíš?“

DEVÁTÁ KAPITOLA

Něco míň otrocky úslužného než Jakeův vzhled se snad ani nedá představit, přemítala Cassandra hořce, když ho příštího večera pozorovala, jak si hrdě razí cestu mezi davy.

Mimoděk se ještě víc skrčila do svého dočasného přístavu – vyřezávané dřevěné lavičky skryté pod převislými větvemi obrovského banánovníku. Bylo marné doufat, že se mu dokáže vyhýbat po celý večer, i když byl celý den pryč – shoda náhod, které pro ni představovaly úlevu a muka zároveň. Odjel do Casties, oznámila jí Lucille, velice brzy ráno, kvůli nějaké záležitosti spojené s prodejem Vieux Pitons. Cassandra, vyčerpaná další žhavou, bezesnou nocí, sama posnídala a snažila se na nic nemyslet. Naštěstí tu byl alespoň hektický závěr příprav na večerní slavnost, takže se měla čím zabývat. Jinak by se asi zbláznila, myslela si, kdyby čekala, až se Jake vrátí...

Ted' ze svého úkrytu sledovala přeměněné zahrady rozkládající se pod terasou, zářící stovkami lampiónů, zpěv cvrčků smíšený s bzukotem hlasů a smích, tiché zvuky vzdálené kapely. Věděla, že to tak není, ale zdálo se jí, že celý ostrov přišel vzdát poslední čest Hermione de Frénes a její slavnosti řemesel.

Stánky a stolky lemovaly široké schodiště do zahrady, přeplněné ručně dělanými věcmi ze všeho od dřeva po korály, želví krunýře a mahagon. Lampióny vrhaly mihotavé odlesky na stříbrné šperky a ozařovaly pestré barvy batikovaných látek.

To, dohromady s karnevalovými maskami a tradičními karibskými oděvy, dělalo na Cassandru dojem Aladinovy Jeskyně zázraků.

Lehce se zachvěla, i když bylo sametové teplo, přitáhla si šustící třešňově zbarvené šaty těsněji kolem nohou a usrkla citronového džusu, rozzlobená sama na sebe, že se cítí tak... depresivně a zmateně. Ten boží soud už byl skoro za ní, ne? Usmlouvala s Raymondem skoro půl milionu. Ale prodat se to muselo. Od uzavření smlouvy je dělilo jen pár hodin.

A potom se Vieux Pitons změní k nepoznání. Bude to potřeba, protože Eurowave s sebou přinese mezinárodní standard, všechny

vymoženosti moderního světa. Věděla, jak Eurowave, nebo jakákoli jiná velká, hotelová síť, funguje.

Zamračila se do tmy a zuřivě se snažila nebýt tak pateticky sentimentální. Koneckonců, jak dlouho by si Vieux Pitons udržel kouzlo, kterým na ni působil? Byl to jen dům a zahrada, jen cihly a kamení, a stromy a květiny... a váhat nad prodejem bylo až příliš hloupé na to, aby to byla pravda.

„Snad se ve svůj velký den neskrýváš ve stínu?“ Tichý, posměšný hlas za jejími zády si nepotřeboval představovat. Se svíravým pocitem vzhlédla a spatřila Jakea, jak se opírá s nečitelným výrazem ve tváři o konec lavičky.

„Přemýšlela jsem, a ne se skrývala,“ sdělila mu chladně. „Plánovala budoucnost...“

„To zní zajímavě.“ Tón Jakeova hlasu byl lehký. Následovalo krátké ticho, a potom přešel za ni, aby si mohl opřít ruce vedle jejích ramen. Cassandra, bolestně si vědomá hlubokého výstřihu šatů, se jen stěží ovládla, aby nezvedla ruce a nezakryla dlaněmi sametovou proláklinu mezi dvěma lákavými oblinami, kterou Jake zcela bezostyšně pozoroval.

„Asi mi o svých plánech do budoucna nechceš povědět, viď, Cassandro?“

„Tos uhodl. Nechci.“

„Bude tvá budoucnost mít něco společného se šťavnatým ziskem z prodeje Vieux Pitons?“ ptal se klidně.

Tvář jí polila vlna horka. „Jak můžeš něco tak hrozného vůbec vyslovit?!“

„Proč? Na penězích není přece nic hrozného, nebo snad ano?“

„Protože moc dobře víš, že to vůbec, nechci prodat...!“ vyhrkla, ale při pohledu na plameny v jeho očích se zarazila.

„Opravdu, Cassie? Myslel jsem, že jsi změnila názor. Včera večer jsi prohlašovala, že máme Vieux Pitons prodat Raymondovi Duvallovi a vrátit se zpátky ke svému předchozímu životu.“

Je Jakeovým největším koníčkem dělat si blázný z druhých? přemítala zdecimovaně.

„Vidím, že je potřeba prodat. Přistupuju k tomu realisticky, Jakeu. A jediná budoucnost, kterou jsem plánovala, byla... další

změna směru. Pokud to musíš vědět, chci zkusit, jestli dostanu něco ze svého omezeného uměleckého nadání!“ Pohrávala si s touhle myšlenkou už brzy ráno, když měla největší depresi, ale teprve teď se skutečně rozhodla. „Možná to dělají všechna ta umělecká díla kolem. Mám chuť zkusit zase dělat šperky. Spokojen? Teď buď prosím tak laskav a *odkráče*j někam jinam a nech mě být, ano?“

„Zase ten špičatý jazýček,“ protestoval Jake. „Odkráčet pasuje k mému zevnějšku, co? V takovémhle oblečení se člověk nemůže jen tak potloukat, Cassie!“

Zaskřípala zuby a vrhla na něj jeden ze svých nejoslnivějších úsměvů.

„Myslela jsem, že tě dnes večer uvidím jako pokořeného otroka, Jakeu. Co se stalo?“

Zachmuřeně se usmál. „Jsem alergický na šminky. Kromě toho...“ jeho škádlivý pohled ničil její sebeovládání „...jsem se rozhodl, že si potřebuju trochu zvýšit sebevědomí.“

Vytáhl zpoza pásku bič a švihnul s ním naprázdno podél dlouhých nohou obutých ve vysokých botách z tmavé kůže. Jeho úsměv se prohloubil, když spatřil její pohrdavý výraz.“

„Co myslíš? Vypadám jako autentický otrokář de Frénes?“

Přejela letmým pohledem košili s širokými rukávy, která odhalovala velkou část jeho mohutné, snědé, chloupky porostlé hrudi, široký pásek, koženou vestu a úzké rajtky, které mu těsně obepínaly silná stehna.

„Po pravdě řečeno vypadáš spíš jako drsnější verze Fletchera Christiana ze Vzpoury na lodi Bounty!“ Proč neodejde a nenechá ji být? přemítala divoce.

„Zatímco ty jsi úplná princezna, Cassie.“ Přejel ji škádlivým, souhlasným pohledem. „Šaty ke kotníkům, odhalující ramena, samá krajka. A ty lokny k tomu vypadají naprosto skvěle.“

Natáhl se a líně si namotal jeden pramen vlasů na prst, a potom ho zase shodil. Cassandra vstala, šílená touhou zmizet pryč od Jakeových poznámek a pohledů. Obešel lavičku a octnul se nebezpečně blízko u ní. Pohled přimhouřených očí ji naprosto zbavil obrany.

„Cassandro...“ Pod obvyklým posměšným tónem zaznívala naléhavost. Srdce jí tlouklo, jako by právě doběhla maratón.

„Promiň, támhle jde náš *velevážený* pan kupec; raději bych se mu měla trochu věnovat, nemyslíš?“ řekla bez dechu, ustoupila od Jakea a horečnatě začala mávat na Raymonda, který ji přejížděl obdivným pohledem.

„Pojďte si zatančit, Cassandro,“ navrhl a jeho tmavé oči přejížděly sem a tam po křehké kráse pod splývajícími šaty.

Cassandra se otočila zády k Jakeovi a rozhodně se zavěsila do Francouze, doufajíc, že si nevšimne, jak se jí chvějí ruce. Raymond dostál slovu a také se namaskoval, kolem krku si pověsil ozdobná pera a doplnil je batikovaným tričkem s pestrým vzorem na prsou. Cassandru napadlo, že se snad musel domluvit s Evou, protože Eva, která je sledovala pronikavým pohledem od svého Stánku s obrazy, měla na sobě exotický kostým, záplavu peří ve vlasech, kolem zápěstí a kotníků, vrchní díl od zlatě barevných bikin a lehoučkou bílou sukni. Se zářivými blond vlasy a bronzovým opálením vypadala jako barevný tropický pták.

„Raymonde,“ vydechla pro Jakeovy uši. „*Strašně ráda* bych si s vámi zatancovala!“ Dramaticky kolem sebe zašermovala vějířem, zatáhla ho za paži a nasměrovala na terasu, kde se už tančilo.

Podmanivý rytmus hudby jí její úlohu zlehčil. Při žertování a flirtování s Raymondem mezi rozjásanými davy mohla nemilosrdně potlačit touhu vyhledat Jakea a předstírat, že se baví stejně jako všichni okolo. Ale když hudba zpomalila, okolní páry se začaly líbat a Raymond si ji k sobě přitiskl blíž, začala se cítit nepříjemně.

„*Tu es si belle ce soir, Cassie!*“ mumlal jí do vlasů; byla si jistá, že jeho hluboký hlas a přitažlivý francouzský přízvuk popletly už mnoha ženám hlavu. „Tak hezký večer!“

„*Merci, Monsieur*“ mála se a odtáhla se nenápadně o pár centimetrů od něj, jenže Raymond hned zase mezeru zrušil a přistoupil blíž.

„Nerad to říkám, *chérie*, ale musím se zítra vrátit do Paříže,“ pokračoval tiše, „a vy jste mě pořád ještě nevzala na prohlídku ložnic, kterou jste mi slíbila hned po příjezdu.“

Proč, ach, proč, ptala se zoufale sama sebe, nemůže být tenhle hezký sexy muž s jasnými hnědými očima odpovědí na její ženské sny? Proč ji Raymond Duvalle, nechává zcela chladnou a Jake přivádí její tělo k bodu varu?

„Už jste si celé poschodí prohlédl tento týden několikrát, Raymonde,“ připomněla mu škádlivě, „a nevěřím, že obchodník jako vy by nabízel takové peníze, aniž by si zapamatoval půdorys celého poschodí nazpaměť.“

„Ale smlouva ještě není podepsaná, *chérie* trval dál na svém, plameny v jeho očích žhavější, „a ty peníze ještě nezměnily vlastníka, *n'est-ce pas?*“

S povzdechem přestala tancovat a omluvně se usmála.

„Raymonde, je mi opravdu líto. Ale na tanec je příliš horko. Zajdu se nahoru trochu osvěžit. Omluvíte mě?“

„Jistě, Cassandro,“ zapředl a jeho úsměv se rozšířil. „A smím říci, že mi bylo potěšením s vámi tančit?“

Prodírala se davy, žaludek poplašeně sevřený. Chtěl Raymond skutečně naznačit, že očekává sexuální služby, pokud se má smlouva podepsat? Bylo to k nevěře, ale pokud ji smysly neklamaly, *bylo to* opravdu tématem hovoru...

Rozrušenější, než si byla ochotna připustit, zašla do domu a vyběhla po schodech do svého pokoje. Chladné zelenobílé tapety a tlumené světlo z lampičky na nočním stolku jí připadaly po zmatku a barvách venku nekonečně konejšivé. V koupelně si nastříkala na rozpálený obličej studenou vodu, přešla pomalu k oknu a vyhlédla do zahrady, jejíž světla a ryk jí teď připadaly přijatelně daleko.

Ale když dorazila ke dveřím, aby se zase vydala dolů, šokované nadskočila. Za dveřmi stál Raymond, ruku zvednutou, jako by chtěl právě zaklepat, pusou od ucha k uchu, jako by právě řekla výborný vtip.

„Velice diskrétní, Cassandro,“ zamumlal chraptivě. „Vy jste taková intrikánka!“

Když ji tlačil zpátky do pokoje, našla znovu hlas.

„Raymonde... já nejsem... zkrátka myslím, že jste to špatně pochopil... chci říct, že děláte velkou chybu.“

„Non, non, žádnou chybu,“ mumlal, hlas zbarvený vzrušením a touhou dotýkat se jejích holých ramen. „Tohle, tohle je to, co chci! Ty si se mnou chceš hrát, Cassandro. *Viens au lit, ma petite...*“

Popadl ji do náručí, překonal její nepříliš silný odpor a začal ji líbat. Začala bojovat doopravdy a Raymond se trochu odtáhl, v očích upřímné překvapení, ale potom všechno skončilo. Raymonda od ní odtrhl a bez velkých řečí z pokoje vyhodil Jake, zuřivý tak, jak ho ještě nikdy neviděla.

Opřela se o rám dveří a sledovala dva muže před sebou. Raymond si klel pod vousy něco nesrozumitelného francouzského, Jake k smrti rozlícený, fyzicky silnější, jen stál a vychutnával svou převahu.

„Vypadni odtud, Duvalle.“ I když ta slova pronesl tiše, měla velký efekt. Raymond se narovnal, důstojnost lehce pošramocenou peřím, které měl rozvěšené na krku.

„Mně se nemusí říkat dvakrát, kdy mám jít,“ odpověděl poměrně sebe důvěřivě, „ale pokud si představujete, že má nabídka na tenhle dům pořád platí, pak se mýlíte, *man ami...*“

Jake mu několika slovy krátce a výstižně sdělil, co si může se svou nabídkou udělat.

„Změnili jsme názor,“ dodal temně. „Nebo ho změníme, jen co si budu moci promluvit se svou... spolumajitelkou... o samotě.“

„Jak si přejete.“

Oba jste se docela *úplně* zbláznili!“ Raymond se s rozzuřeným gestem otočil na podpatku a odkráčel ke schodišti.

Jake zatlačil Cassandru bez jakýchkoli poklon do místnosti a zabouchl za nimi dveře.

„Jakeu,“ začala nejistě, tak šokovaná, že málem nemohla mluvit, srdce bijící tak splašeně, že sotva popadala dech, „uvědomuješ si, co jsi právě udělal? Odradil jsi našeho kupce...!“

„K čertu s *kupcem!*“ zašeptal Jake ochraptěle a plameny v jeho očích byly mnohem nebezpečnější než Raymondův nepříliš dlouhý chtíč. „Pozvalas ho sem nahoru?“

Rozzuřeně na něj zírala. Z tváře jí vyprchala veškerá barva, jen oči v ní zbyly jako dva tmavé ostrůvky zloby.

„Jak se *odvažuješ* vrazit sem jako... jako Bláznivý Max, urazit Raymonda, házet kolem sebe obviněními...?“

„Odpověz mi! Pozvalas ho, Cassie?“

Jake také pod opálením zbledl. Jeho temný pohled teď vypadal přímo hrozivě.

„Co je ti do toho?“ vyhrkla vášnivě. „Starej se o své, Jakeu Northe – vypadni z mého pokoje a nech mě na pokoji.“

„Co mi je do toho? Všechno!“ zvolal divoce. „Proboha, vždyť tě *miliiju!* Jak mám sakra reagovat, když tě najdu v ložnici v objetí nějakého jiného chlápka?“

Otevřela ústa k rozhodné odpovědi, ale jak jí pomalu docházela jeho slova, připadalo jí, jako by jí z plic utekl všečen vzduch. Šokované zalapala po dechu.

Jakeův zoufalý výkřik jako by zněl pořád a pořád pokojem a téměř fyzicky na ni útočil. Bylo jí, jako by právě dostala pořádnou ránu do žaludku. Zhroutila se na postel a zírala na něj v rozzlobeném úžasu.

„Cos to říkal?“ vypravila ze sebe nakonec.

Následovalo krátké, napjaté ticho. Zdálo se, že Jake zase nad sebou získal kontrolu. Jeho dech se zpomalil. Stál před ní jako nějaký arogantní pirát z jiného století.

„Říkal jsem, jak mám sakra reagovat, když-?“

„Ne, ne... před tím!“ přerušila ho a do tváří se jí nahrnula barva.

„Říkal jsem... že mi do tebe je všechno, Cassandro.“ Něco v jeho pevném pohledu znovu rozdmýchalo její zlobu. Vyskočila na nohy, celá roztřesená a slepě před ním zašermovala pěstmi.

„Potom!“ křičela. „Jakeu Northe, nemohl by sis alespoň pro jednou přestat dělat legraci?“

„Potom?“ Odrážel její útoky s lehkostí, která ji rozzuřovala ještě víc. „Potom jsem říkal... alespoň mám ten dojem, že jsem to říkal... že tě *miluju*.“

„To jsem si přesně myslela,“ prohlásila majestátně, bezděčně zadržela dech a pohlédla mu do očí. „Ale to je lež...“

„Ne, je to pravda,“ opáčil Jake s pocitem člověka, který se přiznal ke zločinu, za nějž se trestá doživotím.

Zírala na něj s pocitem vzrůstajícího zmatku.

„Je to pravda, Jakeu? Ty mě opravdu miluješ?“

Olivový pohled při naléhavosti jejího hlasu potemněl. Náhle si ji s chraptivým výkřikem přitáhl k sobě a uvěznil ji ve svém náručí.

„A co sis myslela? Proč ti to připadá tak neuvěřitelné? Jsi krásná, inteligentní, čestná a k pomilování, a já tě miluju. A kdybys přestala plivat síru jako dračice, ukázal bych ti, jak moc...“

i Aniž by čekal na odpověď, políbil ji s tak nemilosrdnou rozhodností, že se jí z hlavy vytratily všechny myšlenky na odpověď. Slova by stejně byla k ničemu, říkala si otupěle. Žádná slova na celém světě nemohla vyjádřit tu mocnou úlevu, která zaplavila celé její tělo.

„Cassie, chci si tě vzít,“ zasténal šťastně a odtáhl se od ní, aby jí viděl do tváře. „Myslíš, že je šance, aby takový podivný pár, jako jsme my dva, mohl spolu vydržet celý život?“

„Možná bychom mohli zkusit dlouhé zasnoubení?“ zašeptala chraptivě a kousla se do rtu, když se Jakeovy naléhavé, laskající ruce přesunuly ke krku, pomazlily se s měkkou křivkou jejích ňader, a pak hladově vzaly do dlaní její obličej.

„Ani nápad.“ Jeho oči vypadaly jako smějící se zelené stříbro, když se sehnul, aby ji znovu políbil. „Chci tě *ted'*, miláčku. Ve svém životě, ve své posteli... miluješ mě, Cassie?“ V té prosbě byl náznak nejistoty.

„Beznadějně!“

„Řekni to,“ přikázal jí jemně. „Řekni mi, že mě miluješ, Cassie...“

„Miluju tě! I když jsi mě hned od prvního okamžiku škádlil a posmíval se mi a vůbec si nedokážu *představit*, proč...“

Zvrátila hlavu dozadu a pevně ho objala rukama, třesoucí se směsí obav a naprosté fascinace, zatímco ji nasměroval k posteli a začal ji opatrně vysvobozovat ze složitých šatů.

„Nedokážeš?“ mumlal hladově, hlas chraptivější než jindy, a nechal nadýchaný taft sklouznout dolů; a odhalit bílou krajkovou podprsenku, pod níž jeho ruce objevily sametové kopečky jejích ňader. Zachvěla se, pod jeho dotyky si připadala jako tekutý med.

„Dovol, abych ti předvedl alespoň jeden *jediný* dobrý důvod, ty malá trapičko...“

Pohltila je vlna bláznivé naléhavosti, stejně jako předtím. Takže to nebyl úžeh, myslela si otupěle, zatímco její šaty někam zmizely, následovány Jakeovou vestou, bílou košilí, botami a kalhotami. Shazoval věci ze sebe s hladovou netrpělivostí, jen aby už ležel na posteli vedle ní a mohl si prohlížet její nahé, maličko opálené tělo s pohledem piráta, který právě ukořistil vzácný poklad.

Divoce se chvěla ještě předtím, než ji svalnatým stehnem přitiskl k posteli a dal jí pocítit pevnost svého těla.

„Chutnáš jako opojný nápoj, tvá pleť je jako hedvábí, miláčku...“ vydechl ochraptěle do chaotické změti pocuchaných černých loken. Napjala se, když, jeho ústa začala zkoumat každou křivku, každý záhyb jejího krku, pohybovala se s mučivou smyslností od místa, kde jí na krku tepala krev, k naběhlým kopečkům jejích řader a níž, do temnoty. V jejích stehnech, zkoumajíc a bezostyšně pleníc jazykem sevřenou, kořeněnou vlhkost. Horko, které ji polévalo od hlavy k patě, ji stravovalo, až vášnivě, naléhavě vykřikla.

Zabořila mu prsty do hustého světlého hedvábí jeho vlasů a bouřlivě si ho k sobě přitáhla, instinktivně se mu otevřela.

„Cassie... ach, Cassie, já tě tak chci,“ zasténal zhluboka s ústy na jejích řadrech. Cítila jeho horký dech na své kůži, i jeho kolena hladově jí rozevírající štíhlá stehna. Několik tíživých chvil se nad ní mlčky tyčil, jako by chtěl vychutnávat ty majetnické pocity tak dlouho, jak jen mu to sebekontrola dovolí, a Cassandra si skrz mlhu vášně opožděně uvědomila jednu životně důležitou věc. S ruměncem na tváři sevřela jeho pevná ramena.

„Jakeu... nepřestávej... prosím,“ šeptala rozechvěle, „ale já... chci říct, že nejsem...“

„Uvolni se, miláčku, to je v pořádku,“ vydechl nejistě, zatímco mu hlavou vířily emoce a zcela vytlačovaly myšlenky. „Uvolni se, láska... přísahám, že ti neublížím.“

Jeho chraptivé zasténání ji naplnilo bezednou touhou.

„To je právě ono...“ Do tváří se jí vehnala červeň. „Myslím... že budeš muset.“

Na chvíli ztuhl. Potom, když mu to došlo, se na ni šokované podíval. Krátce, rozjásaně se zasmál, opřel se o lokty a zkoumavě se

zahleděl do jejího zardělého obličeje a plachých očí, jako kdyby ji znovu viděl poprvé v životě.

„Cassie, moje milovaná, sladká Cassie...“ Políbil ji s takovou něžnou, užaslou radostí, že cítila, jak se poslední zbytky jejího strachu rozpouštějí v houstnoucí mlze vášně, převalující se v magických vlnách krajinou jejích smyslů.

„Miluj mě, Jakeu, *miluj* mě... chci, abys mě miloval, hrozně to chci.“

Něžně, s neuvěřitelnou opatrností udělal, co po něm žádala. Ale jeho okouzlující ohleduplnost ji přivedla do stadia tak nezvládnutelného vzrušení, že mu zaryla nehty do zad a omotala nohy kolem pasu a všechny jeho dobré úmysly zmizely. S ochraptělým výkřikem se zbavil překážky a naléhavě se do ní ponořil. Případnou bolest úplně přehlušil uvolňující výbuch, ztratila se v mohutném víru pocitů.

Cassandřin přidušený výkřik ztlumil hladově zkoumající Jakeův jazyk a ona se slepě přitiskla k jeho pevnému tělu a intuitivně se poddala bouři smyslů. Potom se náhle rytmus a naléhavost změnily, Jakeovy až doted' kontrolované pohyby zrychlily a mocná, sežehávající vášně v jejím žaludku jako by explodovala a sladce, nekonečně, nepopsatelně probublávala jejím tělem od hlavy k prstům na nohou...

Když oba konečně klidně leželi, vyčerpaní, s nohama promotanýma tak, že nebylo poznat, která je čí, Cassandra si uvědomila, že se Jake tiše směje.

„Co je tu k smíchu?“ zabrblala, nevýslovně vláčná v pevném objetí jeho paží.

„Ty,“ prohlásil měkce. „Na pannu vykazuješ nadprůměrně vysokou hodnotu sexuality...“

Zamrkala, nejistá, zda se už zase vrátil ke svým urážkám.

„Co jsem udělala špatně?“ začala rozhořčeně. „Chceš mi tím říct, že nevěříš, že to pro mě bylo poprvé?“

„Ne, miláčku.“ Přitáhl si ji s pobaveným zamručením k sobě a zabořil rty do jejích vlasů. Jeho ruce a celé jeho tělo ukazovaly jeho opětovný hlad po ní. „Byla jsi s *naprostou určitostí* panna, Cassie, láska. Technicky...“

„Jakeu, pokud se mi hodláš pořád posmívat, nevím, jestli to dokážu vydržet celý život!“

„Neposmívám se ti,“ ujistil ji, tmavý obličej najednou vážný, když se nadzvedl, aby se jí mohl podívat do očí. „Jsem jenom... ohromen tvou... nadšenou odpovědí.“

„Takže bys byl raději, kdybych předstírala, že se mi to nelíbí?“

Vyprskl smíchy a přitiskl ji pevně k sobě, dech zrychlený, oči náhle naplněné láskou.

„Jsi neuvěřitelná. Nejen veselá, krásná a k pomilování. Jsi také ta nejvíc sexy žena, kterou jsem kdy potkal.“

„Díky, Jakeu,“ vydechla, krk sevřený plameny lásky, která viděla v jeho očích. Když se sehnul, aby ji políbil, dlouhou, dlouhou dobu oba mlčeli.

„Jakeu...“

„Hmm...?“

„Raymonda jsem nahoru nezvala.“

„Já už to vím. Viděl jsem, že ses ho snažila zbavit.“

Jakeův úsměv ji přesvědčil.

„A Eva...“

„Nezabývej se s ní. Nedávno jsem si s ní pár věcí vyříkal.“

„Jak to myslíš?“

„Vysvětlil jsem jí, že jsem bláznivě, neodvolatelně, nebezpečně, šíleně zamilován do tebe a že se tě chci pokusit přesvědčit, aby sis mě vzala. Oznámil jsem jí, že bych ocenil, kdyby od nynějška nestrkala nos do našich záležitostí.“

„Nebud' k ní krutý, Jakeu,“ šeptala Cassandra, kterou najednou přemohl soucit. „Ve svém současném stavu bych Evě dokázala odpustit úplně cokoli i to, že namalovala ten tvůj nádherný portrét!“

„Řekl jsem jí, aby ho prodala.“

„Jakeu, ne.“

„Pokud si tedy nemyslíš, že by nám ho mohla dát jako svatební dar,“ navrhl a zasmál se, když viděl, jak se jí rozšířily oči. „Pokuta za to, že nám působila problémy?“

„To možná není tak špatný návrh! I když nejsem *přesvědčená*, že Eva na naši svatbu přijde...“

„Stejně jako tvá milovaná matka,“ zamumlal Jake a pevně ji sevřel pažemi, když ucítil, jak se napjala. „Mám dojem, že budeme potřebovat veškerou naši něhu, lásku a porozumění, abychom tvou matku přesvědčili, ať přijde na naši svatbu.“

„A co když nepřijde ani tak?“

„Budeme se radovat?“ navrhl Jake prohnane jí a dlouze ji políbil a Cassandre připadalo, že žár lásky a moudrost v jeho očích si dokáží poradit se všemi problémy s tchyní.

„Ano,“ zašeptala rozesmátě a něžně ho políbila na ústa. „Asi máš pravdu.“

„Mimochodem, mám dojem, že Eva plete sítě na Raymonda,“ prohlásil Jake a pohladil ji po vlasech tak majetnický, že jí po zádech přeběhl štěstný mráz. „Chudák Raymond. Určitě netuší, co ho čeká. Kolikrát si ten nešťastník myslel, že své štěstí najde u tebe?“

„No, znám ho už několik let, obchodně. Ale vždycky šlo jen o... povrchní svádění. Před několika měsíci se rozvedl. Ale i tak nikdy nepromeškal žádnou příležitost, i když byl ještě ženatý!“

„Protože neměl to štěstí, aby měl za ženu tebe.“

„Jak to můžeš vědět? Taky sis mě ještě nevzal...“

„To je pravda... ale věřím, že se to stane. Dnešní malý překvapivý dáreček mě o tom mohl trochu ujistit, nemyslíš?“ Jakeův hlas se ochraptěle prohloubil.

„No, vlastně ano!“ Usmála se a labužnický se zavrtala do jeho uklidňujícího tepla. Potom ji něco napadlo a ona se lehce odtáhla. „Ale Jakeu... Eva mi říkala, že jsi nespolehlivý oportunist a rozený světoběžník.“ Škádlivě si ho prohlížela. „Jak můžu vědět, že to není pravda?“

„Kdybych byl takový, jak bych mohl pocítovat takovou touhu být celý život věrný jediné ženě?“ argumentoval s úsměvem a políbil ji pevně na ústa.

Dívala se na něj a pod intenzitou citů její úsměv vyprchal. „Kdy ses do mě zamiloval, Jakeu?“

„Když jsem vešel do knihovny v Owlswoodu. Stačil jeden pohled do tvých velkých očí a byl jsem ztracený muž.“

Oči, o kterých byla řeč, se nevěřicně rozšířily. „Ale byl jsi na mě tak hrubý!“

„Musel jsem,“ přiznal se suše. „Děsilo mě, když jsem si uvědomil, že se dívám na ženu, kterou bych si chtěl vzít!“

„Co to má za logiku? Teď se na ni díváš taky – je tak hrozná?“ škádlila ho nejistým hlasem.

„Příšerná,“ ujistil ji. Triumfálně se zasmál a znovu si ji majetnický přitáhl do náručí.

„A co Vieux Pitons?“ zamumlala o hodnou chvíli později.

„Možná bych se mohl zkusit omluvit Raymondovi...“ Jakeův hlas nezněl příliš nadšeně.

„Ano, to bys mohl...“

„Nebo bychom si ho mohli držet jako druhý domov. Co myslíš?“

Vlna emocí v jejích očích ho rozesmála.

„Vždyť víš, co si myslím! Ale jak bychom si to mohli dovolit?“

„Jednoduše. Jsem bohatý jako král, já jsem ti to neřekl?“

„Ne...“

„Úplně se topím v penězích,“ usmál se a vklouzl rukama pod její boky, aby ji bez sebemenší námahy posunul zase pod sebe a přitiskl ji svým tělem k posteli. „Tak co myslíš?“

V tu chvíli se ze zahrad ozvala série stakatových výbuchů. Cassandra se zmateně vymrštila do sedu.

„Co to bylo?“

„Tvůj ohňostroj,“ připomněl jí Jake věcně a znovu ji přitlačil k posteli a natáhl se, aby zhasl lampičku na nočním stolku. Temnotu pokoje naplnily tisíce barevných světélek, červená, zlatá, stříbrná, modrá, smaragdová.

„Slavnost se vydařila. Myslím, že Hermione by byla šťastná, ne?“ řekl Jake tiše.

„Ano...“ Krk se jí náhle sevřel. Přikývla. „Ano, Jakeu, myslím, že Hermione by byla šťastná... kvůli všemu.“

Sledovali chvíli mlčky ohňostroj, potom se Jake otočil, palcem jí nadzvedl bradu a s úsměvem se jí zahleděl do tváře.

„Ještě jsi mi neodpověděla na otázku, Cassie. O mé přítomnosti v tvých plánech pro budoucnost.“

„Promiň, co jsi říkal?“

„Chtěl jsem se tě zeptat,“ usmál se Jake trpělivě, „co bys řekla tomu, kdybychom vždycky trávili šest měsíců tady a zbylých šest

v Anglii. Půl roku bys na Santa Lucii dělala šperky, druhou půlku bys obšťastňovala tvrdě pracujícího londýnského ekonoma na volné noze.“

Její oči byly najednou plné ohně, stejně jako světla vybuchující na tropické obloze venku.

„Na to můžu říct jen jedno, ne?“

„Ano?“

„Ach, ano, Jakeu,“ usmála se na něj. „Ano!“